

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du



WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

THỜI HIỆN ĐẠI

Chuông reo lần thứ nhất, học trò nhanh chóng đứng vào hàng theo trật tự đã được định sẵn; khối lớp một xếp ở vị trí ngoài cùng bên tay trái, tiếp theo là các khối hai, ba, bốn. Lớp năm đứng phía ngoài cùng bên phải gần cột cờ. Mỗi lớp xếp thành ba hàng, mỗi hàng là một tổ. Mỗi tổ mười em; thứ tự tổ một, tổ hai rồi đến tổ cuối cùng. Người thấp nhất đứng đầu hàng, người cao nhất đứng sau cùng, khoảng cách mỗi em vừa vặn một viên gạch lót sân 30cm x 30cm. Tất nhiên những em là Đội viên thiếu niên Tiền phong phải mang khăn quàng đỏ. Cự ly mỗi lớp vừa đúng một mét, không xê xích một li. Học trò đã được giáo huấn cẩn thận về tinh thần tự giác và tính tập thể một người vì mọi người nên mặc dù có giám thị hay giáo viên hướng dẫn, mọi việc vẫn diễn ra trong trật tự và tuyệt đối im lặng. Sau khi đã gióng hàng ngay ngắn cũng là lúc chuông reo lần hai. Vừa kết thúc hồi chuông, lớp trưởng lớp 1/1 lập tức bước ra khỏi hàng. Khi khoảng cách vừa đúng một mét thì dừng lại và hô to khẩu lệnh “ Vào lớp! “. Sau đó, lớp trưởng đi trước dẫn đường, các em còn lại thứ tự bám theo sau. Khoảng cách mỗi bước chân luôn giữ đều, đội ngũ ngay hàng thẳng lối như những người lính tham dự cuộc duyệt binh nhân ngày Quốc khánh. Chờ cho Học sinh cuối cùng lớp 1/1 vừa rời khỏi vị trí ngay lập tức, em đứng đầu hàng bên trái lớp 1/2 nổi gót theo sau. Tuần tự cứ thế diễn ra đến học sinh cuối cùng trên sân trường bước vào lớp học.

Lúc này toàn thể giáo viên đứng lớp đang tập trung tại phòng họp. Họ ngồi theo vị trí đã được xếp đặt sẵn; giáo viên nam bên tả, nữ bên hữu. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía phòng hiệu trưởng. Vô cảm. Vô hồn. Dường như chẳng bận tâm đến công việc sắp tới

của mình. Trong thời gian chờ ông hiệu trưởng khả kính, họ ngồi im bất động và tuyệt nhiên không trao đổi với nhau bất cứ điều gì, khí có vẻ căng thẳng như sắp sửa bước vào trận đánh. Hiệu trưởng trường xuất thân là tiến sỹ ngành điều khiển học, sau khi kiểm tra lần cuối, thấy mọi việc diễn ra như ý, không có gì trục trặc bèn khoát tay ra hiệu cho nhân viên bảo vệ nhân chuông lần thứ ba. Còn một hồi chuông nữa mới chính thức bước vào giờ học. Hồi chuông vang lên, đám đông trong phòng họp lập tức đứng bật dậy và tiến ra dãy hành lang. Họ đi thành hàng đôi, cũng nam tả, nữ hữu. Im lặng. Trật tự. Không vội vã, không quá chậm chạp. Phong thái ung dung, đĩnh đạc. Tất cả nữ giáo viên đều có chiều cao như nhau, đều để cùng một kiểu tóc. Họ mặc áo dài tím có đeo băng trước ngực. Quần xa tanh trắng, ống rộng, dài chấm đất. Chân mỗi người mang guốc cao gót bảy phân. Trên quai guốc đều có hình con bướm. Họ giống nhau một cách kỳ lạ cứ như cùng sinh sản bằng phương pháp vô tính. Nam giáo viên cũng mặc đồng phục theo quy định; áo sơ mi dài tay màu trắng, cà vạt đỏ, quần Âu màu xám tro có ly. Tất nhiên cánh đàn ông không mang guốc như phái nữ, họ mang giày da của Ý, được đánh xi bóng loáng. Bóng đèn nổi có thể nhìn thấy bóng cây phượng vĩ trong sân trường rũ mình trên mũi giày.

Tất cả vận động trong sự giám sát chặt chẽ của ông hiệu trưởng. Khi cách phòng giáo vụ vừa vặn một bước chân, ông bèn hô to khẩu lệnh: “ Dừng lại! “. Ngay lập tức tất cả đứng im phăng phắc, cứ như họ được cấu tạo từ cỗ máy liên hoàn. Rồi thứ tự từng cặp vào bên trong và nhanh chóng trở ra cùng chiếc cặp đựng tài liệu, giáo trình giảng dạy của mỗi người.

Mọi việc diễn ra rất chóng vánh, chỉ trong hai phút tất cả đã sẵn sàng. Ông hiệu trưởng đi trước dẫn đường. Vẫn nam tả, nữ hữu đều chân bước theo sau. Họ bước ra dãy hành lang và hướng về phía các lớp học. Lúc này, học sinh đã ổn định chỗ ngồi và nóng lòng chờ tiết học đầu tiên.

Trường được chia ra làm năm khu, mỗi khu là một khối lớp, mỗi khối lớp có sáu lớp học, mỗi lớp học có ba mươi em, được bố trí theo thứ tự từ trái sang phải. Cũng cần nói thêm, mỗi khối đều có

thư viện riêng, phòng khám răng, phòng vi tính, phòng lab để luyện ngoại ngữ và nhà ăn. Dòng người đi trong im lặng. Mỗi sải chân vừa vắn bảy mươi xentimet không chệch một li. Không gian yên tĩnh đến nỗi từ xa có thể nghe được tiếng gót chân khua cộp trên nền gạch granít trơn bóng.

Đến khối lớp một, tất cả dừng lại. Sáu người đứng phía trước lần lượt tách khỏi hàng và bước lên bậc cấp, đường dẫn vào dãy các lớp học. Sáu giáo viên khối lớp một vẫn đi ngay hàng thẳng lối tiến thẳng vào bên trong. Các lớp học được bố trí đối diện và liền kề nhau rồi tiếp đến những công trình phục vụ khác. Tất cả vẫn diễn ra trong im lặng và nghiêm túc. Đến hai lớp học đầu tiên, mọi người dừng lại. Nữ giáo viên đi đầu rẽ vào lớp học bên phải, nam giáo viên rẽ vào lớp bên trái. Đứng theo trật tự nam tả, nữ hữu. Bốn người còn lại tiếp tục tiến lên phía trước. Và dừng lại trước hai lớp tiếp theo. Hai giáo viên đi đầu rẽ vào hai lớp; 1/3 và 1/4. Hai người còn lại tiếp tục dần lên phía trước, thực hiện phận sự của mình.

Dưới sân trường, mọi việc diễn ra tương tự như thế. Số giáo viên giảm dần trước từng khối lớp. Và người cuối cùng bước vào lớp 5/6 thì kim đồng hồ vừa vắn bảy giờ đúng, không chệch một giây. Gã nhân viên bảo vệ thực hiện động tác cuối cùng. Hòi chuông vang lên và giờ học bắt đầu.

Xong việc, ông hiệu trưởng quay gót trở về phòng riêng. Ngồi trong căn phòng máy lạnh, đầy đủ tiện nghi, vừa nhấm nháp cà phê sữa, vừa theo dõi các nhân viên qua hệ thống camera lắp sẵn ở từng lớp. Ông tỏ vẻ hài lòng với công việc của mình. Và chợt nhớ là chưa đọc báo buổi sáng.

Chương trình giảng dạy các khối lớp do một giáo sư - tiến sĩ chuyên ngành công nghệ thông tin danh tiếng đảm trách. Vị giáo sư khả kính có tấm lòng thiết tha vì sự nghiệp giáo dục nước nhà, đã tiêu tốn nhiều năm để viết nên phần mềm “ *Phương pháp giáo dục tiên tiến* “. Phần mềm điện toán này đã gây tiếng vang lớn, góp phần khẳng định vị trí độc tôn của ông trong giới khoa học. “ *Phương pháp giáo dục tiên tiến* “ ngoài những ưu điểm đã được chứng minh trong quá trình thử nghiệm, cũng cần đề cập đến tính

chính xác tuyệt đối. Vị giáo sư thừa nhận, đây là vấn đề hết sức khó khăn, nhiều lúc tưởng chừng phải bỏ cuộc. May mắn thay cho nền giáo dục nước nhà! Sự thành công trong công nghệ của vị giáo sư mang nhiều hoài bão vì sự nghiệp trăm năm trồng người đã mở toang cánh cửa tri thức cho các mầm xanh đất nước tiếp cận một cách dễ dàng và trọn vẹn.

Khi thầy giáo lớp 2/4 đang thao thao về “ *Công cha, nghĩa mẹ* “ thì cô giáo lớp 2/5 cũng đang nói đến “ *Nghĩa mẹ, công cha* “ . Lớp 5/2, cô chủ nhiệm đang đọc chính tả đến đoạn “...*Mùa thu đã đi qua* ...” thì ở lớp 5/3 thầy phụ trách lớp cũng đang nói những câu như thế. Lớp 3/1 học sinh đang chép công thức tính diện tích hình vuông “ *Muốn tìm diện tích hình vuông ta lấy...*” , thì ở lớp 3/2 các em cũng đang “ *Muốn tìm diện tích hình vuông ta lấy...*”. Đang trong giờ học, một em học sinh lớp 3/1 bỗng dưng bị mót tiểu. Nhà vệ sinh nằm ở cuối dãy hành lang. Cậu học sinh bước ra khỏi lớp cũng là lúc cô giáo chủ nhiệm đang nói “ *Muốn tìm chu vi..*”, thì khi bước sang lớp 3/3 và 3/4, các giáo viên cũng vừa kịp nói “ *..hình vuông ta lấy..*” , và đến hai lớp cuối cùng, cậu bé cũng đã thuộc lòng công thức tính chu vi “ *..cạnh nhân bốn* “.

Học sinh đã được dạy dỗ chu đáo về sự im lặng, phục tùng và niềm tin tuyệt đối vào năng lực giáo viên đứng lớp. Trong giờ giảng, các em không được phép thắc mắc (đó là thói quen xấu, rất xấu) , không hỏch đề (như thế sẽ gây mất tập trung ảnh hưởng đến chương trình giảng dạy), bởi trong lập trình không có những chi tiết đó. Thầy thao thao giảng giải, học trò cắm cúi ghi ghi, chép chép. Không khí khẩn trương và vô cùng nghiêm túc chan hòa khắp nơi.

Đến giờ giải lao. Tất cả học sinh ra chơi. Các giáo viên ngồi tại chỗ trầm ngâm, suy tư. Giáo viên nam không hút thuốc, giáo viên nữ không cắn hạt dưa hay tùm tùm tán gẫu. Họ luôn thể hiện tác phong nghiêm túc và có tinh thần trách nhiệm cao. Nền giáo dục nước nhà rất cần những ngôi trường như thế, những con người như thế.

Học sinh ăn trưa theo từng khối lớp. Thức ăn công nghiệp do một công ty chuyên kinh doanh ẩm thực mang đến bằng xe ô tô. Thực

đơn được thay đổi từng ngày. Đây là đơn vị có uy tín, phụ huynh có thể yên tâm. Trong suốt ba niên học chưa có ca ngộ độc thực phẩm nào.

Tất nhiên giáo viên không thể sử dụng chung nhà vệ sinh và nhà ăn với học sinh. Bọn trẻ cứ thắc, tại sao người ta không xây toa lét cho giáo viên? Chẳng lẽ hệ tiêu hóa, bài tiết của giáo viên trường này không hoạt động? Còn một điều chúng lấy làm lạ, tại sao giáo viên lại ăn trưa trong phòng kỹ thuật tối tăm mà không đường đường chính chính vào nhà ăn lịch sự sạch sẽ và thoáng mát như chúng đang sử dụng?

Kết thúc một ngày học tập mệt mỏi và vô cùng hiệu quả, học sinh các khối lần lượt ra về. Tất cả giáo viên lặp lại những động tác ban sáng nhưng theo trật tự đảo ngược, ban đầu là lớp 5/6, 5/5.. và cuối cùng là lớp 1/1. Họ vẫn đi trong im lặng. Mỗi sải chân đúng bảy mươi xentimet không sai một li. Sau đó, cả ba mươi giáo viên, chia đều giới tính cùng hướng ra sân trường và dừng lại trước cột cờ. Ông hiệu trưởng cùng nhân viên bảo vệ đang chờ sẵn ở đây. Những cặp tài liệu, giáo trình giảng dạy được đưa về chỗ cũ ở phòng giáo vụ. Lúc này là năm giờ, mười lăm phút. Ông hiệu trưởng vốn xuất thân là tiến sỹ ngành điều khiển học liên tục xem giờ và tỏ vẻ sốt ruột, bởi sáu giờ chiều ông có cuộc hẹn với vài người bạn ở quán thịt chó Nam Hà. Đợi nhân vật cuối cùng đứng vào hàng, ông lập tức khoát tay ra lệnh đám nhân viên thuộc quyền hướng về phía “phòng kỹ thuật”. Căn phòng luôn được bảo vệ nghiêm cẩn. Và chỉ mỗi ông hiệu trưởng mới có chìa khóa. Cánh cửa mở toang. Ánh đèn neon bùng sáng soi rõ vô số những máy móc kỳ lạ cùng với dây điện xanh đỏ, màn hình vi tính nhấp nháy những thông số kỳ lạ. Lúc này, toàn bộ giáo viên nữ đứng sát vào góc tường bên phải, giáo viên nam đứng ở phía đối diện, họ tỏ vẻ sốt ruột. Ông hiệu trưởng gắn đôi mực kính lên mũi rồi xoa xoa hai tay vào nhau có vẻ hài lòng. Đoạn, ông tiến về phía nữ giáo viên đứng gần cửa sổ. Bằng cử chỉ hết sức bình thản và từ tốn, ngài hiệu trưởng khả kính đưa tay tháo từng chiếc nút trên cổ áo nữ nhân viên thuộc quyền. Phía dưới ngực cô giáo là một cánh cửa nhỏ, ông hiệu trưởng mở ra và lòn tay vào bên trong lôi ra đầu cắm điện

rồi cắm vào ổ điện cố định trên tường.

Chỉ trong vòng mười phút ông hiệu trưởng đã hoàn tất công việc, sạt điện cho ba mươi người máy dạy học. Ông thở phào một cách khoan khoái rồi phóng xe đến quán thịt chó. Những người bạn chí cốt đang đợi ông.

Thành phố Hồ Chí Minh ngày 20/9/2005

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

CHÂN LÝ

Một người đàn ông đã dành cả thời tuổi trẻ của mình để tìm kiếm những thứ mà nhân loại vẫn đang loay hoay tìm kiếm; tiền tài, danh vọng và đàn bà. Đây là công việc hoàn toàn không dễ dàng, nếu không muốn nói vô cùng khó khăn. Và để đạt được mục đích, ông ta không chừa bất kỳ thủ đoạn nào cho dù là đê tiện nhất, hiểm độc và tàn bạo nhất. Phương châm sống của ông là “ Ta phụ ta thì trời tru đất diệt. “ Ông không bao giờ phụ mình mà chỉ phụ người. Và đã có không ít kẻ bất hạnh trở thành nạn nhân, thành những nấc thang lót đường để ông bước lên đỉnh cao chói lọi. Giờ đây, khi mà tất cả trở nên thừa thãi thì đâm ra chán. Thói đời là thế. Ông không còn bị mê hoặc trước những ngôi dinh thự cao sang, lộng lẫy. Những món ăn cao lương mỹ vị hoàn toàn không kích thích được vị giác già nua. Những người đàn bà tràn đầy nhục dục chẳng đủ hấp dẫn một ông lão sức tàn lực kiệt lên giường. Ông cũng chẳng biết phải làm gì với những thỏi vàng chất đầy trong két. Vất chúng ư? Vất đi đâu? Cho chúng ư? Cho ai?.. Rốt cuộc, ông tự hỏi, ta đã dành cả đời đuổi theo những thứ này để làm gì. Và bây giờ biết cất chúng vào đâu? Vô nghĩa! Tất cả đều trở nên vô nghĩa. Ông cay đắng hiểu ra đã hoang phí cả một thời tuổi trẻ. Muộn rồi.

Có nhiều thứ nhưng chưa là tất cả, một người bạn đã nói với ông như vậy trong buổi tiệc rượu thân mật, có một thứ vô cùng quý báu mà mỗi người chúng ta còn chưa vươn tới được thì chưa thể gọi là sống làm người. Ông ngạc nhiên suýt đánh rơi cái bát trên tay:” Vậy chúng ta là ai? Và đó là gì? “. Người bạn bảo, chúng ta là những con vật tiến bộ nhưng chưa thể gọi là người. Còn thứ chúng ta cần tìm là Chân Lý. Ông ngơ ngác như người mộng du. Chân Lý ư? Chân Lý là gì? Ở đâu? Hình dạng nó ra sao? Và bằng cách nào để có nó? Người bạn nhún vai, đáp cộc lốc “ Chịu! “.

Chân Lý! Chân Lý! Hàng vạn dấu hỏi thi nhau nhảy nhót trong đầu của ông. Sau nhiều đêm nghiền ngẫm, ông ngộ ra một điều, muốn tìm ra Chân Lý, ít nhất phải có chút khái niệm về nó. Liên tiếp những ngày sau đó, ông cất công lùng sục khắp ngõ ngách trong thành phố rồi tha về cơ man là sách triết học vừa đủ lập một thư viện mini. Từ hôm đó, ông đóng cửa phòng, vùi đầu vào những trang sách như nhà hiền triết thật sự.

Nhưng càng đọc, ông càng thấy rối. Những trường phái triết học luôn luôn mâu thuẫn, đối nghịch lẫn nhau. Trong khi các triết thuyết cổ đại luôn coi Thượng Đế là trung tâm vũ trụ, là đấng quyền năng siêu việt cai quản vạn vật, thì triết thuyết hiện đại một mực khẳng định Con Người là tất cả. Triết học hiện sinh vô thần khai tử Thượng Đế và khẳng định con người tạo nên lịch sử thì Thuyết cấu trúc lại ngậm ngùi viết cáo phó loài người. Họ cho rằng con người không phải đang sống mà là **bị** sống, cũng như **bị** ăn, **bị** làm việc, **bị** yêu.. Triết học phương Tây va chạm với triết lý phương Đông; tôn giáo A đối kháng với tôn giáo B...Ai cũng cho khuê cho rằng triết lý của mình là khuôn vàng, thước ngọc, là Chân Lý và sẵn sàng hạ bệ những trường phái khác, tôn giáo khác bằng nhiều thủ đoạn khác nhau. Sau gần nửa năm mài mò, nghiền ngẫm, rốt cuộc, ông giật mình thú nhận, chẳng hiểu gì cả.

Chân Lý quá mông lung, quá mơ hồ và quá nhiều khái niệm, khiến ông mỗi lúc càng sa vào cánh rừng nguyên sinh chẳng chặt, không lối thoát. Quá thất vọng với chủ nghĩa giáo điều, quá chán nản với mớ triết lý giấy vụn, ông quyết định đi tìm Chân Lý theo cách riêng của mình.

Tờ mờ sáng hôm sau, ông lặng lẽ rời khỏi nhà. Khi đi, ông mang theo hành trang và số tài sản đủ cho chuyến viễn du truy tìm Chân Lý. Sau cuộc hành trình vất vả, vào một buổi chiều chạng vạng, ông đặt chân đến một thị trấn nhỏ. Người đầu tiên, ông gặp là gã đàn ông kiệt sức bên đường.

Ông bước đến bên người đàn ông đó và từ tốn hỏi:

- Anh bị gì thế? Tôi có thể làm gì giúp anh?

Người đàn ông thều thào:

- Tôi đói..

Ông ra điều kiện:

- Anh hãy trả lời câu hỏi của tôi và tôi sẽ cho anh cái ăn. Có đồng ý không?

Ánh mắt gã đàn ông vụt sáng:

- Vâng, tôi xin nghe ông đây.

- Anh hãy nói cho biết Chân Lý là gì?

Người đó đáp liền mà chẳng cần suy nghĩ:

- Quá đơn giản! Tôi sắp chết đói, hãy cho tôi một mẫu bánh mỳ.

Đó chính là Chân Lý!

Ông tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Ô hay! Chân Lý là mẫu bánh mỳ! Chỉ thế thôi ư?

Giữ lời hứa, ông mua cho hắn một ổ bánh. Tất nhiên, ông không thể đặt niềm tin vào một kẻ bị lừa lần bởi cái đói. Và thế là cuộc truy tìm Chân Lý lại tiếp tục. Một buổi chiều trong công viên, ông bắt gặp một chàng trai khôi ngô, tuấn tú, gương mặt rạng ngời như mặt trời buổi sớm mai. Những người trẻ tuổi phơi phới yêu đời bao giờ cũng có những nhận xét rất chí tình:

- Này, anh bạn trẻ, hãy bảo cho ta Chân Lý là gì. Nếu bạn có những lý lẽ thuyết phục, ta sẽ thưởng tiền, rất nhiều tiền.

Chàng trai tỏ vẻ dửng dưng:

- Tôi không cần tiền.

- Tại sao thế? Lần đầu tiên, ta mới nghe được những lời này, hơn thế, nó lại được thốt ra từ miệng một chàng trai. Anh nên hiểu rằng có tiền là có tất cả.

- Tôi đã tìm đủ tiền trang trải cuộc sống, có thêm nữa cũng chẳng làm gì, lại phải mất công lo lắng giữ gìn. Với tôi, tiền chỉ là phương tiện chứ không phải là mục đích. Và càng sai lầm khi đặt nó ở vị trí cao hơn tất cả, thừa ông.

Một câu trả lời đã được trích dẫn đâu đó. Ông nói:

- Tôi cũng đồng ý suy nghĩ với người trẻ tuổi. Này, anh bạn không cần tiền nhưng cũng nên trả lời câu hỏi của ta chứ. Chân Lý là gì? Chúng ta tìm nó ở đâu?

Chàng trai trẻ gật đầu, nói:

- Rất sẵn sàng! Chân lý ở ngay bên cạnh ta đây thôi!

- Đâu? Nó ở đâu?

Chàng trai phì cười:

- Nó ở trong tim mỗi người. - Chàng trai vung vẩy bó hoa tươi:-
Chân lý là tình yêu, tình yêu là Chân Lý, ngoài ra không còn định nghĩa nào khác chính xác và hoàn hảo hơn.

Câu trả lời đem đến cho ông sự thất vọng ghê gớm. Vậy mà, ông cứ nghĩ nó to tát lắm, vĩ đại lắm. Ông lâu bàu, một khi đã ăn nhằm bả ái tình, người khôn cũng hóa dại, kẻ thông minh cũng trở nên đần độn, thì làm sao còn đủ sáng suốt để nhìn thấu sự việc.

Tình yêu mà là Chân Lý sao, ngộ quá.

Dù muốn dù không, hành trình truy tìm Chân Lý vẫn phải tiếp tục khi mà mọi định nghĩa không thỏa mãn được nhu cầu khám phá của ông. Một đêm trăng sáng, ông đang bước thơ thẩn trên chiếc cầu gỗ. Những suy nghĩ vẫn vơ trôi về phương bất tận bỗng bị xé vụn bởi tiếng vật nặng rơi xuống nước. Nhìn xuống bên dưới, ông phát hiện một người đàn bà đang chìm dần... Chẳng kịp cởi quần áo, ông lao xuống nước. Sau một hồi vật lộn, uống một bụng no nước, rớt cuộc, ông cũng đưa người phụ nữ chán đời kia vào bờ.

Người đàn bà có phản ứng quyết liệt:

- Tôi muốn được chết, tại sao ông lại cứu tôi. Tôi căm thù ông! Đồ con lợn!

Người đàn bà lao vào cầu xé ân nhân của mình. Ông chống đỡ một cách vất vả. Người đàn bà lịm đi chừng nửa giờ, thì tỉnh dậy:

- Xin lỗi ông tôi đã hành động không đúng. Lẽ ra ông không nên dự vào chuyện này.

Đoạn người đàn bà cất giọng nài nỉ:

- Tôi mắc chứng bệnh trầm kha, các thầy thuốc đều lắc đầu bó tay. Chồng con tôi mỗi ngày phải bán một thứ gì đó. Tôi phải chịu đựng những cơn đau khủng khiếp, muốn chết đi cho rảnh nợ nhưng lần nào cũng bị kỳ đà cản mũi.

Chân Lý là cái chết!

Hơn một năm trôi qua, người đàn ông vẫn mãi miết đi tìm Chân Lý. Vào một buổi sáng tinh mơ, ông bắt gặp một đoàn người ngựa bước đi trong huy hoàng cờ xí. Phía sau họ là những đoàn xe thô chất đầy của cải quý báu và phụ nữ. Những chiến binh bại trận đôi lả bị xâu bằng dây cáp kéo lê thành hàng dài cả cây số.

Người đàn ông đứng bên cạnh nói:

- Quân đội của chúng ta vừa chinh phạt nước láng giềng.

Ông khẽ gật đầu, im lặng. Đang đi, một nô lệ trong hàng bỗng khụy xuống vì kiệt sức. Ngay lập tức viên sỹ quan đang đứng gần đó liền đặt nòng súng lên thái dương người đó và điềm nhiên kéo cò. Một âm thanh khô khốc vang lên. Một mạng người ngã gục.

- Không được giết hại tù binh! – Ông gào lên.

Viên sỹ quan nheo mắt nhìn ông rồi cười nhếch mép:

- Giết hay tha bọn chúng là quyền của chúng tôi, ông không nên xen vào.

- Dù sao họ cũng là con người chứ không phải súc vật. Cùng là đồng loại phải biết yêu thương nhau, chân lý đó lẽ nào các anh không hiểu.

Viên sỹ quan cười sặc sụa:

- Chân lý thuộc về kẻ chiến thắng! Chỉ những kẻ chiến thắng mới có quyền áp đặt chân lý.

Chân Lý là chiến thắng!

Những mùa đông rét mướt đi qua. Và ông đã đi sắp hết phần đời còn lại nhưng Chân Lý vẫn là cái gì đó quá xa vời. Rốt cuộc, ông vẫn không sao tìm thấy gương mặt đích thực của Chân Lý. Càng lúc, ông càng thấy rối. Chân Lý là của cải, là hạnh phúc, là nỗi đau, là sự sống, là cái chết, là Thiên Chúa, là con lừa....Có vẻ, Chân Lý là một chất dung dịch mà bất kỳ người thợ làm bánh nào cũng có thể đổ vào khuôn theo sở thích của mình. Không thể được, Chân Lý phải là một thực thể riêng biệt, là ngọn hải đăng soi rọi con thuyền chở nặng những linh hồn lạc bến. Nhưng nó ở chốn nào? Sức đã tàn, lực đã kiệt, với ông, Chân Lý vẫn là cuộc tìm kiếm vô vọng. Thời gian gần đây, trong những giấc mơ chập chờn, hình bóng gã Thần Chết cứ lớn vờn quanh mình, ông cay đắng chấp nhận bỏ cuộc.

Trên đường trở về để chuẩn bị cho ra đi vào cõi vĩnh hằng, ông có ghé vạt túp lều của một bà lão xin nghỉ chân. Bà lão già khom đưa cho ông cốc nước mưa. Uống xong, ông cảm ơn và hỏi:

- Bà có biết Chân Lý ở đâu không?

Thật tình, ông không hy vọng gì ở bà già lom khom. Chắc lại là

những câu trả lời cũ rích. Hỏi để có chuyện mà nói.

Vừa nghe xong, bà lão bật cười khanh khách. Đoạn đưa tay trở về phía trước:

- Ông có thấy gì không?

- Ồ, một tòa lâu đài nguy nga, tráng lệ!

Ông rất ngạc nhiên, giữa miền đất khô cằn, sỏi đá lại sừng sững một công trình tuyệt tác đến vậy. Bà lão đột ngột lên tiếng:

- Nó ở trong đây!

- Ai cơ?

- Chân Lý!

Ông nhìn bà ngơ ngác hồi lâu. Rồi lật đật đứng dậy, hướng về phía tòa lâu đài cổ kính. Bà lão nói đuổi theo:

- Đi đâu vậy?

- Nhận mặt Chân Lý!

Nói rồi, ông hăm hở cầm đầu bước đi như chạy. Ông cứ loay hoay mãi nhưng không thể vào được bên trong bởi vì tòa lâu đài được bao bọc bởi những bức tường cao vút. Lại một điều, lâu đài hoàn toàn không có cửa hay bất kỳ lối để vào bên trong.

Đứng tần ngần một lúc lâu, ông đành tiếc rẻ quay trở lại túp liều của bà lão.

- Tại sao lại thế nhỉ? – Ông làu bàu:- Lâu đài không có cổng thì làm sao vào được? Làm sao ta có thể nhìn thấy dung nhan Chân Lý?

Bà lão nhìn ông, toét miệng cười khó hiểu. Ông lặng người một lúc rồi đưa tay vỗ mạnh lên trán và gào lên trong tuyệt vọng:

- Chân Lý! Chân Lý. Đến tận bây giờ ta mới hiểu. Trời ơi!

Bỗng ông học lên một tiếng thật to và thổ huyết lênh láng. Đôi mắt trợn trừng trắng dã và ngã quỵ xuống. Khi bà lão xông đến đỡ dậy mới hay ông ta đã tắt thở từ lúc nào.

Thành phố Hồ Chí Minh ngày 29/9/2005

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

HỢP ĐỒNG SÁT NHÂN

Hai mươi ba giờ đêm...

Hai người gặp nhau trong quán bar nằm trên bờ sông thơ mộng. Quán chật ních khách, họ đều là những người trẻ tuổi, trong đó có ít người đã sớm thành đạt. Tuy nhiên số này không nhiều, số đông vẫn là những kẻ ăn không ngồi rồi, hưởng thụ từ kiếm chác của cha mẹ. Tuy nhiên, tất cả có chung một mục đích là phải sống hết mình, buông thả hết mình để khẳng định cái Tôi.

Những chiếc loa hàng trăm wat gắn xung quanh bốn bức tường chạm trổ hoa văn được mở hết công suất. Nhạc hip hop, pop dance, heavy rock thi nhau gào thét vỡ vụn không gian đặc sánh khói thuốc, đèn màu mờ ảo. Trên chiếc bục gỗ thấp tè, chật chội, có đến cả vài chục đôi trai gái ăn bận theo phong cách người tiền sử, đang nhảy nhót những động tác gợi dục cuồng loạn. Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đoán ra các cô chiêu, cậu ấm trước đó vài phút đã nốc vài viên thuốc lắc. Tư Rô ngồi bên chiếc bàn hình chữ nhật kê quầy rượu, vừa uống whisky, vừa nhướn nhướn cặp mắt đờ đẫn nhìn khách dò xét, tỏ vẻ sốt ruột. Khách vận trên người chiếc áo khoác bằng da đen bóng dài quá gối. Trên đầu sùm sụp chiếc mũ phớt. Chiếc kính đen che gần kín gương mặt. Hắn chẳng thấy gì ngoài đôi hàm răng liên tục cử động.

- Thêm một cốc nữa nhé, khách đề nghị rồi dạy mặt về phía quầy rượu, kêu thêm hai cốc whisky Scotch hiệu Johnnie Walker.

- Không, tôi không quen uống thứ đó. Tốt nhất cho tôi loại blended whisky.

Đây là loại rượu nặng độc đáo được pha trộn từ nhiều thứ rượu khác. Có loại pha đến bảy mươi sản phẩm khác nhau. Là thứ đắt nhất trong tất cả các loại rượu.

- Chà, không ngờ ông có vẻ sành các món uống nhỉ!

Tư Rô nhún vai một cái rất điệu rồi ngửa cổ tợp hết cốc rượu. Sau

đó, hấn gõ gõ nhịp đầu các ngón tay lên mặt bàn, tỏ vẻ muốn biết nội dung cuộc gặp mặt.

Khách ho húng hắng vài cái và thò tay vào túi áo rút ra tấm ảnh chân dung cỡ 6x 9 đặt lên mặt bàn:

- Tôi muốn ông tính sổ người trong ảnh!

Hấn “à” lên một tiếng. Mắt nhìn chăm chặp người đối diện. Ánh sáng đủ màu xoay tít từ những quả châu lướt trên mặt khách càng trở nên bí hiểm.

- Ý, ông muốn sao? hấn cựa mình bẻ tay răng rắc, chém cảnh cáo, cho hấn thành “thương phế binh” hay về ngủ với giun?

- Giết! – Khách lạnh lùng:- Nhưng ông phải ra tay thật nhanh gọn và tuyệt đối chính xác. Hấn còn nhìn thấy ánh mắt trời cho dù thân tàn ma dại tôi dứt khoát không trả tiền!

Mặc dù là tay đâm thuê chém mướn chuyên nghiệp nhưng hấn chưa giết người bao giờ. Gây thương tích thì chỉ ăn cơm tù chứ giết người thì ắt phải “dựa cột”. Cuộc đời có nhiều thứ đáng thụ hưởng thì tội gì đâm đầu tìm đến cái chết?

Thấy hấn có vẻ chần chừ, khách lộ vẻ thất vọng. Suy nghĩ một lúc khách tìm cách “khích tướng”.

- Tôi nghe mọi người trong giới giang hồ ca tụng ông hết lời, chính vì thế tôi mới cất công tìm đến ông – Đoạn khách mỉm miệng cười châm chọc:- Bây giờ tôi mới vỡ lẽ, chẳng qua đó chỉ là cái hư danh không đáng giá một xu! Thôi, để tôi tìm người khác.

Mặt gã đâm thuê chém mướn nóng bừng. Hấn nói như quát:

- Mẹ kiếp, mặt sát như vậy là đủ rồi! – Gã đưa tay đập mạnh lên mặt bàn:- Tư Rô này từ lúc đâm thân vào cái nghiệp đao búa này coi như đã ký tên vào sổ tử. Thằng này chỉ sợ chuyện đổ bể thì ông cũng theo chân tôi ra trường bắn thôi. – Hấn nheo mắt nhìn khách châm chọc:- Thằng này có đêch gì mà sợ. Ông giàu có tha hồ rượu ngon, gái đẹp, chết thì phí đời!

Khách day mặt sang hướng khác che giấu nụ cười đắc thắng. Bản nhạc đã kết thúc, gã nhân viên phụ trách âm thanh, ánh sáng, đưa vào khay đĩa của nhóm nhạc Gun & Roses, bài rock ballad, November Rain phát ra du dương...Vài cặp trai gái dắt nhau vào nhà vệ sinh nằm phía sau chéch về bên phải quây rượu. Từ đây

cách bệnh viện phụ sản chỉ nửa bước chân.

- Tôi không bận tâm đến chuyện sống hay chết. Tên quỷ ám ấy ngày nào còn ám ảnh tôi thì sống cầm bằng như đã chết!

Hắn gật gù tỏ vẻ vừa ý. Thốt nhiên, hắn hỏi một câu mà đúng ra kẻ chuyên nghiệp như hắn không cần phải biết:

- Giữa ông và hắn ta có thù oán gì?

Khách hơi ngạc nhiên pha lẫn lúng túng. Cạn hết phẩm rượu trong cốc, khách đằng hắng mấy cái rồi thùng thảng đáp:

- Tôi cũng chẳng giấu ông làm gì. Hắn là một tên vô lại, lúc nào cũng quấy rầy tôi, không cho tôi được tự do làm theo ý mình.

Những bài thuyết giáo về đạo đức cũ mèm của hắn làm tôi phát chán!

Tư Rô ngạc nhiên thốt lên:

- Chỉ có như thế, mà ông lại muốn khử hắn ư? Tôi cứ định ninh hắn đốt nhà, cướp vợ, tàn sát cha mẹ ông...cơ đấy. Những chuyện con con như vậy, theo tôi, chỉ cần cho hắn một bài học nhớ đời là đủ rồi.

Khách nhìn hắn khinh bỉ:

- Đừng nói với tôi, ông đang run đấy nhá! – Đoạn khách hạ giọng:- Nếu ông biết cận kề, hắn đã khiến tôi khổ sở như thế nào, tôi tin, ông sẽ không ngần ngại mà nã vào người hắn cả băng tiểu liên!

- Thôi được, - hắn vung tay chém mạnh vào không khí:- Muốn, thì thằng này chiều. Tuy nhiên thù lao chắc chắn là không rẻ.

Khách hỏi cộc lốc bằng giọng khinh dễ:

- Bao nhiêu?

- Một ngàn đô! Đưa trước phân nửa, nửa phần còn lại sẽ giao đủ khi hợp đồng kết thúc!

- Tôi sẽ trả gấp đôi! – Khách nhón đít thò tay vô túi quần lôi ra xấp đô la mới tinh, đẩy về phía hắn:- Tuy nhiên, tôi cũng cần ở ông một cam kết, nếu làm không xong phải bồi thường bằng số tiền tôi phải trả!

Hắn cầm lấy xấp bạc đưa lên mũi ngửi ngửi mấy cái trước khi cho vô túi áo. Gương mặt lộ vẻ mãn nguyện:

- Ông chơi đẹp, thằng này cho dù có chết cũng gắng hoàn tất hợp

đồng.

Im lặng một lúc hấn thú nhận:

- Tôi chưa chuẩn bị sẵn “ hàng nóng “. Ông biết rồi đó, từ trước đến giờ tôi chỉ dùng mã tấu với dao lê thôi. Tất nhiên những thứ đó có phần bất tiện.

Hiếu ý hấn, Khách bật cười rồi lôi ra khẩu súng ngắn được bọc cẩn thận trong lớp giấy cũ. Hấn đón lấy, đưa xuống gầm bàn coi thử.

Sau khi đã yên tâm về độ nhạy của súng, hấn ngẩng mặt lên:

- Ông chu đáo quá! Thế này thì lo gì chuyện không xong!

Hai người im lặng uống rượu. Lúc sau, hấn bắt đầu bàn vô chi tiết:

- Gã này, hấn cầm tấm hình lên ngắm nghía, ở đâu, làm việc gì, thói quen đi lại, giờ giấc sinh hoạt. Và khi nào ông muốn hấn “ giã từ gác trọ? “ – Tên đâm thuê chém mướn xoay xoay tấm hình trên tay rồi thốt lên ngạc nhiên:- Ông đưa tấm ảnh như thế này thì bố ai nhận dạng cho được! Mũ phớt, kính đen che kín mặt, làm sao tôi nhận ra cho được.

Hiếu ý hấn, Khách nhanh nhẩu cướp lời:

- Càng sớm càng tốt, hấn còn bám theo tôi ngày nào là ngày ấy tôi ăn không ngon, ngủ không yên giấc. Tôi đến khổ sở vì hấn! Về nhận dạng cũng như nơi ăn chốn ở và giờ giấc sinh hoạt của hấn, ông không phải lo. Bởi vì lúc nào hấn cũng bám chặt theo tôi như một cái đuôi!

Như vậy là thế nào, - hấn suy nghĩ mông lung.

- Ngày mai, tôi sẽ rời khỏi công ty “ Phương Đông “ lúc mười giờ đêm, chắc chắn tên vô lại ấy sẽ không bỏ lỡ cơ hội bám sát theo tôi. Tôi sẽ dụ hấn đến chỗ vắng người qua lại. Ông chỉ việc “ đoàng “ một phát từ phía sau gáy là xong chuyện.

Mười giờ kém hai mươi phút, hấn đã có mặt ngay cột điện cách cổng công ty “ Phương Đông “ chéch về bên trái hơn chục mét.

Thời gian trôi đi lâu lắc, sốt ruột. Hấn liên tục hút thuốc điếu này đến điếu khác, sau đó đưa tay nắn nắn khẩu súng vắt ở lưng quần. Khẩu súng lục có sáu viên, hấn đã bắn thử một viên để kiểm tra độ nhạy. Súng bị hóc đạn coi như rồi đời! Vào giờ này đường sá còn có nhiều người qua lại, đứng một mình dễ bị nghi ngờ, hấn bèn lấy tờ báo vắt ở túi quần đem ra đọc. Đọc xong bài bình luận thể thao

thì từ bên trong có người bước ra. Đó là gã đàn ông đã thuê hắn. Cũng kiêu phục sức y hết ngày hôm qua. Hắn vất tờ báo, dấn lên vài bước và khễ ho húng hắng mấy cái ra ám hiệu. Khách im lặng, hất đầu một cái về phía sau rồi cầm đầu bước thẳng. Chừng vài giây sau, một gã đàn ông xuất hiện. Vừa nhìn thấy kẻ đó, hắn suýt rú lên kinh ngạc, bởi người đàn ông thuê hắn và kẻ chuẩn bị về cõi diêm vương giống nhau như hai giọt nước! Giống lắm, giống từ dáng dấp đến cách ăn mặc, cũng chiếc áo khoác phủ gần tới chân, mũ phớt kín đầu và kính đen choáng gần hết gương mặt!. Tại sao lại thế nhỉ? Mắt mình có hoa không, chẳng lẽ, họ là anh em sinh đôi?

Hắn không có nhiều thời gian suy nghĩ dông dài, việc cần kíp là phải bám sát, theo dõi nhất cử nhất động của hai người đàn ông lạ. Tấm ảnh trong túi áo bỗng trở nên vô nghĩa, trời tối và cách ăn mặc như mặt thám của họ nếu mắt tập trung có thể sẽ giết lầm. Phó xá đông đúc người qua lại. Ánh đèn đường sáng choang soi rõ từng gương mặt người. Cả ba người đàn ông bước đi hồi hả và giữ đều khoảng cách. Hắn phát hiện ra những chi tiết trùng hợp hết sức lạ lùng. Hai người đàn ông đều có cùng dáng đi lệch về bên trái, người hơi cúi về phía trước. Lại thế nhỉ, - Hắn nói lầu bầu trong cổ họng, ngay cả anh em song sinh cũng không thể nào giống nhau đến thế. Hắn ngỡ ngàng như đang đối diện với một gã phù thủy cao tay ẩn có phép phân thân.

Đi rạc cặp giò họ vẫn chưa thoát ra khỏi trung tâm thành phố. Hắn bắt đầu sốt ruột. Chiếc đồng hồ điện tử tại vòng xoay chỉ đúng mười một giờ kém hai mươi. Mẹ kiếp! Chúng muốn đi dạo hết đêm chắc. Hắn cảm thấy lạt miệng thêm rượu. Mọi ngày, vào giờ này, đứng ra hắn đã đường hoàng ngồi gác chân chữ ngũ cụng ly với mấy “chiến hữu” ở quán bar “Hoàng Hôn”. Thức uống ở đây chỉ xếp vào hạng xoàng nhưng các em thì đẹp như tiên nga tái thế, nhậu không cần mồi cũng say túy lúy. Mãi suy nghĩ vẩn vơ, hắn đã tuột lại phía sau vài chục thước. Trong khi hắn đang cố đuổi theo thì bất ngờ dòng người từ rạp chiếu phim “Ánh Sáng” bỗng đổ ra đông như kiến cắt đứt hắn và hai người đàn ông. Loay hoay gần một phút, hắn mới thoát ra khỏi đám thanh niên vô công rồi nghề.

Cảnh tượng đập vào mắt khiến hấn toát mồ hôi lạnh, hai gã đàn ông đang cặp kè với nhau trông rất tình tứ! Hấn không thể nào phân biệt được ai là người đã thuê hấn, ai là kẻ phải châu Diêm Vương! Bỏ mẹ rồi, biết tính làm sao đây?

Cứ bám theo rồi tùy cơ đối phó, hấn nhủ thầm, đưa tay sờ lên báng súng. Hai gã đàn ông vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, không có vẻ gì là oán thù không đội trời chung như người đàn ông gặp nhau tại quán bar ca thán. Mặc xác! Cứ có tiền rung rinh là được.

Đi tới ngã tư, cả ba rẽ về phía bờ sông. Đoạn đường này thưa vắng bóng người và ánh sáng. Tuy nhiên chưa phải là chỗ lý tưởng để ra tay, bởi vì thỉnh thoảng có vài chiếc xe gắn máy bất chợt từ những khúc ngoặt bất chợt lao ra. Và lại hấn biết “đòm” ai bây giờ, không khéo xoi hỏng bống không. Túc ở chỗ, gã đàn ông thuê hấn chẳng tỏ cử chỉ gì để hấn có thể nhận biết mà ra tay hành sự.

Gió từ bờ sông thổi rào rào hăng mùi cống rãnh. Trời tối nhờ nhờ và yên ắng, thời cơ thích hợp để thực hiện hợp đồng. Hai người đàn ông bỗng cười phá lên. Âm thanh như chiếc dùi chọc lưng màng nhĩ. Hấn nóng ruột như ngồi trên đống lửa. Mẹ kiếp! Cứ như vậy dễ chừng phải bỏ cuộc.

Phải động não lên! Hấn tự nhủ. Và cuối cùng hấn cũng tìm ra phương cách. Rút vội bao thuốc trong túi áo, hấn chạy vượt lên phía trước hai người đàn ông:

- Làm ơn cho mượn cái bật lửa.

“ Hai giọt nước “ đột ngột dừng lại. Bất chợt ánh sáng từ chiếc ô tô bốn chỗ ngồi từ xa rọi thẳng, hấn chớp lấy cơ hội quan sát thật kỹ và vô cùng thất vọng vì họ giống nhau như tạc. Như thế này, đến thánh thần cũng phải bó tay nữa là... Trong khi người đàn ông phía bên trái đang lặn mò trong túi áo tìm kiếm thì gã bên tay phải đã lẹ làng giúi vào tay hấn mẫu giấy cuộn bên ngoài chiếc quẹt ga kèm theo cái nháy mắt.

Chờ hai người đàn ông đi một hồi, hấn bật lửa đọc thư. Nội dung bức thư như sau:” *Tôi sẽ cố vượt lên trước. Ông hãy tìm cách giữ hấn lại. Cứ thế mà làm.*” Có thể chứ! Hấn reo lên. Đoạn vo tròn mẫu giấy ném xuống nước và xây người bước theo.

Thoắt đó đã hơn mười một giờ đêm. Ánh trăng liềm trên nền trời

bằng bạc nom như lưỡi hái Thần Chết. Tự nhiên hắn cảm thấy run. Đang đi, một trong hai người đàn ông bỗng ồn ào gây gỗ. Một người vừa chạy, vừa ngoáy cổ nói như quát:

- Tao cóc cần mày quan tâm đến tao. Hãy để tao yên! Đồ rác rưởi!

- Đứng lại! Đứng lại! – Người thứ hai đuổi theo.

Ngay lập tức, hắn co giò rượt theo như tên bắn. Miệng không ngớt gào lên:

- Anh kia đứng lại tôi có chuyện muốn nói!

Người đi sau khựng lại, quay mặt nhìn hắn ngơ ngác:

- Chuyện gì? Lại mượn cái môi thuốc lá nữa à? Nhịn đi, tôi vội lắm.

Người đó chưa kịp động dậy cặp chân thì hắn đã nhanh tay tổng một cú đấm thôi sơn vào mặt. Người đàn ông “ hự “ lên một tiếng và lão đảo ngả vật về phía sau. Hắn rút ngay khẩu súng, túm lấy mái tóc người đàn ông giật ngược, kê súng ngay thái dương và siết cò. Hắn lúng túng quên mở khóa an toàn, để người đàn ông xô ngã hắn và vùng thoát ra được:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

“ Đoàn! “ Phát đạn từ phía sau ghim thẳng vào lưng. Người đàn ông tội nghiệp ngã sấp mặt xuống vũng nước. Hắn chạy đến nã hết số đạn còn lại vào đầu kẻ xấu số và lẩn nhanh vào bóng đêm.

*

Gần một giờ sau, họ gặp nhau tại một quán nhậu cách xa nơi gây án chừng hai cây số. Sau khi nốc vài ly rượu mạnh, hắn đã phần nào trấn tĩnh lại. Khách rút chiếc bao thư đựng tiền đẩy về phía hắn:

- Đây là phần còn lại. Nhờ Trời, cuối cùng mọi việc cũng êm xuôi. Tôi cứ lo ông sẽ “ đòm “ nhằm vào tôi. Nào cạn ly chúc mừng thắng lợi!

Hắn đút tiền vào túi quần, nâng ly và uống cạn. Những nghi vấn trong đầu nặng ì như đeo đá, hắn cần phải tổng khứ nó đi:

- Phải chăng người vừa bị thủ tiêu là anh em song sanh với ông?

Theo tôi biết, thì những người sanh ra cùng một bào thai rất thương yêu nhau, họ có mối liên hệ chặt chẽ gọi là thần giao cách cảm, người này buồn thì kẻ kia cũng kém vui, người này đau thì kẻ kia cũng có nỗi đau tương tự, vậy thì tại sao lại phải lâm vào cảnh nôi da xáo thịt?

Khách đặt ly xuống bàn, ngửa cổ cười sặc sụa:

- Tôi với hấn gắn bó với nhau còn hơn anh em sinh đôi nữa kìa!

Ông không thể hiểu được và tốt nhất cũng không nên tìm hiểu.

Hiểu nhiều có khi là tai hại.

Hấn gục gặc cái đầu bồm xồm:

- Có lẽ giờ này bọn công an kéo đến đông như kiến cỏ, trước khi ném khẩu súng xuống sông tôi đã kịp nhìn thấy một chiếc ô tô màu cà phê sữa... – Hấn ngần ngừ một lúc rồi nói:- Chắc tôi phải “ di tản “ một thời gian chờ êm êm rồi tính tiếp.

Khách lại cười:

- Ông không cần lo lắng thái quá về chuyện này, bởi vì chẳng có xác chết nào cả. Người ta không thể truy cứu ông về tội giết người mà không có chứng cứ phạm tội..ha..ha..ha...

Hấn há hốc vì ngạc nhiên:

- Tôi không hiểu gì cả! Rõ ràng là một xác người đầm máu nằm úp mặt dưới vũng nước với lỗ chỗ vết đạn. Lẽ nào thi thể có thể bốc hơi?

- Tin hay không là quyền của ông. Đây là chìa khóa xe của tôi.

Đến đây, trắng đen sẽ rõ thôi mà.

Hấn lật đật đứng dậy như cái máy. Rồ ga phóng đi. Gần hai chục phút sau, hấn quay trở lại. Gương mặt thất thần như người mộng du:

- Không thể tin nổi! Hoàn toàn không có dấu hiệu nào chứng tỏ vừa xảy ra án mạng. Tôi đã dò hỏi. Và người ta đã nhìn tôi như một kẻ tâm thần! Thế là sao?

Khách cười bí hiểm và im lặng.

Hai người ngồi nán lại thêm gần mười phút. Trước khi chia tay, hấn gửi trả tấm ảnh cho khách:

- Việc đã xong tôi với ông đường ai nấy đi, - giọng hấn còn bàng hoàng:- Tôi trả lại thứ này cho ông làm kỷ niệm. Chuyện gì đã xảy

ra nhỉ?

Hắn lồm lũi bước ra khỏi quán và nhanh chóng hòa vào bóng tối.

Khách cầm tấm ảnh đưa ngang mặt, nói khít qua kẽ răng:

- Bản Ngã của ta ơi, từ bây giờ và vĩnh viễn về sau mi không còn cơ hội quấy rầy ta được nữa..ha..ha..ha...

Khách bật lửa đốt tấm ảnh, kêu chủ quán tính tiền rồi thông thả bước ra phía ngoài. Trời se lạnh.

Thành phố Hồ Chí Minh, ngày 3/10/2005

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

CÔNG TY MUA, BÁN, KÝ GỬI THỜI GIAN

Lòng vòng cả buổi sáng trong con hẻm ngoằn ngoèo như trận đồ thiên la địa võng, một kẻ không am tường “ binh pháp “ như tôi không bị lạc đường đã là may mắn lắm. Tuy nhiên cũng mất gần hai mươi phút mới tìm được lối ra. Hú vía!. Trời nắng nực, tôi tạt vô xe cà phê đẩy bên vệ đường kêu một ly đá chanh , hút một điều thuốc thư giãn đầu óc. Sáng nay trước khi dắt xe ra khỏi nhà, Hạnh nhét vào tay tôi tấm card visit in màu nhức mắt, nói:

- Anh cứ theo địa chỉ trên card, hỏi thăm thì chỉ tới nơi thôi, dễ ợt!.

Tôi còn đang ngơ ngác, vợ thông thêm một câu:

- Không làm được việc thì tối nay đừng hòng lên giường nhá! Con gái chúng ta lớn nhanh quá chẳng mấy chốc trở thành thiếu nữ mất.

Em muốn nó mãi là cô bé thích chơi búp bê, dễ thương và đáng yêu.

Đàn bà hay thật! – Tôi nói làu bàu trong miệng, :- hể có hữu sự thì trăm lần như một cứ lấy “ chuyện ấy “ ra mà đe. Làm thằng đàn ông kẻ cũng khổ thân lắm chứ chẳng sướng vui gì.

Quán vắng chỉ có mỗi bà chủ già cộc đế ngồi tựa lưng trên chiếc nhựa. Mắt lim dim như bà thầy pháp lên đồng. Tôi cố rít vài hơi cuối cùng rồi búng mẩu đầu lọc thuốc lá ra phía ngoài.

- Bác có biết địa chỉ này không? – Vừa nói, tôi vừa móc túi đưa cho bà tấm card:- Tôi đã lặn lội cả buổi sáng mà chẳng tìm ra. Địa chỉ khó tìm quá.

Chủ quán với tay lấy cặp kính lão gần đó, gắn lên mũi:

- Cái gì thế này? – Giọng bà ta ngỡ ngàng:- Cửa hàng mua, bán, ký gửi thời gian ư? Tôi sống đã gần bảy chục năm mà chỉ nghe lần đầu. Mà thời giờ thì làm sao có thể mua bán, trao đổi như hàng hóa được nhỉ?

Đoạn bà ta tháo đôi mục kính , nhìn tôi bằng ánh mắt giễu cợt:

- Theo tôi, địa chỉ chú cần đến là bệnh viện tâm thần thành phố!

Lạ thật, - tôi nói lầm bầm trong cổ họng, :- người bảo có, kẻ khác quả quyết là không, biết tin ai đây? Tôi im lặng thanh toán tiền cà phê và bước nhanh ra khỏi quán. Đi được vài bước chân thì người đàn ông đeo kính râm từ đầu ngời nhấp nhấp rượu để với đầu phụng rang bên chiếc bàn thấp tè đột nhiên lên tiếng:

- Tôi có biết nơi anh cần đến. Đường không xa nhưng vòng vo khó tìm. Nếu anh đồng ý, tôi có thể đưa anh đến đó. Tiền dẫn đường hai chục ngàn.

Theo gã xe ôm quanh về lối cũ, đi thêm chừng một cây số nữa, cuối cùng chúng tôi dừng lại trước ngôi nhà ba tầng nằm cách bờ sông chừng chục thước. Ngôi nhà u u minh minh, vừa ma quái vừa huyền bí như một cái am tu luyện của một đạo sĩ lánh xa thế tục hơn là địa chỉ kinh doanh món hàng thời thượng. Và tuyệt nhiên không có bảng hiệu, tên công ty hay số điện thoại giao dịch, thậm chí cả số nhà cũng không có nốt. Thấy tôi có vẻ thất vọng, bác tài xe ôm liền trấn an:

- Nhìn bên ngoài thế thôi chứ bên trong cảnh mua bán đang diễn ra rất tấp nập. Kinh doanh chui mà lại. Chỉ có những khách quen hoặc qua giới thiệu mới biết địa chỉ này. Người ta làm như vậy để trốn thuế đấy, ông bạn trẻ thân mến!

- Trốn thuế ư? Hay thật. – Tôi nhìn ông ta bằng ánh mắt ngờ ngàng:- Bác đã từng đến đây giao dịch?

- Đúng vậy, - bác tài xe ôm gật đầu thú nhận:- Lần đó do túng tiền sửa lại ngôi nhà sắp sập, tôi đành phải bán mất ba năm. Thầy bói bảo tôi sống đến bảy mươi, bây giờ chỉ còn lại sáu mươi bảy. Như thế cũng đủ rồi, già cả mà sống dai như đĩa chỉ làm khổ con cháu. Đoạn, bác tài cười ha hả để lộ hàm răng đóng bura rồi rồ ga biến mất. Tôi đứng tần ngần một lúc rồi đưa tay ấn chuông. Một gương mặt nữ lạnh lùng lộ sau cánh cửa sắt. Ánh mắt như tấm lưới vô hình bao trùm lấy cơ thể tôi.

- Anh cần gì?

Tôi chìa tấm card và nói tên người giới thiệu, gương mặt khó dăm dăm bỗng dùn ra. Đoạn gia chủ nép mình sang một bên nhường lối cho khách vào. Tôi vừa đặt chân vào bên trong, cánh cửa ngay lập tức được khép lại

- Anh đi lối này.

Bên trong rộng hơn tôi tưởng rất nhiều. Đèn điện sáng choang nhức mắt. Tuy hoạt động chui nhưng nơi đây cũng có cơ cấu phòng ban đầy đủ hết như các công ty sản xuất, kinh doanh hợp pháp khác. Phòng kế toán nằm đối diện với phòng giám đốc ở cuối dãy hành lang. Khách đến giao dịch đứng ngồi chật kín gian phòng cả trăm mét vuông chứ không phải ít. Trên tay mỗi người đều cầm tấm thẻ ghi số thứ tự như ở các phòng khám bệnh viện lớn. Theo hướng dẫn, tôi đến phòng bảo vệ nhận thẻ. Thẻ của tôi mang số 74. Người đàn ông dáng vẻ khắc khổ, ngồi bên cạnh, nhìn tôi bằng ánh mắt lo ngại:

- Có khi anh phải chờ tới chiều. Tôi lấy thẻ từ trưa hôm qua mãi đến bây giờ vẫn chưa tới lượt. Anh đã điền vào mẫu lý lịch trích ngang chưa?

Tôi lắc đầu. Ông khách tốt bụng nói:

- Tranh thủ làm đi. Chẳng ai hướng dẫn đâu. Bọn họ chỉ biết thu lợi thôi. Giá như có thêm vài công ty cạnh tranh, chúng ta không phải bị ép giá và chịu cảnh chờ đợi khổ sở như thế này.

Tôi nhanh chóng hoàn thành bản kê khai lý lịch rồi nộp cho bộ phận tiếp nhận hồ sơ. Và quay về chỗ cũ.

Khách hàng ngồi ngay ngắn trên những băng ghế kê sẵn trong gian sảnh. Phòng giao dịch nằm đối diện. Cô gái trạc hai lăm, hai sáu, gương mặt trang điểm như diễn viên Hàn Quốc. Tóc nhuộm màu hạt dẻ. Chiếc áo thun màu mận chín, rộng cổ để lộ nửa cặp ngực núm nính trong rất khêu gợi. Để khỏi bị mang tiếng sỗ sàng, tôi quay mặt nhìn sang hướng khác. Ngồi bên cạnh “quả bom sex” là cô gái trẻ hơn chừng vài tuổi đeo kính cận. Cô này đang dán mắt vào màn hình vi tính nhấp nháy. Đôi bàn tay búp măng múa thoan thoát trên bàn phím. Thỉnh thoảng cô Vi tính dừng lại, vớ lấy ổ bánh mỳ thịt đưa lên miệng, nhai ngấu nghiến.

- Vội quá, sáng nay chưa kịp cho thứ gì vào bụng, – cô nói như phân bua với tôi, trong khi tôi lại không có nhu cầu tìm hiểu, đoạn xướng lên một cái tên:- Trần Văn Thành! Có Trần Văn Thành không? Nhanh lên! Thời gian có hạn.

- Có, có tôi! Trần Văn Thành đây!

Người đàn ông đứng tuổi, đầu hói, ngời tuốt dây trong cùng đang ngủ gà ngủ gật, nghe gọi trúng tên, lật đật đứng dậy. Khó khăn lắm ông ta mới lách cái bụng phệ quá cỡ qua khỏi hàng ghế chật cứng. Vài người tỏ vẻ khó chịu. Tiếng trẻ con khóc nhèu nháo. Cô nhuộm tóc chỉ vào chiếc ghế trống bên cạnh. Người đàn ông đặt chiếc cặp ngoại giao xuống nền gạch granít bóng loáng. Hai bàn tay chuôi mấn đặt lên bàn, thân hình chồm về phía trước. Cử chỉ có vẻ bồn chồn, căng thẳng.

- Chú muốn mua bán hay ký gửi? – Cô gái, miệng nói mà mắt thì lướt qua bản lý lịch trích ngang của khách, rồi đọc lầm rầm:- Giám đốc công ty cổ phần Dược phẩm ODT, năm mươi chín tuổi...

- Tất nhiên là mua! – Ông giám đốc cất giọng ồm ồm:- Tôi có thể bán tất cả những thứ đang có, thậm chí con vợ già của mình (tất cả cười ầm lên) nhưng thời gian dứt khoát phải mua, mua cho kỳ được cho dù giá cả đắt đỏ như thế nào.

- Tất nhiên! – Cô “ quả bom sex “ nói :- Bác sắp về hưu vì thế giá cả nhất định không thể rẻ. Bác đã chuẩn bị đầy đủ tinh thần lẫn tài chính chưa?

Ông đầu hói nóng nảy cắt ngang. Đôi tay múa may loạn xạ ngẫu:

- Tất cả đã sẵn sàng như người lính chuẩn bị xông pha nơi trận mạc. Tôi đã liệu sẵn từ nhiều năm trước rồi, các cô không phải lo!

- Bác nói cũng phải. Chuyện lớn lao như thế này phải được chuẩn bị kỹ càng. Tuy nhiên, dạo này có quá nhiều người mua, trong khi lại ít người bán. Bác biết rồi đấy, chẳng ai không mà không muốn sống lâu, lão làng. Chính vì lẽ đó mà..Giá cả đó mà..

Ông giám đốc công ty ODT nói đến nỗi cả gân cổ:

- Đã nói, tiền bạc không thành vấn đề! Các cô không biết tôi giàu như thế nào đâu. Chuyện trót lọt, tôi sẽ tặng mỗi cô một vé đi du lịch Âu trong 15 ngày, ở khách sạn năm sao, được chưa?

Cô “ quả bom sex “ xây qua người bên cạnh cười thỏa mãn:

- Bác định mua bao nhiêu năm?

- Mười năm, à không, hai mươi năm!

Nếu mua được hai mươi năm, ông giám đốc khả kính chỉ còn ba mươi chín tuổi. Độ tuổi đẹp nhất đời người với thể chất còn sung mãn mà kinh nghiệm thì dày dặn. Đúng là ranh như cáo. Mấy

người ngồi bên dưới xì xầm bàn tán.

Cô Vi tính truy cập sở dữ liệu khách hàng rồi lắc đầu thất vọng:

- Rất tiếc, hiện công ty chúng tôi chỉ có 5 năm. Anh sinh viên vì cần tiền phẫu thuật cho người thân nên buộc lòng bán chừng ấy thời gian sống. Muốn nhiều hơn thì phải chờ..

Khách nóng nảy:

- Chờ ư ? Tôi phải chờ đến bao lâu nữa?

Cô Vi tính lắc đầu:

- Chúng tôi chưa thể trả lời chính xác. Bác để lại số phon, chúng tôi sẽ liên hệ sau, khi có hàng..

Ông giám đốc công ty không hài lòng chút nào:

- Năm năm thì làm ăn mẹ gì! Xây qua xây lại đã tới lúc về hưu chẳng bỏ công. Tôi đã nói sẽ trả thật nhiều tiền, chẳng lẽ hết cách rồi sao? Các người thành lập công ty mà làm ăn chẳng ra sao.

Ông giám đốc Công ty cổ phần càng nói càng hăng. Gương mặt đỏ bừng như say rượu. Thấy cảnh ồn ào gây bất lợi, cô nhuộm tóc bèn xuống giọng:

- Xin bác bớt gay gắt. Tuy nhiên cũng chưa hẳn đã hết cách. Có người vừa liên lạc với chúng tôi sẵn sàng bán toàn bộ thời gian sống của anh ta để cứu cha thoát khỏi án tử hình vì tội tham nhũng tiền tấn. Khi nào hợp đồng có hiệu lực, chúng tôi sẽ liên lạc với bác.

Gương mặt ông giám đốc nhẹ nhõm hẳn ra:

- Trăm sự nhờ các cô. Nhất định tôi sẽ không quên ơn – Ông ta chìa ra tấm card:- Nếu có gì mới các cô phon cho tôi qua số di động. Nhưng phải làm nhanh lên nhé. Tôi sốt ruột như ngồi trên đống lửa. Mẹ kiếp! Ghế thì ít, đít thì nhiều, thằng nào cũng lăm le tranh phần.

Đi được một hồi, ông khách bỗng quay lại:

- Chờ, biết đến chừng nào. Năm năm cũng được. Sau đó lại mua tiếp. Kiến tha lâu cũng đầy tổ thôi.

Người kế tiếp là một bà già lồm khồm, ăn bận rách rưới. Nhìn bộ vó của bà già ai nấy đều ái ngại. Tôi cứ phân vân bà ta đến đây để bán hay mua.

- Tôi...tôi.. – Bà già lộp bộp một lúc mới thốt nên lời:- Tôi muốn

bán ba năm, à không, bốn năm. Phải rồi, bốn năm..

Cô “quả bom sex “ lớn tiếng:

- Cái gì? Năm nay cụ bao nhiêu tuổi?

- Tuổi cụ bảy mươi sáu, tuổi căn cước bảy mươi lăm.

- Nhân sinh thất thập cổ lai hy! Bảy mươi lăm đã là thượng thọ –

Đoạn cô nhuộm tóc ném ánh mắt giễu cợt về phía bà già tội

nghiệp:- Già yếu hóm hóm như bà không biết có đón nổi cái tết

này hay không nữa. Đáng lẽ bà nên mua để kéo dài tuổi thọ thì

đúng hơn.

Bà lão thật thà thú nhận:

- Thật tình tôi cũng muốn sống bằng ông Bành Tổ bên xứ Tàu nhưng khổ nỗi trong túi không có một xu. Xin cô thương tình giúp đỡ. Chồng tôi đang nằm trong bệnh viện chờ mổ. Tôi cần tiền, rất cần tiền.

Cô “quả bom sex “ bĩu môi khó chịu:

- Không có tiền thì chịu chết. Thuế má nặng lắm. Giúp bà thì ai giúp chúng tôi đây?

Bà già vẫn chưa có ý định bỏ cuộc:

- Cui vậy chứ, tôi còn khỏe lắm. Thầy bói nói tôi sống đến trăm tuổi. Cô nhìn xem, đường sinh của tôi dài lắm, từ ngón trở xuống đến tận cổ tay. Tôi chưa từng thấy ai có đường sinh tốt như thế.

- Đã nói là không, sao cứ lải nhải mất thời gian. Thôi, mời bà xích ra một bên để chúng tôi tiếp người khác.

Bà lão bất hạnh lấy tay quạt nước mắt làm lụi bước ra. Đi gần đến cửa thì cô nhuộm tóc nói với theo:

- Cụ nên đến cơ sở từ thiện hay tổ chức nhân đạo phi chính phủ, người ta sẽ giúp cụ.

Tiếp theo là người đàn bà trạc tứ tuần phục sức sang trọng. Vàng vòng vàng chói. Vừa ngồi xuống ghế, cụ ta lập tức vào đề:

- Tôi muốn bán hai chục năm.

Tất cả cùng ồ lên kinh ngạc. Tất cả bọn nhà giàu đều mang trong mình chứng bệnh tham sống, sợ chết, nhìn đáng về cụ ta chẳng có gì là chán đời.

“Quả bom sex “ nhìn Khách trần trố:

- Hai chục năm ư?

- Phải – Người đàn bà sang trọng mỉm cười bí hiểm. Đôi tay liên tục cử động, bộ vòng ximen khua leng keng:

- Nhưng không phải tôi. Người cần bán là chồng tôi!

- À, ra là thế! – Cô gái vỡ lẽ:- Tại sao ông ấy không đích thân đến đây, có gì khuất tất phải không?

Người đàn bà gật đầu, nói:

- Chẳng giấu gì cô, ông ấy đang thụ án tù hai mươi năm về tội chiếm đoạt tài sản xã hội chủ nghĩa..

- À, tôi nhớ ra rồi. Có phải chồng bà là giám đốc công ty nước giải khát Vicasa không? Vụ này đã từng ầm ĩ trên báo chí..

Người đàn bà gật đầu:

- Chính ông ấy. Các cô biết rồi đấy “ Nhất nhật tại tù thiên thu tại ngoại “ , chẳng thà già trước vài chục năm còn hơn phải chịu cảnh giam cầm trong xà lim.

Cô Vi tính suy nghĩ một lúc, nói:

- Chuyện này ngoài khả năng giải quyết của chúng tôi. Bà đợi một chốc để tôi trình lên ông giám đốc. Nhưng trước tiên, chúng tôi cần có giấy ủy nhiệm có chữ ký khách hàng.

- Lại có thủ tục đó nữa à? Có nhất thiết phải máy móc như thế không? Tôi quên mang theo rồi.

- Không phải máy móc mà là thủ tục bắt buộc. Không rõ ràng giấy trắng mực xanh rủi xảy ra kiện tụng, chúng tôi biết xoay xở ra sao? Hồ sơ có thể bỏ túc sau, cũng được. Đồng ý rồi nhé?

Cô gái đẩy ghế đứng dậy và khuất dạng phía sau dãy hành lang.

Chừng mười phút sau cô trở ra:

- Ngài giám đốc đã gật đầu nhưng chỉ đồng ý trả với cái giá tượng trưng thôi.

Nét mặt người đàn bà giãn ra lộ vẻ hân hoan. Cố kiềm nén cảm xúc, mụ ta nói:

- Tượng trưng là bao nhiêu?

- Một đồng danh dự.

- Hai mươi năm mà chỉ đổi một đồng thôi sao? Các người xem tôi là trẻ con chắc? Không bán chắc gì nữa!

- Tùy bà – Cô Vi tính nhún vai, nói:- Chúng tôi mua là vì lý do nhân đạo và cũng là để giữ uy tín của công ty. Chẳng lẽ trong

thiên hạ có người ngu đến nỗi vung tiền ra để được ngồi tù?
Thấy làm căng không xong, mặt bà bắt đầu xì hơi. Bà ta giả vờ suy nghĩ một lúc rồi quyết định:

- Thôi được, tôi bán!

Khách ký tên vào Bản hợp đồng. Chẳng thèm nhận tiền, bà ta te tái bước ra phía ngoài. Chiếc ô tô bóng lộn đang nổ máy chờ sẵn.

Cô “quả bom sex” rời mắt khỏi tập hồ sơ, day mặt về phía cô Vi tính, nói:

- Chẳng hiểu ngài giám đốc khả kính của chúng ta rước thứ của nợ này để làm gì? Hai mươi năm tù, rao bán, ai mua?.

Cô Vi tính nheo mắt nhìn đồng sự rồi mỉm cười độ lượng:

- Cậu ngốc thì có! Hôm nay quả là một ngày may mắn vớ được món hời! Chẳng lẽ cậu đã quên cách đây hai hôm vợ một tử tù đến đây đặt hàng hay sao? Thứ quý giá nhất của con người là cuộc sống. Sống trong xiềng xích lưu đày vẫn hạnh phúc hơn là cái chết.

- Ừ nhỉ! Vậy mà tớ không nghĩ ra. Sếp mình tài thật. Chà, phen này thế nào cũng có tiền thưởng hậu hỉ đi chơi lễ đây.

Cảnh mua bán diễn ra trong ồn ào náo nhiệt. Thậm chí xảy ra vài cuộc cãi vã âm ỉ về giá cả, hợp đồng nhưng cuối cùng mọi việc đều ổn thỏa. Một mình, một sân bóng, muốn chuyển đến chỗ nào là quyền của họ. Một cô vốn là người mẫu nổi tiếng hàng đêm luôn xuất hiện trên sàn catwalk muốn ký gửi toàn bộ thời gian để trẻ mãi nhưng Công ty đưa ra cái giá đắt nên đành bỏ cuộc. Tiếp theo là cậu học sinh cấp ba. Phù hiệu dính trên túi áo mang tên ngôi trường chuyên danh tiếng.

- Dạ, thưa mấy chị, em muốn bán ba ngày..

- Chỉ ba ngày chẳng bỏ công làm thủ tục. Tiền cũng không được bao nhiêu. Ba mươi ngày nhé?

- Em chỉ cần ấy thôi. Mẹ em bảo, thời giờ là vàng bạc. Em không muốn lãng phí..

Cô Vi tính xen vào:

- Vàng bạc, sao không giữ lại mà dùng, bán chỉ cho uống?

- Em định dùng tiền bán thời gian để làm gì? Chơi trò chơi trên mạng? Hay tập tành hút sách. Chị không muốn công ty bị mang tiếng xấu đâu, nhé.

Cậu bé vội thanh minh:

- Không, em cần tiền để mua con thú nhồi bông cho đứa em gái.
Vài hôm nữa sinh nhật mà em thì không có tiền..

Mãi gần năm giờ chiều mới đến lượt tôi:

- Tôi muốn ký gửi thời gian cho đứa con gái cưng. Con bé bốn tuổi
xinh xắn như búp bê nên vợ tôi muốn...

“ Quả bom sex “ nóng nảy cắt lời:

- Anh muốn ký gửi bao lâu?

- Hai, à không, ba năm.

Cô gái thò tay vào ngăn kéo lôi ra chiếc máy tính bỏ túi bấm lách
tách rồi đưa ra cái giá vừa thoát nghe tôi suýt nữa bị nhồi máu cơ
tim.

- Sao đắt thế? Chỉ có ba năm thôi mà.

- Không đắt lắm đâu, ấy là tôi đã chiếu cố giảm mười phần trăm
rồi đó. Anh còn chần chừ gì mà không chịu ký?

Tôi toát mồ hôi hột, vớ lấy Tờ hợp đồng rồi xô ghế đứng lên:

- Để tôi về bàn bạc với bà xã rồi đến gặp các cô sau.

- Được. Nhưng đừng để chúng tôi phải đợi lâu nhá. Chẳng còn chỗ
chứa nữa đâu. Nào, mời người tiếp theo.

Ra khỏi cửa, tôi vò nát tờ giấy rồi vứt vô sọt rác. Cả ngày châu
chực coi như công cốc.

Thành phố Hồ Chí Minh ngày 10/10/2005

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

HỒN VÀ XÁC

Thẻ Xác năm mươi hai tuổi xanh xao, vàng vọt nằm mẹp trên chiếc giường gỗ. Bốn năm trước sau lần tai biến mạch máu não, số phận của Thẻ Xác gắn liền với những thanh đất đáng nguyên rửa này, không sao rời ra được.

Do nằm quá lâu nên phần lưng Thẻ Xác bị lở loét có giò, giò trong xương giò ra, hôi thối chịu không nổi. Sáng nay bệnh viện đã trả Thẻ Xác về nhà. Điều này đồng nghĩa Thẻ Xác đang đến rất gần với cái chết.

Trong căn phòng tối tăm, ẩm thấp, âm khí rờn rợn, Thẻ Xác đau đớn, tuyệt vọng bởi ý nghĩa phải xa lìa cuộc sống quá đổi thân yêu này. Ôi những kỷ niệm đẹp tuổi thơ, tình yêu say đắm, nụ hôn, men bia, trận cầu nghẹt thở, cuộc tình chớp nhoáng...tại sao các bạn nữ bỏ rơi ta?

Thấy Linh Hồn đang thu xếp hành trang chuẩn bị chuyển viễn du, Thẻ Xác vô cùng tủi thân:

- Tại sao cậu nữ đối xử tệ bạc với tớ như thế? Tớ yêu quý cậu hơn tất cả những gì tồn tại trên thế gian này. Chẳng phải cậu đã từng thốt với tớ, chúng ta sẽ gắn bó bên nhau suốt đời mãi kiếp đó ư. Tình bạn của chúng ta cạn tàu ráo máng đến thế là cùng!

Linh Hồn nói:

- Một kẻ trọng chữ tín như tớ chẳng bao giờ phản bội lại lời hứa của mình. Cậu yêu tớ và tớ cũng tha thiết với cậu.

Thẻ Xác gượng đau, nóng nảy cắt ngang:

- Tha thiết mà chưa chi cậu đã chuẩn bị đánh bài chuồn!

Linh Hồn bật cười:

- Đó là tớ mới sửa soạn thôi chứ đã đi đâu mà cậu la toáng lên như vậy! Tớ là kẻ chứng kiến giây phút cậu chào đời và cũng là nhân chứng cuối cùng đưa tiễn cậu về với vĩnh hằng.

Thẻ Xác nói như van:

- Cậu nói chuyện xa lìa chết chóc mà không thấy ghê răng ư? Tớ đang còn sống sờ sờ ra đây. Tớ sẽ nhanh chóng khỏe mạnh và trở về với cuộc sống thường nhật. Tớ cảm cậu, không được nói những điều chẳng hay ho. Cậu xem này, tớ vẫn khỏe như vâm!

Để chứng tỏ cho Linh Hồn thấy mình hãy còn khỏe mạnh, Thẻ Xác cố gượng dậy nhưng mãi vẫn không sao ngóc đầu lên nổi. Lực bất tòng tâm và nỗi thất vọng ghê gớm khiến nước mắt Thẻ Xác trào ra như xối.

Linh Hồn thở dài:

- Sự sống và cái chết là hai cánh cửa mở ra và khép lại của một Tồn tại. Cho dù bạn quá thiết tha hay muốn lần trốn cũng không thể nào thoát khỏi luật của tạo hóa. Tớ hiểu, cậu rất yêu quý cuộc đời này, cậu muốn nắm vuốt nó thật lâu, yêu thương và muốn sống đời đời với nó. Nhưng, tiếc thay đời thì vô hạn mà Tồn tại thì hữu hạn. Nối tiếp đêm là ngày, nối tiếp xuân là hạ, nối tiếp sự sống là cái chết. Và Người có bản lĩt sự không những chỉ biết hạnh phúc với sinh tồn mà còn phải biết chấp nhận cái chết như một sự thật hiển nhiên. Cậu hãy nhớ rằng sống là một cuộc vui mà chết cũng là cuộc vui. Tất nhiên cuộc vui nào rồi cũng phải tàn. Cậu đừng rĩ rên lên như thế. Nước mắt cùng sự yếu hèn đã biến cậu thành kẻ bại trận đáng khinh bỉ! Anh chàng nam tử hán nói năng ngạo nghễ, coi trời bằng vung ngày nào lại trở nên bệ rạc như vậy đó sao?

Thẻ Xác cười đau đớn:

- Cậu biết cóc khô gì mà lên mặt dạy đời! Tuổi trẻ gắn liền với đại đột hay nhằm lẫn, dấn thân trên con đường gập ghềnh tăm tối mà cứ tưởng mình đang phiêu lưu dưới mặt trời chói chang, hoa thơm cỏ lạ. Hành động một cách mù quáng, nông nổi mà cứ ngỡ đó là chân lý. Ôi, cái chân lý thổ tả ấy đã cướp mất nửa phần đời của tớ. Giờ đây khi sắp sửa qua bên kia bờ thế giới, tớ cảm thấy nuối tiếc và ân hận biết bao! Giá như có thể quay ngược bánh xe thời gian tớ sẽ không làm như vậy.

- Cậu không nên mạt sát mình như thế. Cuộc sống là cả chuỗi dài nuối tiếc, buồn chán và thất vọng. Ngày hôm nay nuối tiếc cho ngày hôm qua, ngày mai sẽ tiếc nuối cho ngày hôm nay, kiếp này

nuôi tiếc cho kiếp trước và kiếp sau sẽ nuôi tiếc cho kiếp này. Nhưng cho dù cuộc hiện sinh này là buồn chán, cô đơn, đáng lộn mửa thì chúng ta cũng cảm thấy hạnh phúc và tràn ngập niềm kiêu hãnh vì được sống làm Người!

Thế Xác cười đã dươi:

- Cậu nói cứ như nhà hiền triết! Làm Người có gì đáng tự hào cơ chứ. Ngay từ khi bật tiếng khóc chào đời đến lúc nhắm mắt xuôi tay, nhân loại chỉ biết lao vào cuộc trường chinh tranh giành, cướp đoạt, mưu hại lẫn nhau, muốn vợ vét cả thiên hạ về mình nhằm khẳng định cái Tôi đáng ghét, để khi lìa trần chẳng mang theo được thứ gì xuống ba thước đất!

- Đây là ý nghĩa đích thực của cuộc hiện sinh. Cậu là một khối mâu thuẫn, căm ghét cuộc đời nhưng lại thiết tha sự sống!

Thế Xác gật đầu thú nhận:

- Đó chính là bi kịch lớn nhất của Con Người. Tại sao lại bắt công như thế. Thế Xác muốn bắt tử như Linh Hồn, không muốn phải đối mặt với sinh, bệnh, lão, tử.

- Cậu quá tham lam và hoàn toàn sai lầm! Chính vì hữu hạn mà Con Người mới chịu động não, vận động để vươn tới ý nghĩa đích thực của cuộc sống. Trường tồn sẽ khiến Con Người hạ xuống thành loài vô tri, vô giác mà thôi.

Thế Xác mỉa mai:

- Tớ căm ghét và ganh tỵ với cậu. Linh Hồn bắt tử muốn nói sao mà chẳng được! Thử đặt vào vị trí của tớ, cậu mà không sợ vãi đái ra quần, tớ làm con chó!

Linh Hồn buồn rầu nói:

- Lại nhầm lẫn nữa rồi! Cả triệu triệu năm qua tớ mang trong lòng nỗi đau muôn thuở như con bệnh mang trong người khối u ác tính. Sinh, bệnh, lão, tử là bất hạnh nhưng cũng là niềm hạnh phúc vô bờ bến của cuộc hiện sinh. Không có vòng luân hồi nghiệt ngã ấy,

Con Người đâu biết đến tình yêu, niềm cảm thương đồng loại và cả sự nuôi tiếc, ăn năn... – Đoạn Linh Hồn thở dài ngao ngán:- Tớ chán ghét bản thân mình khủng khiếp. Khoác trên người chiếc áo vô hình, trường tồn cùng năm tháng, không sinh, không bệnh, không già đi và không chết. Và do đó, tớ hoàn toàn không hiểu

mình tồn tại để mà chi, làm gì? Tớ chỉ là người khách trọ bất đắc dĩ trú thân trong những ngôi nhà Thẻ Xác. Chỗ tớ trú lâu nhất một trăm lẻ ba năm, nhanh nhất chỉ vài giây. Cuộc đời tớ là một cuộc viễn du nhằm chán, một con rối định mệnh cô đơn. Nhiều lúc tớ khao khát được sống bằng cuộc sống của Thẻ Xác dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng tiếc thay...

Thẻ Xác giật mình kêu lên:

- Thì ra cậu cũng có nỗi lòng trắc ẩn đến thế. Vậy mà tớ cứ định ninh cậu hoàn toàn mãn nguyện và bằng lòng với chính mình.
- Cái chết rất tuyệt vời! Tớ muốn một phen trải nghiệm nhưng có được đâu!

Thẻ Xác như vừa thoát khỏi cơn mê, nhoẻn miệng cười tươi rói:

- Tớ hiểu rồi. Thì ra Cái Chết không đáng sợ như tớ nghĩ. Nhờ cậu mà tớ mới vỡ lẽ ra chân lý mà từ trước đến giờ vẫn u u minh minh. Cám ơn cậu nhiều lắm. – Đoạn Thẻ Xác nắm tay Linh Hồn bóp mạnh mấy cái rồi hỏi:- Tớ còn sống bao lâu nữa? Sau khi rời bỏ tớ cậu sẽ đi đâu?

- Cậu đừng dùng từ “ rời bỏ “ có được không, mà nói đúng hơn là cuộc chia tay trong vui vẻ. – Linh Hồn ngăn người ra suy nghĩ một lúc rồi nói:- Cậu còn sống thêm được vài phút. Còn tớ sẽ nhập vào thân xác một đứa trẻ sẽ mồ côi sắp sửa chào đời. Lại là cái vòng lẩn quẩn chán chết đi được!

Cả hai cùng nhìn hướng về phía chiếc đồng hồ treo tường và im lặng. Đến giờ, Thẻ Xác nói như reo:

- Tớ đi đây! Cậu ở lại tiếp tục số kiếp trăm luân của mình. Thành thật chia buồn cùng cậu.

Thẻ Xác thở ra một cái và ngoẹo đầu sang một bên và tắt thở. Trên đôi môi khô héo vẫn còn nở một nụ cười hạnh phúc.

Linh Hồn vuốt mắt bạn mình rồi hối hả bước ra ngoài. Bầu trời u ám. Một sinh linh sắp sửa chào đời bên cạnh bờ rác công cộng.

Thành phố Hồ Chí Minh, ngày 17/10/2005

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

RƯỢT ĐUÔI

Mưa bắt đầu từ chập tối và kéo dài đến nửa đêm. Cũng may, vừa lúc bàn giao ca trực thì mưa tạnh hẳn. Hấn ngửa mặt lên không trung cảm ơn ông Trời đã không đối xử tệ với hắn. Sáng nay chiếc Wave Tàu bỗng giở chứng nằm ì như cục sắt vụn, hắn đến nơi làm việc bằng xe buýt. Nếu mưa kéo dài chắc chắn sẽ bị ướt, bởi vì chiếc áo mưa cánh dơi hắn bỏ quên trong cốp xe. Mà chiếc xe thì đang nằm trong tiệm sửa chữa.

Hấn xin được chân bảo vệ gần năm nay. Cái kho hàng tạp nham trăm thứ bà rần chất cao như núi. Tại đây có tất tậ từ những thứ nhỏ nhoi cây kim, cuộn chỉ chí đến những vật to tát như máy cày, xe hủ lô cán đường...Hàng hóa thì nhiều nhưng chẳng bao giờ thấy ai đến lấy. Có lẽ, tay giám đốc đang tính chuyện đầu cơ để trục lợi cũng nên. Cả kho hàng ắp lẫm, chu vi dễ chừng hơn ngàn mét vậy mà chỉ có hai nhân viên; hắn và người đàn ông trọng tuổi vốn là thương binh một trên bốn đã từng đánh đông dẹp bắc. Một già, một trẻ thay nhau túc trực hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Hợp đồng có ghi rõ, nếu để xảy ra mất mát, hư hỏng..phải chịu bồi thường. Chính vì thế, khi ông bạn già đề nghị lấy xe chở hắn về nhà, hắn đã dứt khoát từ chối. Bọn trộm thời nay ranh ma, quỷ quyết như cáo, sơ sẩy một chút là mệ với chúng. Cảm ơn bác, tôi không muốn chúng ta phải húp cháo loãng thay cơm.

Trời lạnh. Nước mưa đọng vũng lấp lóe dưới ánh sáng vàng vọt những ngọn đèn đường. Từ đây về đến nhà áng chừng ba cây số. Tất nhiên nửa đêm giờ tỵ canh ba chẳng thể nào tìm được phương tiện đi lại cho đỡ mỏi chân. Mà nếu có, hắn cũng chẳng màng, không gian yên tĩnh, trầm lắng, vô cùng huyền bí, khiến một kẻ vốn thờ ơ như hắn cũng bất chợt dấy lên niềm khao khát khám phá những màu nhiệm của thiên nhiên.

Gió thổi rào rào. Hấn rỏ người lại vì lạnh. Sau cơn mưa bầu trời

trong sáng như gương. Dải ngân hà lấp lánh ánh bạc. Bất chợt một giọt mưa còn sót lại từ trời rơi vào cổ áo khiến hắn rung mình thích thú, cơn buồn ngủ cũng nhờ thế không cánh mà bay. Tự nhiên hắn cảm thấy đói, đói mềm ruột, chập tới hắn chỉ dẫn bụng một gói mỳ tôm.

Tiếp giáp với đoạn đường tráng nhựa là con đường trải đá dăm dài gần sáu trăm mét. Đây là đoạn cuối cùng con đường có tổng chiều dài hơn năm kí lô mét nối liền hai trục lộ chính. Theo kế hoạch, đúng ra, nó đã được đưa vào khai thác cách đây ba tháng, vậy mà đến tận bây giờ công việc vẫn còn ngổn ngang như tơ rối. Bên A đổ tại bên B. Bên B trút tất cả lỗi lầm cho bên C. Bên C lại đá quả bóng trách nhiệm cho bên A..Rõ là, cái vòng lẩn quẩn. Ông bạn già đã ví von, đây là “ con đường đau khổ “.

Bao nhiêu tứ thơ lãng mạn chưa kịp chấp cánh bay đi đã bị bắn rơi bởi những mũi tên hiện thực. Trước mặt hắn là con đường lầy lội. Hắn chán nản cúi xuống xắn ống quần để khỏi bị vấy bẩn rồi lựa những chỗ ít ngập nhất mà dấn lên. Nơi đây chưa lắp hệ thống chiếu sáng, tối như địa ngục, hắn phải căng đôi mắt tưởng chừng cả nhãn cầu nhưng cũng chẳng nhìn thấy gì. Đôi chân nhích lên từng bước theo quán tính. Bùn đất nhão nhoét bám chặt vào đôi đế cao su gây cho hắn cảm giác khó chịu. Nếu không vương bận mấy giáo trình hàm thụ chất đồng trong căn phòng bốn mét vuông có lẽ hắn đã quay ngược trở lại kho hàng đánh một giấc tới sáng. Nhớ đến chuyện học hành hắn chợt rung mình nổi gai ốc. Cha hắn cứ nhại đi nhại lại điệp khúc cũ rích, làm thằng đàn ông mà chữ nghĩa chẳng ra đầu ra đũa thì coi như vứt. Sợ bị vứt đi nên hắn bò ra mà học. Nhưng học xong để làm gì, hắn băn khoăn tự hỏi, sinh viên tốt nghiệp chính quy còn thất nghiệp dài cổ, huống chi một gã tại chức như hắn?

Cú trượt chân khiến hắn té nhào xuống vũng nước bẩn cắt đứt giấc mơ khoa cử. Hắn lồm cồm ngồi dậy, luôn mồm văng tục. Khi hắn đang vắt nước vạt áo trước thì bất ngờ có tiếng cười vang lên mồn một bên tai. Hắn giật mình ngó quanh quất. Gai ốc đâm tua tủa. Âm thanh chói tai đột nhiên nín bặt. Nỗi sợ hãi làm hắn nghẹt thở. Tối quá chẳng nhìn thấy gì. Đứng im một hồi không thấy động

tĩnh gì, hắn tiếp tục bước. Chỉ là tiếng gió, có lẽ, mình quá tưởng tượng, hắn tự trấn an. Nhưng khi vừa nhích lên vài bước thì âm thanh rùng rợn kia tiếp tục vang lên. Lần này chắc chắn, hắn không nghe nhầm! Chẳng lẽ trên thế gian thật sự tồn tại những hồn ma bóng quế? Không! Không bao giờ! Hắn gạt phắt ý nghĩ ngu ngốc đó ra khỏi đầu. Ai đó sắp tâm chọc ghẹo mình đây, hắn tự nhủ, đã vậy ta cứ tỉnh như không có chuyện gì xảy ra. Nghĩ vậy, hắn ngửa cổ cười một tràng dài đầy vẻ khiêu khích. Lập tức chuỗi cười đáp lại. Sau vài lần lặp đi lặp lại, hắn giật mình phát hiện ra một điều, tiếng cười của hắn và người lạ có âm điệu hoàn toàn giống nhau! Hắn đột ngột dừng bước. Đầu óc căng ra như sợi dây đàn. Lẽ nào tên trời đánh thánh vật đó có tài bắt chước thần sầu đến thế? Hay đây chỉ là tiếng vọng của chính mình? Nhưng nơi đây đồng không, mông quạnh, đâu phải là vách núi mà có thể gây nên tiếng vang. Hắn ngẫm nghĩ và tiếp tục bước lên phía trước trong im lặng pha lẫn hoảng loạn. Âm thanh quái đăng cũng ngưng bật.

Ra khỏi vũng tối, hắn dừng lại đưa tay dụi mắt và ngó dáo dác. Không phải mất nhiều thời gian, hắn đã phát hiện ra phía trước cách chừng một chục sải chân hiện hiện một người bằng xương bằng thịt. Thì ra là tay xỏ lá này đã trêu chọc mình đây.

Hắn gào lên:

- Anh kia, tôi với anh không thù không oán sao lại kiếm chuyện gây sự? Anh có giỏi thì đứng lại, chúng ta sẽ nói chuyện phải trái. Vừa hét, hắn vừa rảo bước về phía người thanh niên. Ngay lập tức gã thanh niên cũng vượt lên phía trước bằng tốc độ của hắn.

- Đứng lại!

Mãi đuổi theo gã thanh niên, hắn vô ý bị trượt chân ngã chúi về phía trước. Tên vô lại cũng giả vờ té nhào như hắn như trêu tức. Con giặc sôi lên sùng sục. Hắn rửa sả không ngớt:

- Đồ khốn! Đừng để tao tóm được nhá!

Khắp người bê bết bùn đất, hắn lật đật cởi áo vắt nước. Gã thanh niên cũng làm y như hắn. Lúc này hắn mới phát hiện ra một chuyện khủng khiếp, tên vô lại ấy cũng mặc đồ như như hắn, cũng chiếc áo sơ mi kẻ sọc, quần kaki màu xám tro, giày nâu đế cao su đen. Nhìn kỹ hơn, gã cũng có chiều cao và dáng đi chúi đầu về

phía trước như hấn! Sao lại có chuyện trùng hợp kỳ lạ như thế? Trời lạnh mà hấn xuất hấn mồ hôi đầm đìa. Là một người có bản lĩnh và không tin vào những chuyện ma quái vớ vẩn, hấn đã kịp trấn tĩnh lại. Và quyết tâm vén cho ra bức màn bí ẩn. Hấn vừa làm những động tác khôi hài vừa không rời mắt khỏi gã thanh niên. Ban đầu hấn co chân bên phải rồi vươn thẳng hai cánh tay hình chữ “ V “ lên trời, sau đó cúi gập người xuống. Thật lạ lùng, gã thanh niên cũng làm y những động tác như thế thật đều và chính xác như đồng diễn thể dục cứ như gã đọc được ý nghĩ của hấn.

- Quái thật! – Hấn nghĩ thầm rồi thét lên:- Anh kia đứng lại, tôi muốn nói chuyện với anh. Tôi hứa sẽ không động đến cọng lông chân. Làm sao anh có thể bắt chước tài đến thế?

Hấn cầm đầu cầm cổ rượt theo gã thanh niên lạ mặt. Và gã ấy cũng vượt lên phía trước. Khoảng cách giữa hai người hoàn toàn giữ nguyên không thay đổi. Chạy được hơn trăm mét, mệt quá, hấn dừng lại thở dốc. Khi nhìn xuống nền đường, hấn khám phá thêm một chi tiết lạ lùng, gã thanh niên di chuyển không để lại dấu chân! Tóc tai hấn dựng ngược. Nhìn ngược về phía sau cũng toàn là dấu giày của hấn.

- Quái thật! Thế này là thế nào? – Hấn ôm đầu gào lên tức tối.

- Quái thật! Thế này là thế nào? – Gã thanh niên phía trước cũng ôm đầu gào lên tức tối.

Lúc này hấn mới vỡ lẽ, gã thanh niên trước mặt chính là *Cái Tôi* của hấn!

Cuộc rượt đuổi lại tiếp tục sau đó. Và rốt cuộc, hấn nhận ra chân lý vĩnh hằng chẳng bao giờ *Con Người* có thể đuổi kịp *Cái Tôi* của chính mình.

Thành phố Hồ Chí Minh ngày 28/11/2005

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

THƯỢNG ĐẾ

Lớp học có vẻ vụn vụn 30 học sinh nhưng có đến gần 10 quốc tịch khác nhau. Hiệu trưởng là người Úc. Giáo viên là tập hợp “liên hiệp quốc”, trong đó người Việt chiếm khoảng một phần năm. Học sinh được dạy bằng hai ngôn ngữ Việt – Anh và thụ hưởng phương pháp giáo dục tiên tiến. Chẳng hạn trong giờ địa lý thay vì hướng dẫn theo cách cổ điển thì cô Linda Martin đã dùng phấn đủ màu vẽ chi tiết bản đồ nước Mỹ giữa sân. Các em xác định vị trí mỗi bang bằng cách đứng vào những điểm đánh dấu trong bản đồ. Địa lý là môn học nhàm chán, khó nhớ nhưng với cách dạy sinh động này đã gây hứng thú cho học sinh, các em tiếp thu bài rất nhanh và in sâu vào óc không thể nào quên.

Học phí được thanh toán bằng đô la, tất nhiên với cái giá không rẻ một chút nào. Trong số 5 học sinh người Việt thì 3 em là con quan chức cao cấp, 2 là con của giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn có tầm cỡ. 25 học sinh còn lại đều là con em của các cán bộ lãnh sự, tham tán thương mại, tùy viên quân sự hay các doanh nghiệp nước ngoài đang đầu tư tại thành phố. Trong đó có 4 em là người Hàn Quốc, 3 Trung Quốc, 1 Pháp, 2 Mỹ, 2 Úc, 3 Nhật và nhiều quốc gia khác...

Tuần trước gia đình em Natasa, người Nga, đã kết thúc thời gian công tác tại Việt Nam trở về Maxcova nên lớp còn lại 29 em. Cả bọn chưa hết buồn thì ngay chiều hôm đó đã có đứa thế chỗ. Một thằng bé da đỏ với đôi mắt hoang dại như sói rừng. Rụt rè. Nhút nhát.

- Ô, một bạn da đỏ. Như vậy lớp học của chúng ta đã có đủ 4 màu da! – Học sinh Trung Quốc reo lên.

Cha nuôi của nó, ông Brown, là nhà kinh doanh hàng nội thất cao cấp, ngoài 60 tuổi mà chưa có gia đình. Cách đây 1 năm, trong một lần đi săn ở Mêhicô, ông đã phát hiện ra nó đang sống chung với

bầy sói. Thằng mọi da đỏ di chuyển bằng cả tứ chi, hoàn toàn không hiểu và biết nói tiếng người. Âm thanh từ cổ họng phát ra tựa như tiếng sói tru. Nó chỉ khoái khẩu món thịt sống. Và chỉ thích cười truồng. Nó là một con sói phải mang lột người! Sau hơn 10 tháng được “ thuần hóa “, cái phần Người trong nó dần dần được đánh thức, tuy vẫn còn e ngại trước đám đông. Khi sang Việt Nam ông Brown mang nó theo. Và đó cũng là nguyên nhân nó có mặt tại lớp học này.

Vượt qua những rào cản ban đầu, bọn trẻ nhanh chóng kết bạn và chơi thân với nhau. Tonny (tên thằng mọi da đỏ) là cậu bé đáng yêu. Tâm hồn trong sáng không có chỗ cho sự ích kỷ, lòng thù hận. Nó rất nhanh nhẹn. Và có thể leo trèo như sóc và nhảy rất xa loài chuột túi. Đặc biệt đánh hơi rất tài. (cô giáo bảo đây là những tinh hoa cậu ta tiếp nhận từ cuộc sống hoang dã). Chính vì thế mà điểm các môn thể dục thể thao bao giờ nó cũng đạt điểm mười. Tonny khỏe nhất lớp và cũng là đứa tối dạ nhất. $3 + 3 = 6$, cả lớp đáp ngay khi cô giáo vừa đưa ra đề toán. Còn nó phải suy nghĩ suốt buổi học. Nó hoàn toàn không hiểu những từ nhân cách hóa và cứ thắc mắc những bậc thang ở hồ bơi dùng để làm gì trong khi nó có thể trèo lên một cách dễ dàng?

Buổi tối bọn trẻ kể nhau nghe truyện cổ tích “ *Mụ phù thủy với cây chổi thần* “ một cách say sưa thì Tonny ngơ ngác nói:

- Có chuyện đó nữa à? Làm sao chổi có thể bay được? Phi cơ mới bay được chứ! À, tớ hiểu rồi. cây chổi có lắp động cơ máy bay phải không?

Trong đầu nó là miền đất hoang sơ chưa có bất kỳ hạt giống kinh nghiệm nào.

Một hôm trong giờ mỹ thuật, cô Susan nói:

- Hôm nay các em hãy vẽ hình Thượng Đế. Sau 60 phút sẽ nộp bài. Em nào sáng tạo nhất sẽ được thưởng 1 hộp sôcôla!

Trong khi bọn trẻ cắm cúi vẽ thì Tonny ngồi cắn bút chì. 30 phút trôi qua, vài đứa đã nhanh chóng hoàn thành “ tác phẩm “ của mình. Vở của nó vẫn trắng tinh không một nét bút.

Hết giờ, cô giáo thu bài. Và sau đây là kết quả:

Thượng Đế của các học sinh Việt Nam và Trung Quốc giống nhau

như anh em sinh đôi. Thượng Đế được lấy từ nguyên mẫu lão Ngọc Đế trong bộ phim “ Tây du ký “ đã chiếu trên truyền hình cách đây nhiều năm. Lão Trời già vận y phục đời Đường. Chiếc mũ đội đầu lòng thông những viên ngọc trai. râu cằm, ria mép mọc mát trật tự. Đặc biệt, gương mặt rất u tối.

Thượng Đế của các em học sinh Hàn Quốc, Nhật bản cũng có điểm tương tự lão Ngọc Đế Trung Hoa, chỉ khác nhau ở trang phục truyền thống.

Thượng Đế của các học sinh Anh, Mỹ, Đức...được bê nguyên xi từ tượng Chúa Giê-Su ở các nhà thờ Thiên Chúa giáo, nhà thờ Tin Lành..

Tất cả các bức vẽ đều rất sống động. Rất đẹp.

Cô Susan chán nản ném mạnh tất cả lên mặt bàn rồi thở dài thườn thượt:

- Hoàn toàn chẳng có chút sáng tạo nào, tất cả những tác phẩm của các em đều được sao chép bằng trực giác kinh nghiệm đã trải qua. Cô rất thất vọng về điều này. Tonny, tranh của em đâu, sao cô không thấy?

Thằng bé da đỏ rút rè rút tay ra khỏi học bàn. Cô Susan đón lấy bức vẽ của nó từ tay đưa học sinh Trung Quốc ngồi bên cạnh.

Cô giáo ngấm nghĩa một hồi lâu rồi thốt lên:

- Sáng tạo! Sáng tạo! Hộp sôcôla thuộc về em Tonny!

Thượng Đế trong suy nghĩ của thằng bé da đỏ là một khối đa giác kỳ lạ cùng những hoa văn sắc sỡ. Bọn trẻ rất ngạc nhiên khi lần đầu mục kích Thượng Đế không phải là những hình ảnh quen thuộc. Chúng cảm thấy thất vọng, bị sỉ nhục. Một học sinh người Hàn Quốc lập tức đứng dậy, phản ứng rất gay gắt. Nó cho rằng cô Susan đã thiên vị, không công bằng.

- Thừa cô, không phải là Thượng Đế. Đây chỉ là bức tranh hổ lốn, được sáng tạo bởi một họa sỹ thiên tài có tên là Tonny.

Bọn trẻ cũng nhao nhao lên.

- Đúng thế cô ạ, chỉ là một khối màu nham nhở. Em có thể vẽ đẹp hơn thế nữa là..

- Chả trách cậu ấy được, bởi cậu ấy có nhìn thấy Thượng Đế bao giờ đâu.

- Cô đã thiên vị với Tonny, bọn em không phục!

Cô Susan nói:

- Các em thân mến, sáng tạo là phải làm ra cái mới chứ không phải rập khuôn theo cái cũ. Tranh của các em rất đẹp, rất giống những gì cô đã từng nhìn thấy. Đó chỉ đơn là sự sao chép dựa vào kinh nghiệm mà thôi.

Lớp trưởng nói:

- Nhưng cũng nhờ vào kinh nghiệm mà ta đã sáng tạo ra cái mới đó thôi.

Cô gái chủ nhiệm nói:

- Các em đã nhận thức sai lầm mất rồi. Kinh nghiệm hoàn toàn không sáng tạo nên cái mới, mà ngược lại nó thu hẹp tất cả tư duy sáng tạo. Và các bức vẽ tiết học hôm nay đã nói lên tất cả.

Đoạn cô Susan nhìn Tonny bằng ánh mắt trù ẻo:

- Chính vì thế, cô đánh giá cao bức vẽ của Tonny. Các em cũng nên lấy đó làm bài học cho những sáng tạo khác sau này.

Cả lớp đồng thanh nói:

- Thưa cô, chúng em đã hiểu rồi ạ! Cảm ơn Tonny!

Hai tháng sau, trong đợt thi triển lãm tranh quốc tế thiếu nhi, bức “Thượng Đế” của thằng Tonny được tất cả các thành viên ban giám khảo nhất trí trao giải nhất vì những sáng tạo lớn lao.

Thành phố Hồ chí Minh ngày 27/11/2005

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

NGÔN NGỮ LẠ

Ông là bác sỹ khoa ngoại. Đôi tay tài hoa của ông đã cứu sống không biết bao nhiêu người. Thỉnh thoảng trên phố, trên xe buýt, trên máy bay hay những cuộc hội nghị..có người lảng xảng lít xít vô vấp ông, cảm ơn ông vì ông đã cứu họ, thân nhân, bạn bè họ thoát khỏi cánh tay bẩn thỉu của Thần Chết. Tất nhiên, ông rất vui, rất hạnh phúc với sứ mệnh cứu nhân độ thế của mình. Lời khen, lời cảm ơn thành, ông nhận, chứ quà cáp, tiền mừng, hoặc những gì thái quá, ông dứt khoát từ chối. Ông luôn khiêm tốn, đầy chẳng qua là công việc do xã hội phân công. Ông tự đặt vị trí của mình như người công nhân vệ sinh giữ sạch đường phố. Tài năng và tính khiêm nhường đã mang đến cho ông sự kính trọng của các bạn đồng nghiệp, của tất cả mọi người. Ông là tấm gương cao cả về đạo đức, nhân cách để những kẻ có lương tâm không trong sáng soi rọi lại mình.

Tạo hóa thường khéo bày trò trớ trêu. Trước khi trở thành Đấng toàn năng coi sóc thế gian, Thượng Đế đã từng là diễn viên hài trứ danh trong nhiều kiếp. Việc cầm cân nảy mực luôn đòi hỏi tính nghiêm minh, công bằng và chính xác tuyệt đối. Tuy nhiên, máu hoạt kê trong Ngài vẫn thỉnh thoảng trỗi dậy, (Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà lại..) thế là Ngài tình nghịch lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia hoặc tạo ra những tình huống trái ngang, lố bịch để có dịp cười thỏa thích. Thậm chí Ngài còn lập nên câu lạc bộ “Những kẻ thích đùa” mà số hội viên đăng ký tham gia sinh hoạt phát triển theo cấp số nhân. Dĩ nhiên, Thượng Đế giữ luôn chức chủ tịch câu lạc bộ.

Buồn cười lắm, tréo ngoe lắm. Ngài cho anh công nhân xây dựng những tòa nhà cao tầng, những dinh thự lộng lẫy, những công viên văn hóa có thể chứa hơn ba vạn khách đến tham quan, giải trí, nhưng bản thân anh ta chẳng có được một chốn dung thân. Ngài

cho anh thợ điện lắp những trụ cao thế, những nhà máy nhiệt, thủy, phong điện nhưng anh ta chuyên trị đọc sách bằng ánh đèn trời. Ngài khiến vị tướng hét ra lửa có thằng con trốn lính. Ngài cho cô hoa hậu thế giới lấy phải kẻ xấu xí thậm chí còn kém xa nhân vật thằng gù trong Nhà thờ Đức Bà Paris.. Và hôm nay, đối tượng Ngài nhắm đến là vị giáo sư - bác sỹ có đôi tay vàng. Ngài luôn ghen tỵ với tài năng và nhan sắc.

Đây là một buổi sáng định mệnh. Vị giáo sư – bác sỹ đang trên đường đến nơi làm việc bất ngờ bị tai nạn giao thông thảm khốc. Chiếc xe chuyên dụng đang trên đường chở tên tội phạm thi hành án tử hình bỗng bị đau ruột thừa cấp tính. Vì thế thay vì đưa đến pháp trường, tài xế lại phóng thẳng đến bệnh viện, (nơi ông làm trưởng khoa ngoại) đã tông thẳng vào người ông. Chiếc mô tô bị bắn vào dây phân cách, máy vẫn nổ đều. Còn ông thì rơi vào hôn mê sâu, rất sâu. Kẻ giết người không gớm tay được cứu sống và bị điệu ra trường bắn ngay sau ca mổ thành công. Ông thoát chết. Hãy còn sống nhưng sống bằng đời sống thực vật suốt hai năm dài. Sống mà cảm bằng đã chết.

Vào một buổi tối mùa thu lá rơi đầy lối. Tên tội đồ sau khi thụ hình lần thứ hai trong vạc dầu sôi dưới địa ngục và đã đầu thai từ đời nào, ông đột nhiên tỉnh lại. Mọi người chưa kịp vui mừng đã phải lãnh trọn gáo nước lạnh, ông không còn là ông nữa, ông đã là người khác.

Vẫn là ông đây thôi. Vẫn là người thầy thuốc tài hoa. Vẫn là người đàn ông đạo đức và điềm đạm, thích ăn canh rau giền nấu với tôm khô, cà pháo chấm mắm tôm.. Ông vẫn nhận thức trọn vẹn thế giới xung quanh, người thân cùng những đồng nghiệp chân tình tốt bụng. Bàn tay cầm dao mổ của ông vẫn vạch những nét thần sầu trên cơ thể bệnh nhân. Vậy thì, tại sao không phải là ông? Ông đây chứ!

Ông không là ông bởi vì ông nói bằng thứ ngôn ngữ rất lạ. Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra trong thời gian ông hôn mê trên giường. Phải chăng trong lúc chìm ngập trong vô thức, ông đã kịp trang bị thêm ngoại ngữ? Ông vốn là người ham học, hầu như sách không bao giờ rời tay. Sổ sách trong

phòng riêng của ông đủ lập một thư viện tổng hợp. Ông biết đến sáu thứ tiếng. Anh, Pháp, Nga, Trung Quốc, Tây Ban Nha và tiếng Mã Lai. Và ngôn ngữ, ông đang sử dụng giao tiếp có thể là ngoại ngữ thứ bảy cũng nên.

Thế là những chuyện dở khóc dở cười bắt đầu xảy ra. Ông không hiểu mọi người và mọi người cũng không hiểu ông, công việc gì thế cứ liên tục trục trặc. Ông bảo cộng sự mang kéo thì họ lại lấy chỉ may. Bảo chụp thuốc mê bằng phương pháp hô hấp, nhân viên gây mê lại tiêm qua đường tĩnh mạch. Ông bảo đang đông, họ làm đang tây. Rồi thì, nháo nhào, rồi tung rồi mù cả lên. Chỉ trong vòng một tuần lễ đã xảy ra bốn ca cắt nhầm. Hai bệnh nhân đau dạ dày, bị cắt mất một quả thận, một bệnh nhân nam được chuẩn đoán, u nang buồng trứng. Một nữ bệnh nhân viêm ruột thừa lại bị phăng teo lá lách.

Không thể để tình trạng xấu kéo dài, các chuyên gia nghiên cứu con người được triệu đến chẩn bệnh cho ông. Lịch sử y văn thế giới từng ghi nhận trường hợp; bà Natalia, người Nga gốc Do Thái sau một lần tai nạn chấn thương sọ não, nằm bất tỉnh nhân sự suốt gần năm năm, khi hồi tỉnh, lại bỗng nhiên nói tiếng Pháp như gió, không những thế bà còn xác định những địa danh Pháp quốc tuyệt đối chính xác vào thời Napoleon, mặc dù trước đó bà không biết đến một chữ bẻ đôi và chưa bao giờ được đặt chân đến kinh đô hoa lệ. Sau gần hai năm tìm hiểu, nghiên cứu, các nhà học giả đã phân nào vén được tấm màn bí ẩn; nguyên do dòng họ bên nội của bà cách đó gần trăm năm có người xuất thân từ miền rượu vang Booc - đô danh tiếng. Người ta kết luận, bà nói tiếng Pháp như người bản xứ là do di truyền bẩm sinh. Mặc dù lý lẽ này không có sức thuyết phục nhưng người ta phải tạm chấp nhận, bởi không tìm được lời giải hoàn hảo hơn. Dù sao, bà Natasa vẫn nói được tiếng Nga, vẫn làm việc như người bình thường, thậm chí hoạn lộ bỗng trải rộng thênh thang. Tai họa bỗng trở thành phúc phận, bởi sau đó, bà có được vị trí quan trọng tại bộ ngoại giao Nga, chuyên phụ trách trao đổi thương mại hai chiều với nước Pháp. Sau sự kiện chấn động, toàn Nga, bỗng dấy lên phong trào truy tìm nguồn gốc tổ tiên. Nhiều người đã tự lao đầu vào tường, vào gốc cây, thậm

chí vào tàu hỏa..với hy vọng điên cuồng, sau hôn mê sẽ nói được ngoại ngữ. Và không ít người đã phải trả giá bằng cuộc sống thực vật suốt khoảng đời còn lại. Tuyệt nhiên, không ai được hưởng đặc ân đó lần thứ hai ngoài bà Natasa cả. Trước tình hình bệnh viện luôn thiếu chỗ cho bệnh nhân khoa chấn thương sọ não, chính phủ Nga đã ban bố sắc lệnh, bất kỳ ai tự gây thương tích cho mình sẽ bị phạt tù rất nặng. Nhờ thế mới ngăn chặn được cơn đại dịch cả thành phố xuất hiện toàn những kẻ ngهنهنgh ngهنgh.

Tiếc thay, trường hợp của ông giáo sư – bác sĩ không được như thế, ông hoàn toàn không hiểu được tiếng cha sinh mẹ đẻ. Bị kịch là ở chỗ đó. Ở vào độ tuổi gần đất xa trời như ông, việc phải bò lăn ra đánh vắn từng chữ ngọng lú ngọng lo là đều gần như không tưởng. Vả lại còn là sự lãng phí kinh khủng, đôi tay phù thủy, trăm năm trước và trăm năm sau chắc gì tìm được người thứ hai, vì thế các nhà chuyên môn đi đến quyết định; cho toàn thể nhân viên bệnh viện học lấy ngôn ngữ của ông. Đây được xem là hành động nhất cử lưỡng tiện, vừa không bỏ phí một tài năng lớn, vừa có cơ hội trao dồi ngoại ngữ cho các nhân viên y tế. Các nhân viên bệnh viện Hoàng Gia vốn rất lười cảm sách. Ông giám đốc bệnh viện ra tối hậu thư, trong vòng sáu tháng, toàn thể y, bác sĩ không hiểu ngôn ngữ của bác sĩ trưởng khoa ngoại sẽ bị cắt hợp đồng.

Khổ nỗi, ông giáo sư lại sử dụng thứ ngôn ngữ rất lạ. Không phải tiếng Anh, không tiếng Pháp, Tây ban Nha, Slavơ..cũng không nốt. Rốt cuộc những người có trách nhiệm phải huy động toàn bộ các nhà ngôn ngữ học khắp nơi trong nước để xác định tiếng nói. Đồng thời, tổ chức nhiều phái đoàn tỏa ra khắp nơi truy tìm nguồn gốc tổ tiên của giáo sư khoa ngoại với tinh thần vô cùng khẩn trương và không kém phần nghiêm túc. Sau gần nửa năm, đoàn đầu tiên đã phát hiện ra, tổ tiên của vị giáo sư khả kính có nguồn gốc Ấn. Mọi người chưa kịp mừng, thì đoàn thứ hai mang về kết quả trái ngược, gốc Châu Phi. Đoàn thứ ba, gốc Trung Quốc. Đoàn thứ tư gốc, Thái Lan..Cuối cùng, việc truy tìm nguồn gốc bác sĩ trưởng khoa bị hoãn vô thời hạn, với lý do; không đủ nhân lực, vật lực, thời gian lẫn kinh phí cho cuộc viễn du cả trăm nước.

Như vậy, chỉ còn phương án khả dĩ ít tốn kém và hiệu quả hơn, xác

định ngôn ngữ của giáo sư khoa ngoại đề tài năng, chất xám khỏi bị phôi pha, mai một. Nhưng, suốt gần nửa năm ròng rã các nhà ngôn ngữ chuyên ngành đã phải bù ngùi ra đi không kèn không trống. Những hăm hở ban đầu đã dần tan theo đêm tàn trăng lạnh. Họ hoàn toàn không hiểu ngài giáo sư nói bằng thứ tiếng gì, chẳng Âu, chẳng Á, chẳng phải Phi. Lúc đầu có vị cứ đinh ninh, ông sử dụng tiếng Indo kết hợp với thổ ngữ da đỏ. Có người lại cho rằng đó là sự pha trộn ngôn ngữ các châu lục. Thậm chí có vị còn cho đó là sự trộn lẫn hài hoà giữa tiếng nói con người với loài gấu Bắc Cực và tiếng của người Chim Chích. Giả thuyết thì nhiều vô thiên lủng nhưng chẳng có giá trị nào đứng vững vì thiếu tính thuyết phục. Rốt cuộc, thứ ngôn ngữ của ông vẫn là bí mật.

Cuộc truy tìm nguồn gốc ngôn ngữ lạ đã mở sang hướng khác với tính chất quy mô và nghiêm cẩn hơn, lôi cuốn hầu hết các giới cùng tham gia; nhà văn, nhà báo, nhà ngôn ngữ, nhà khảo cổ, nhà nhân học, nhà... Họ bị thu hút bởi thứ tiếng lạ lùng và vô cùng hấp dẫn, vừa giống loài thú, vừa giống loài người. Vừa giống loài lông vũ, lại vừa hao hao động vật ăn thịt. Vừa giống nhạc cụ, lại vừa giống âm điệu của thiên nhiên. Theo thống kê sơ bộ, từ lúc chàng Adam ngóc nghếch (nói chung đàn ông đều là lũ ngốc) bị nàng Eva lừa ăn phải trái cấm đến nay đã có ba trăm, sáu mươi hai giống dân đã bị tuyệt chủng, gần một nghìn ngôn ngữ bị tiêu diệt vì chế độ thực dân kiểu cũ, mới và chính sách xâm lược toàn cầu hóa của các quốc gia hùng cường, việc xác định ngôn ngữ sẽ mở ra cánh cửa mới về nguồn gốc một giống dân, bộ tộc, quốc gia. Và có thể là tổ tiên loài người. Nếu đạt được mục đích đó, giả thuyết về loài vượn người có thể sẽ bị phá sản. Và học thuyết mới dĩ nhiên sẽ được cấp bằng.

Trong khi công việc được tiến hành rất ráo, ngài giáo sư – bác sỹ vẫn phải được đặt trong sự giám sát chặt chẽ của các cơ quan chức năng. Mỗi bước chân của ông luôn có người đi theo bảo vệ, giúp đỡ. Ông như viên ngọc quý, bàn tay thô ráp chạm vào rất dễ gây hoen ố, trầy xước.

Mỗi ngày ông vẫn đến bệnh viện đều đặn và nói bằng thứ ngôn ngữ kỳ lạ. Ông không được phép tiếp xúc với người bệnh, lần

những đồng nghiệp bởi một hành vi sơ suất, nhằm lẫn dễ gây tai họa khôn lường. Ông được cấp hẳn một căn phòng rộng rãi, thoáng mát với đầy đủ tiện nghi thời thượng. Các nhà nghiên cứu vẫn làm việc với ông mỗi ngày. Cứ hai giờ đồng hồ, ông được phép giải lao mười phút.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

ĐẠI BÀNG LỬA

Nó rời khỏi con suối trời đã về chiều. Nắng hanh hao như lưỡi dao bào mòn da thịt. Nội nó, lão già đã bước qua cái tuổi cổ lai hy, đang đi đi lại lại trước căn lều trống hoác, cử chỉ bồn chồn lo lắng không yên. Ngày võ vàng như người mắc chứng sốt kinh niên. Những tia nắng cuối cùng đang vắt kiệt những giọt máu tím bầm trên cánh đồng chó ngáp. Ông già bập bập chiếc tàu, những sợi khói trắng le lói thoát ra từ cái miệng móm xòm. Lão chống nạnh thở dài. Đôi mắt mờ đục hướng về phía con đường bụi cuốn mịt mù. Vẫn không thấy bóng dáng thằng Bờ đâu. Chắc là thằng nhỏ mãi mê rượt đuổi lũ chim trời. Cái tật thích cà rà nói hoài vẫn không chịu sửa. Chốc nữa về nhà, ông phải xạc cu cậu một trận nên thân. Nội già khó tánh quá! Mọi người trên thảo nguyên nói nội là già gừng già quế chẳng sai chút nào. Mỗi lần ông mở miệng cảm ràm là nó vọt miệng nói ngay câu thuộc nằm lòng rồi há miệng cười hết cỡ để lộ mấy cái răng sún. Đúng là người giát nhưng nếu so với tính khí thích gây sự của lão Trời già, lão còn kém xa. Lão hay trở chứng thất thường. Liên tiếp mấy năm, lão hào phóng ban phát nắng nôi lại dè sẻn từng giọt nước. Thời tiết khắc nghiệt khiến cỏ cây cháy trụi và ao suối, sông hồ lần lượt rú nhau qua đời.

Hút hết phần thuốc lá trong tàu, lão ho ran mấy tiếng. Mọi khi hai ông cháu cùng đi lấy nước nhưng sáng nay lão thấy người không được khỏe đành phải ở nhà, để đứa cháu mới hơn mười tuổi đầu tự xoay xở một mình. Đường xa trắc trở, lão không yên tâm chút nào. Cái chân đáng ghét của lão đáng lẽ không nên ăn vạ vào lúc này mới phải.

Một chấm nhỏ từ phía nam đang di chuyển về hướng căn lều của lão. Qua lớp bụi bặm dăng dăng như sương mù tháng chạp, lão kịp nhận ra cái chấm nhỏ ấy là thằng Bờ.

- Sao về trễ vậy? Cháu không gặp chuyện gì đó chứ? – Ông già chanh chân chạy ra đón lấy bình nước trên tay thằng cháu đích tôn. Thằng Bờ chẳng thèm trả lời chỉ khẽ gật đầu rồi xây mặt nhìn về phía mặt trời đang lặn dần ở phía tây. Gương mặt nó đỏ gay, mồ hôi đầm đề như vừa bơi trong bể rượu.

Ông già uống vài ngụm nước rồi nheo mắt nhìn nó sẫm soi như báu vật:

- Cháu khiến ông lo đứng lo ngồi, chắc là cà đầu đó rồi.

Nó nung nẩy cái mặt đen nhẻm. Cặp môi mỏng đánh cong lên tỏ vẻ không bằng lòng. Nói xong, ông già biết mình bị hờ. Thảo nguyên bao la vừa hoàn tất thủ tục khai tử chỉ còn lại hai ông cháu mà thôi.

- Lặn lội cả buổi chắc mệt lắm rồi. Cháu vô nằm nghỉ một chốc. Ông sửa soạn bữa tối đây.

Ông già quỳ quã bước vào bên trong. Chân tay rã rời nhưng nó chẳng buồn đi nằm. Nó ngược mắt nhìn trời rồi thở dài thườn thượt. Gương mặt rúm ró như ông cụ non. Nắng hạn kéo dài, thảo nguyên xanh rờn tràn trề sức sống bỗng hóa thành hoang mạc thê lương.

Mặt trời đã lặn chỉ còn lại vầng đỏ thở thoi thóp. Nếu Ngày chết đi thế gian chỉ còn lại Đêm, lúc ấy con người chẳng phải làm bất cứ việc gì ngoài chuyện ngủ. Có lẽ như thế sẽ tốt hơn...Bất chợt con trốt hình khu ốc như con quái vật hung hăng chụp xuống người nó, những ý nghĩ buồn rầu bị cuốn trôi trôi tả. Nó đưa tay che mắt. Cát bụi quất vào người nó đau rát như hàng vạn mũi kim châm.

Trời tối rất mau. Trong lều, nội nó đang loay hoay nhúm bếp. Củi khô mau bắt lửa. Ông già rút bớt củi trong lò, đứng nhón chân lấy xương thịt dê phơi khô treo tòn ten trên giàn bếp đặt vào chiếc vỉ kẽm và bắt đầu nướng. Ánh lửa chập chờn như ma trời. Lão lão phào câu thơ một thời hoài niệm:” *Đốt than nướng cá cho vàng/ Đem tiền mua rượu cho chàng uống chơi.*”

- Cũng là món thịt dê dai nhách nữa hả ông? – Nó cất giọng buồn rầu.

Ông già đặt miếng thịt dê lên đĩa rồi đẩy về phía nó. Nó nén tiếng thở dài, mắt nhìn trân trân lên cái bóng đỏ liu xiêu lên phen vách.

- Dừng đỡ đi cháu. – Ông già xé miếng thịt dê cho vô miệng nhai trệu trạo. Hàm răng hai chiếc xộc xệch không nghiêng đứt miếng thịt dê già:- Đợi mưa xuống ông cháu ta ra suối bắt cá, lúc ấy tha hồ chế biến món chiên, món um, ăn đi, ông thương.

- Ông Trời đã quên thảo nguyên này rồi. Đây là thịt của con Đại Tướng phải không, ông? – Giọng nó rè rè, ứ nước.

Nếu là con Đại tướng nhất định thằng nhỏ sẽ không ăn, ông buộc lòng nói dối:

- Không phải! Con Mỹ Lệ Tuyên! Con Đại Tướng, chúng ta chưa dùng tới.

Trong đàn dê hàng trăm con, nó thích nhất con Đại Tướng. Đó là vị nguyên soái oai phong lẫm liệt nhất thảo nguyên. Tất cả những con dê đực đầu đàn nhà khác đều cúi đầu quy phục và các ả dê cái cứ xúm xít bên Đại Tướng để xin chút tình ban phát. Vị chúa tể bình nguyên bao la dũng mãnh vô địch và cũng hào sảng vô địch, nó chẳng bỏ sót nàng dê cái xinh xẻo nào. Tuy nhiên Mỹ Lệ Tuyên mới thật sự là hậu thiếp yêu quý nhất. Hạng hán đã giết chết già nửa đàn dê, trong đó có con Đại tướng. Cha nó xé thịt những con dê xấu số, phơi khô để ăn dần. Hôm đó, nó khóc hết nước mắt.

- Cháu không muốn ăn.

- Ăn đi! Để bụng đói cào ruột làm sao ngủ được.

Nó thở dài, nét mặt đăm đăm trông già trước tuổi.

*

Cái nóng nực ban ngày đã cái lạnh giá ban đêm chế ngự. Muỗi mòng kéo đến như trấu ném. Hai ông cháu nằm trên chiếc giường ọp ẹp. Nội nó hút thuốc trong chiếc tẩu. Nó mở mắt thao láo nhìn lên trần nhà.

- Chùng nào cha về, hả ông? – Nó đưa tay quạt muỗi bên tai. Tiếng vo ve của chúng gây cho nó cảm giác khó chịu vô cùng.

- Nay mai trời đổ mưa tất cả sẽ quay về thôi, cháu đừng sốt ruột.

Đừng nghĩ đến chuyện thời tiết mùa màng nữa, ta sẽ thấy thoải mái

hơn, cháu à.

Làm sao không nghĩ được chứ? – Giọng nó buồn rầu. Để bảo toàn đàn dê, cha nó và những người trong làng phải lùa đàn gia súc đến những nơi có cỏ, có nước.

- Biết chừng nào mới có mưa. Ông Trời càng già càng khó tánh hung!

- Già hay sanh tật mà, cháu. Ngủ đi. Ông buồn ngủ lắm rồi đây. Về khuya không khí vô cùng dễ chịu. Trăng lên cao dần phủ thứ ánh sáng rờn rợn lên thảo nguyên bàng bạc. Nó không thấy buồn ngủ chút nào.

- Cháu chưa ngủ à?

- Chưa. Ông kể chuyện cổ tích cho cháu nghe đi.

- Ông đã kể hết cho cháu rồi còn gì.

- Cũ cũng được, buồn quá hà.

Chiều ý thằng cháu đích tôn, ông già tặng hăng mấy cái:

- Ngày xưa ngày xưa...

*

Nửa đêm, hai ông cháu bị đánh thức bởi bầy sói. Tiếng sói tru trắng vang lên giữa đêm khuya thanh vắng nghe như tiếng oán than, hờn trách, rờn rợn, thê lương khiến người can đảm nhất cũng rùng mình sởn gáy. Tiếng tru của loài sói trên thảo nguyên có sức mạnh huyền bí, hoang dại vô cùng. Vào những đêm trăng sáng, thỉnh thoảng con Mi Na chặn dắt đàn dê nhà nó sữa cũng trắng nghe rợn người. Nhưng đó là tiếng sữa của loài chó được thuần dưỡng và sữa trong không gian chật hẹp. Còn đây là tiếng tru giữa không gian mênh mông. Trăng càng sáng tiếng tru càng dài, càng chất chứa hoang dã. Ông nó kể rằng ngày xưa các bộ lạc nghe tiếng sói tru trắng là điềm báo hiệu chiến tranh. Vì thế mỗi khi nghe tiếng tru của chúng là họ sẵn sàng vũ khí để giáp chiến. Rồi thấy phơi máu đỏ.

Nó kinh hãi ôm chặt lấy người ông nó.

- Đừng sợ cháu. Cháu biết tại sao lũ sói tru trắng không. Bởi vì đôi mắt hung hãn của chúng không chịu được thứ ánh sáng không có sức nóng. Khi ánh sáng lạnh lẽo ấy len vào mắt khiến chúng khó chịu và chỉ muốn Trăng mau khuất đi. Chúng là loài thú độc ác,

hoang dã không chịu cuộc sống thanh bình. Ánh trăng lạnh lẽo chỉ kích động ma quỷ và sự chết chóc. Đó là nguyên nhân vào những đêm sáng trăng tất cả những người chăn nuôi gia súc đều không dám ngủ, bởi họ sợ đàn sói sẽ bất ngờ tấn công lều trại của mình.. Nói đoạn, ông già nhóm dậy vợ lấy khẩu súng sẵn, bước lom khom ra ngoài. Nước trắng đổ tung tóe bên cửa sổ. Nó nghe tiếng sói tru mỗi lúc càng xa dần rồi ngủ thiếp lúc nào không hay...

Cả làng chỉ còn lại người già và trẻ con. Chờ đợi mỗi mòn không có một giọt mưa, người ta lần lượt dắt díu đến nơi khác để lánh nạn. Rốt cuộc chỉ còn lại hai ông cháu. Nó không chịu nổi cảnh cô đơn, buồn thảm.

- Tại sao Cha không đưa cháu đi cùng, ở đây buồn chết đi được.
- Đi đâu hả cháu? Cha con về không thấy ông cháu mình sẽ nháo nhào tìm kiếm cho xem. Và lại nơi khác chắc gì đã tốt và an toàn hơn. Cực khổ trăm bề, cháu ạ. Ông đã từng đi xa và đã thấm thía rất nhiều.

Cả ngày hai ông cháu ngồi lì trong nhà tránh cái nóng. Thực đơn bữa trưa vẫn là món dê nướng. Ngồi lâu buồn chân, nó chạy vài vòng quanh lều. Bàn chân nó lấm lem bụi cát. Mồ hôi trên người nó túa ra như tắm. Chưa lẽ.

Xế chiều nắng bắt đầu nhạt, hai ông cháu ra suối lấy nước. Những giọt nước rỉ rả mắc chứng bệnh trầm kha từ khe đá. Đứng đợi đến chồn chân mà nước chỉ hơn lưng bình.

- Con suối này trước kia có rất nhiều cá, bây giờ chẳng còn con nào. Đêm qua ông có bắt được con sói nào không, cháu ngủ mê chẳng biết trời trăng gì..

Ông già lắc đầu.

- Chúng không động đến ta, ta cũng không động đến chúng. Luật của thảo nguyên cần được tôn trọng. Tuy nhiên phải đợi chúng bỏ đi, ông mới dám lên giường, dù sao cẩn thận vẫn tốt hơn. Thịt ông già dai như giẻ rách, lũ sói chỉ thích thịt trẻ con.

Nó uống từng ngụm nước nhỏ. Ông nó dặn, nực nội không nên uống nhiều, càng uống càng khát. Uống xong nó đưa cái bình cho ông nó. Ông già lắc đầu nói không khát. Giữa sa mạc hoang vắng

bỗng xuất hiện mấy con chim rất lạ từ hướng tây bay đến, chúng cao gần hai mét, đầu trắng, mỏ dài và sắc, cổ rút. Chúng bay là đà trên đầu hai ông cháu và liên tục phát ra những âm thanh đồm đồm mùi âm khí.

- Chim gì kỳ quá vậy cháu mới thấy lần đầu.

Ông già cúi xuống nhặt hòn đá ném mạnh về phía mấy con chim đói.

- Lũ kên kên đáng ghét này chỉ mong hai ông cháu ta ngã xuống để tha hồ chèn chén đây. Cháu đừng sợ chúng chỉ khoái khẩu món thịt ươn. Sói và kên kên đều là nô lệ Thần mặt trời. Chúng trở nên hung ác, dũng mãnh hơn dưới cái nắng chói chang.

Thằng Bờ lộ vẻ ngạc nhiên:

- Cháu cứ định nhìn ánh trăng mới khiến lũ sói...

- Đó là suy luận hoàn toàn sai lầm đã tồn tại từ vạn năm trước!

Thật ra, chúng trở nên yếu đuối và vô hại chính là vào những đêm trăng sáng. Tuy nhiên tiếng tru ghê rợn của chúng khiến con người bị hoảng sợ và phải liên tục cảnh giác.

Lũ chim đảo quanh một lúc và tỏ vẻ thất vọng. Rồi chúng bay về phía những rừng đồi trọc nằm ở hướng đông.

- Ông thử đoán xem, đêm nay lũ sói có tru trăng nữa không?

*

Những chuyện cổ tích cũ mèm cứ hâm đi hâm lại riết rồi cũng chán. Ông già buộc lòng sáng tác theo trí tưởng tượng để trốn chạy những lời i eo của đứa cháu yêu. Khổ nỗi trình độ sáng tác của ông già còn thua xa mấy tay nhà văn hạng xoàng.

- Thôi ông đừng kể nữa! Ông bịa chuyện chẳng hay chút nào. Cháu có thể kể hay hơn!

Ông già cười khà. Thằng Bờ giậm chân làm mình làm mẩy.

Ông già gõ gõ tẩu thuốc xuống bàn rồi đưa tay véo một ít thuốc cho vào tẩu.

- Vậy thì, ông sẽ kể cho cháu nghe chuyện đại bàng lửa. Đây là

chuyện hoàn toàn có thật.

Nói đoạn ông già hút vài hơi rồi bắt đầu câu chuyện bằng giọng khàn khàn cổ hũu:

- Đại bàng lửa là loài chim...

Nó ngỏm người dậy.

- Đại bàng lửa ư? – Nó tròn xoe cặp mắt, cắt ngang câu nói:- Cháu nghe người ta nói nhiều về loài chim bằng. Đây là giống chim to và bay đi rất xa. Đại bàng lửa thì chưa nghe ai nói đến bao giờ.

Ông đã từng thấy chúng chưa?

Ông già lắc đầu.

- Ông chỉ nghe cha của ông tức là ông cố của cháu kể lại hồi ông còn nhỏ. Ông cố cũng chỉ nghe từ người khác nói lại mà thôi.

Nó phì cười:

- Như vậy chỉ là những lời đồn đãi chắc gì có thật. Một cọng lông qua vài cái miệng nhiều chuyện hóa thành cả đàn gà!

Ông nó nghiêm mặt.

- Đây là việc nghiêm chỉnh đang hoàng chứ chẳng phải chuyện đùa. Người lớn chẳng bao giờ nói dối với con nít cả. Ông có bao giờ xí gạt cháu đâu.

Nó gật đầu:

- Nhưng mà...người ta không thể tìm kiếm những gì không có trên thế gian này. Nếu có người đã từng nhìn thấy loài đại bàng lửa ắt hẳn phải tả được hình dạng cũng như thuộc tính của nó...

Đúng là ông già chỉ nghe phong thanh nhưng ông tin chuyện đó là có thật. Ngày ông còn bé như thằng Bờ, ông đã nhiều lần nghe cha kể chuyện về giống đại bàng lửa. Đó là loài chim xuất xứ từ Ả Rập, có bộ lông màu lửa cháy và chỉ xuất hiện vào giữa trưa khi mặt trời đứng bóng.

Thông tin về loài chim kỳ lạ chỉ có vài dòng ngắn ngủn không thể làm thỏa mãn sự hiếu kỳ của nó. Dầu sao nó cũng tin vào sự trung thực của người lớn.

*

Cả tháng dài đằng đẳng bầu trời vẫn nóng ran như chiếc chảo lửa khổng lồ, tuyệt nhiên chẳng có lấy một giọt mưa. Thịt dê phơi khô đã dần cạn, suối nước hầu như đã ngừng chảy. Lũ sói đã mất hết kiên nhẫn đành phải rời khỏi hoang mạc tìm đến vùng đất khác theo bản năng sinh tồn. Tình thế thật sự khó khăn nhưng hai ông cháu lại bận tâm đến chuyện khác.

- Ông cháu ta quả là ngớ ngẩn, ăn cơm dưới đất lại nghĩ chuyện trên trời!

Thằng Bờ nói chuyện mà đôi mắt vẫn ngược trên cao:

- Chắc là chúng ta không có cơ hội nhìn thấy đại bàng lửa rồi, ông ạ, cả tháng rồi còn gì. – Giọng thằng bé lộ vẻ chán nản.

- Cầu may thôi chắc gì đã được, có người cả một đời tìm kiếm vẫn hoài công, chỉ những ai có cơ duyên mới mong gặp được. – Và để đưa cháu tiếp tục nuôi hy vọng, cho dù là hy vọng hão huyền. Hy vọng bao giờ cũng tốt hơn tuyệt vọng. Ông già bèn lên dây cót tinh thần đưa cháu yêu:

- Ông tin, chúng ta là những người có duyên may. Điều quan trọng phải biết nhẫn nại chờ đợi. Chờ đợi không bao giờ vô ích đâu.

- Cháu không bao giờ đánh mất niềm tin, ông ạ. Từ hôm nghe ông kể, cháu nôn nao cả người, không ngờ chuyện thần thoại lại có thật ngoài đời. Đôi khi cháu nhìn thấy đại bàng lửa trong giấc mơ. Kỳ lắm ông à, cháu thấy mình cỡi trên lưng con đại bàng lửa và bay đi thật xa. Cháu còn nghe tiếng gió ù ù bên tai. Thích lắm! Bộ lông màu lửa của nó mới tuyệt làm sao! Ông có nằm mơ như cháu không?

Ông già gật bừa:

- Cũng như cháu, ông từng nhìn thấy, tuy nhiên ông không ngồi trên lưng nó, mà chỉ ngó thấp thoáng từ xa thôi. Bộ lông lửa của nó có làm cháu nóng không?

Nó reo lên thích thú:

- Không! Vậy là ông không may mắn như cháu rồi! – Giọng nó hãnh diện pha lẫn tiếc rẻ:- Phải chi đó không phải là giấc mơ mà là sự thật thì hay biết mấy, ông nhỉ.

- Tất nhiên! Giấc mơ thành hiện thực thì cuộc đời này tốt đẹp biết

bao.

- Cháu đã đọc rất nhiều sách về loài vật và cũng đã từng đi thăm vườn thú ở thành phố vào mùa hè năm ngoái nhưng chưa bao giờ được nhìn thấy hay nghe ai nói về giống đại bàng lửa, ngoài ông ra. Cha cháu chưa bao giờ nhắc đến chuyện này.

- Ông không nói làm sao cha cháu biết được! Vũ trụ bao la và huyền bí vô cùng mà những kiếp sống nhỏ nhoi như chúng ta không tài nào khám phá được hết. Loài chim ấy thật kỳ diệu. Giá như trước lúc nhắm mắt xuôi tay được nhìn thấy chim thần ấy thì chẳng có gì phải tiếc nuối.

- Ông lại nói gở rồi, ông phải sống để chẵn dê với cháu chứ. –
Thằng Bờ đột ngột chuyển hướng câu chuyện:- Cháu nhớ đàn dê quá ông à.

- Rõ khi! Cha mẹ không nhớ lại nhớ đến mấy con dê bản thú.

*

Thoạt đầu, ông già khơi chuyện đại bàng lửa với mong muốn thằng cháu đích tôn đỡ buồn. Sa mạc hoang phế đang cướp dần sự sống từng ngày, để chạy trốn hiện thực khắc nghiệt đôi khi con người phải hy sinh hoặc bản thân, và không biết từ lúc nào ông bỗng trở thành diễn viên chính trong kịch bản do mình dàn dựng. Trong những ngày dài mòn mỏi chờ đợi cơn mưa bố thí, hai ông cháu chỉ biết ngẩng mặt nhìn trời và thầm van vái phép lạ xuất hiện. Ông già hoàn toàn không hy vọng sự xuất hiện của đại bàng lửa, bởi từ xưa tới nay chưa ai có điểm phúc tận mắt giống chim kỳ lạ đó, tuy ngoài miệng ông lại nói khác đi để tiếp tục duy trì ngọn lửa niềm tin le lói trong đầu thằng cháu thân yêu. Thằng Bờ vừa nhai thịt dê vừa tía lia về vận may số phận. Nó chắc chắn một ngày nào đó không xa đại bàng lửa sẽ xuất hiện và đưa nó, ông nội đi khắp sơn cùng thủy tận. Chưa bao giờ món thịt dê nướng ngon như lúc này.

*

Ông già chưa có điểm phúc nhìn thấy đại bàng lửa đã bị thời tiết khắc nghiệt quật ngã, ban đầu là những cơn sốt nhẹ vào buổi chiều chừng nửa giờ thì khỏi, dần dần những cơn sốt xuất hiện nhiều hơn, thời gian cũng lâu hơn và cũng vì thể bệnh tình của ông nó ngày càng trở nên trầm trọng. Thịt dê dai như cao su, ông nó nuốt không trôi. Trong nhà không còn hột gạo nấu cháo. Nó chạy vòng quanh làng hy vọng tìm được người giúp đỡ. Vô ích. Mọi người chỉ trở về khi cơn mưa đầu mùa trải thảm trên sa mạc khô cằn.

Sáng nay ông già nằm mê man bất động, hơi thở đi qua cổ họng khô khè. Nó đi lấy nước từ sớm. Nội bị sốt cao cần uống nhiều nước. Nó về đến nhà thì mặt trời đã lên cao. Hôm nay nắng gay gắt hơn mọi ngày.

- Ông ngồi dậy uống miếng nước cho đỡ khát. Ông có đói không để cháu đi nướng thịt dê, ông nhá.

- Ông không thấy đói. Nướng đủ phần cháu được rồi.

- Ông không ăn thì cháu cũng nhịn luôn! – Nó làm mặt giận.

- Vậy thì cháu nướng cho ông bằng một nửa ngày thường thôi.

Nó xăng xái xuống bếp nướng thịt. Trước khi đưa cho ông nội, nó cẩn thận lấy muống cạo sạch chỗ bị cháy. Ông già ngòm đầu dậy, hết nhìn đĩa thịt rồi quay sang nhìn nó:

- Đảm đang lắm! Cháu đã trưởng thành rồi.

- Nội phải ăn nhiều vô mới mong khỏi bệnh. Đại bàng lửa xuất hiện, ông nằm bẹp gí như vậy thì thật là uổng!

Ăn xong mấy miếng thịt dê, ông già nằm mê man. Nó ngồi bên ông nội, mặt mày buồn so.

Càng về trưa nắng càng gay gắt, ngồi một chỗ mà mồ hôi tuôn ra như tắm. Lát sau nó thấy mồi lưng bèn nằm xuống bên cạnh ông và ngủ quên lúc nào không hay.

Tiếng phành phạch tựa như tiếng cánh quạt máy bay trực thăng mồn một bên tai đã đánh thức nó dậy. Ban đầu nó cứ đinh ninh là

tiếng động cơ chiếc xe tải đến mua dê như mọi khi, ngay lập tức nó ngồi bật dậy như chiếc lò xo. Nhìn quanh quất chẳng có chiếc ô tô nào cả. Vững tối lướt nhanh qua người nó kèm theo là tiếng kêu thảm thiết trên không trung. Nó ngửa mặt nhìn lên và reo lên kinh ngạc:

- Ô, đại bàng lửa! Đại bàng lửa!

Mặc dù đã nghe ông nội kể nhưng nó vẫn không thể ngờ đại bàng lửa lại to đến thế, thậm chí còn to hơn cái lều nó đang ở. Cánh chim bằng trong giấc mơ mệt mỏi của nó bé hơn và không dũng mãnh như con đại bàng đang hiện hữu trước mặt. Đại bàng lửa lượn nhiều vòng trên không và thấp dần. Bộ lông đỏ rực như đám cháy khổng lồ lấp lánh cả cái nắng chói chang.

- Ông ơi! – Nó nói lắp bắp qua hơi thở dồn dập:- Đại bàng lửa xuất hiện, kìa ông!

Ông già nói mà mắt vẫn nhắm chặt:

- Để ông nghỉ ngơi, cháu đừng quấy rầy! Đại bàng lửa chỉ là huyền thoại mà thôi! Ông xin lỗi vì đã gieo vào lòng cháu những điều không có thật.

- Không! Ông dậy đi! – Nó nắm tay ông già giật mạnh:- Thật sự đại bàng lửa đang rùng rùng trước mắt. Ông dậy nhanh lên kéo nó bay mất. – Giọng nó run lên vì kích động.

Ông già mắt nhắm mắt mở để thẳng Bờ lồi xênh xệch ra phía ngoài. Trước mắt ông là quả cầu lửa khổng lồ lượn vòng trên không trung.

- Ô, đúng là đại bàng lửa thật rồi. – Ông thốt lên sùng sốt:- Thật kỳ diệu!

- Mình chạy ra ngoài xem cho rõ, ông nhá.

- Đừng, cháu! Sự có mặt ông cháu ta sẽ khiến nó sợ, cứ đứng đây mà quan sát.

- Tại sao nó kêu ghê vậy, hả ông?

- Chuyện này... ông không rõ lắm...Ừ, tiếng kêu của nó nghe thảm thiết quá! Chuyện gì đang xảy ra với nó?

Câu chuyện của hai ông cháu bị xé vụn bởi tiếng đập cánh dữ dội hòa lẫn tiếng kêu thê thảm. Cả thế gian bị nhấn chìm trong bể lửa.

Để chạy trốn cái nóng như thiêu như đốt, hai ông cháu bước lùi vào lều. Ngoài kia, đại bàng đang liệng mình vật vã. Tiếng kêu của nó như mũi kim xuyên qua màng nhĩ. Mịt mù bụi cát.

Mục kích cảnh tượng đó, thằng Bờ rướm rướm nước mắt:

- Coi kìa! Chắc là đại bàng lửa đã bị thương. Tội nghiệp nó quá, ông à.

Ông già chẳng bận tâm đến cảm xúc của nó. Điều ông muốn biết, chuyện gì đang xảy ra với thần điều mà thôi.

Chim bằng lửa lượn thêm vài vòng, khi cách mặt đất chừng vài thước, đột nhiên nó nghiêng mình lao vùn không trung như tên bắn và chỉ trong nháy mắt bóng nó khuất dạng phía sau ngọn đồi trọc.

Thằng Bờ sững sờ giây lát rồi vùng chạy ra. Gương mặt râm nắng hiển hiện tột cùng nuối tiếc như vừa đánh rơi bảo vật thiêng liêng:

- Ôi, nó bay mất rồi. Uổng quá!

- Không đâu, ông linh tính nó sẽ quay lại. Cháu đừng sốt ruột, vào bên trong đi và tiếp tục chờ.

- Do đâu, ông dám chắc như vậy? – Nó nói thất thểu.

- Bằng trực giác của một người từng trải. Nó sẽ quay lại, ông tin chắc như thế.

Quả thật, chỉ vài phút sau đại bàng lửa quay trở lại chỗ cũ. Chiếc mỏ cứng như thép cắp lấy thân gỗ to bằng bắp chân. Thằng Bờ vỗ tay, reo lên:

- Ông nói cứ như thánh phán! Cháu phục ông sát đất.

- Xuyt! - Ông già đưa ngón trỏ lên ra hiệu nó im lặng:- Nhìn kìa!

Hai ông cháu cùng hướng mắt ra phía ngoài. Đại bàng lửa thả khúc gỗ xuống bãi đất trống đối diện với căn lều chừng vài chục thước rồi hồi hải hướng về phía khu rừng gần đó.

- Nó tha củi để làm gì?

- Ông cũng không biết, hãy im lặng và theo dõi, đừng nháp nhóm lên như thế.

Hai ông cháu im lặng.

Thời gian đủ nấu chín nồi cơm, đại bàng tha củi khô chất vun như quả núi nhỏ. Trong lúc hai ông cháu đang còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì đại bàng lửa bỗng bay là là và đập liên hồi đôi cánh khổng lồ. Bụi cát bốc lên như lốc xoáy. Một lúc sau đóng cũi bắt

đầu ngón khói.

Đồng củi khô cháy rất nhanh. Khói và hơi nóng xộc vào lều khiến hai người ho sặc sụa. Qua bức màn ảo ảnh, hai ông cháu cô đơn giữa thảo nguyên còn kịp nhìn thấy đại bàng lao mình vào lửa đỏ.

Thằng Bờ gào lên thảm thiết:

- Nó tự tìm đến cái chết! Hãy làm làm gì để cứu nó, ông ơi.

- Đừng gào lên như thế! – Giọng ông già rè rè:- Trong tình thế này, ông cháu ta chẳng thể làm gì được.

Nó khóc ngằn ngặt. Thân hình ông nó cũng run lên cầm cập vì cảm cảnh. Trong nháy mắt đám cháy đã nuốt chửng cánh đại bàng tội nghiệp.

Cụm khói bốc cao. Tứ bề lửa cháy. Những tiếng nổ lép bép kèm theo là tiếng vùng vẫy con chim lửa đang hóa thân. Đám cháy kéo dài chừng nửa giờ thì rụi. Hai ông cháu không ai bảo ai lập tức lao nhanh về đồng lửa tàn.

- Đại bàng lửa! Đại bàng lửa! – Thằng Bờ gào lên trong tuyệt vọng và thương xót.

Khi khoảng cách chỉ còn vài sải chân, đột nhiên có cảm giác như “núi lửa đang phun trào nham thạch”. Qua làn bụi lửa mờ mịt hai ông cháu kịp nhìn thấy con đại bàng với bộ lông màu lửa kiêu hãnh vút lên trời cao, theo sau nó là một đại bàng con. Tiếng kêu của nó lạnh lốt cả bùng sáng bầu trời trong xanh.

Buổi chiều, trời đổ mưa. Con mưa lớn chưa từng có. Qua ngày hôm sau, cả sa mạc khô cằn bỗng bừng bừng sức sống, cỏ cây, hoa lá rào rào đâm chồi, nảy lộc, suối chảy ồ ạt dựng bờm trắng xóa như đàn tuần mã. Người và gia súc lần lượt trở về.

Thành phố Hồ Chí Minh, ngày 23/03/2006

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

THẾ GIỚI NGƯỢC

Nó là một sinh linh khiếm khuyết mà trong một phút lơ đãng Thượng Đế tạo ra nó mà quên thổi vào nó trí khôn, sự thông minh và nhiều thứ khác để hoàn thiện một con người. Khi sinh ra, nó là đứa trẻ dặt dẹo, chậm phát triển. Thời gian nằm bệnh viện nhiều hơn lúc ở nhà. Ba tuổi, trọng lượng cơ thể nó không vượt quá mười cân. Bệnh tật, suy dinh dưỡng triền miên tưởng chừng cướp đi sự sống của nó. Nhưng nó vẫn sống nhăn răng, vẫn ăn như rồng cuốn, uống như rồng lên và chẳng mập lên một chút nào.

Lên ba tuổi nó vẫn chưa biết nói. Cả nhà cứ đinh ninh nó bị câm. Chán nản, tuyệt vọng, cha mẹ nó nhìn đứa con cầu tự liên tục thở ngắn, than dài rồi giận Trời, trách Đất. Đến sinh nhật lần thứ tư, nó bỗng mở miệng nói “ma, ma”.

Sáu tuổi được cấp sách đến trường. Thấy nó còi cọc, cô giáo chủ nhiệm xếp ngồi bàn đầu. Trong khi cô giáo giảng bài, nó ngồi ngay ngắn, hai tay đặt lên bàn, đôi tai vểnh lên dựng đứng, thái độ học tập rất nghiêm túc. Nhưng tiếc thay, lời cô giảng chui từ tai này sang tai kia và mất hút chẳng lưu lại trong đầu nó cho dù là một chữ.

Dần dần nhì tiến, nó cứ hai năm một lớp. Bà hiệu trưởng vừa mập vừa lùn, luôn nhìn nó bằng ánh mắt kẻ thù. Tại nó mà trường mất điểm thi đua. Bà muốn tổng khử thứ của nợ cho rảnh mắt. Nhưng việc này là không thể, bởi vì cha nó có dây mơ, rễ má với ông trưởng phòng giáo dục quận. Thôi thì đành “sống chung với lũ”. Mười ba tuổi, nó chỉ học đến lớp bốn. Bây giờ nó được xếp ngồi ở bàn sau cùng, bởi vì nó cao hơn bạn cùng lớp một cái đầu.

Theo yêu cầu của thiết tha của cha nó, nó đượ trí vào đội bóng thiếu niên của trường. Người cha bất hạnh hy vọng sự vận động cơ bắp sẽ góp phần phát triển thể lực và trí não của đứa con nghễnh ngãng. Nhưng, suốt một thời gian dài, nó luôn ngồi trên băng ghế

dự bị. Thỉnh thoảng nó được ra sân nhưng để nhạt bóng. Và trong các cuộc thi chạy, nó luôn về cuối. Bị chê bay, chỉ trích thối lỗ tai, đến đôi mẹ nó chẳng dám đi họp phụ huynh phải mượn người đi hộ.

Cô chủ nhiệm phê trong sổ liên lạc của nó những dòng chữ sau:”
Tốt nhất ông bà nên cho cháu về nhà chăn heo, chăn vịt. Đừng hy vọng vào việc học, bởi vì cháu chẳng làm nên trò trống gì..”

Mọi việc, đối với người khác thì thuận buồm xuôi gió, còn nó luôn gặp trục trặc. Nó giận mình ghê gớm. Và không ngớt lời nguyên rủa bản thân thậm tệ rằng nó là đứa trẻ vô tích sự, là sinh vật cấp thấp duy nhất còn sót lại trong quá trình tiến hóa của loài vượn người.

Nó nói:

- Mẹ ơi, con không đi học nữa đâu. Con sợ phải đối diện với ánh mắt xa lạ, khinh bỉ của mọi người, con sợ tất cả..

Mẹ nó an ủi rằng, ở mỗi con người đều tiềm tàng một tài năng bẩm sinh điều quan trọng là biết đánh thức nó. Vanhxăng Van Góc vốn là kẻ bị tâm thần và cũng là thiên tài hội họa.

Để đánh thức năng lực siêu nhiên, nó lấy giấy bút ra hăm hờ vẽ.

Nó vẽ con gà không ra gà mà cũng chẳng ra vịt; chó không ra chó mà cũng chẳng ra mèo. Thất vọng, nó xé giấy, bẻ bút chì và ngồi khóc.

Suốt nửa năm ròng rã, nó thử sức trong nhiều lĩnh vực nhưng chẳng bao giờ nó đạt được bất kỳ thành tựu nào cho ra hồn ra vía. Nó trở nên lầm lì, ít nói. Bác sỹ bảo, đây là dấu hiệu của chứng trầm uất. Cần phải theo dõi cẩn thận, nếu không, rất có thể xảy ra những chuyện đáng tiếc.

Giữa lúc cha mẹ nó đang lo thắc thỏm thì một chuyện tình cờ đã xảy ra. Sự kiện này đã làm thay đổi hoàn toàn cuộc đời nó, số phận nó.

Hôm ấy, nó đang ngồi buồn xo trước sân nhà, vừa dán mắt vào bọn trẻ trong xóm đang trở tài thi trồng cây chuối. Trồng chuối là trò chơi cắm đầu xuống đất, hai chân đưa thẳng lên trời, chẳng đứa nào thực hiện được động tác khó khăn đó. Đứa giỏi nhất cũng phải tựa lưng vào tường mới có thể trụ được vài mươi giây. Dù sao đó

cũng là thành tích đáng ghi nhận.

- Cu Còi , mày có làm được như tao không? Yếu xìu như mày chẳng làm được gì đâu! – Thằng bé nhìn nó thách thức.

Nổi máu tự ái, nó bước xăm xăm ra sân. Chẳng nói chẳng rằng, nó khom người chống hai tay xuống đất và bật mạnh đôi chân đưa thẳng lên trời và giữ nguyên tư thế, trước ánh mắt vừa ngỡ ngàng, vừa thán phục của bọn trẻ.

Nó thật sự bất ngờ và vô cùng sung sướng trước điều kỳ diệu.

Không những thế, nó còn có thể đi bằng tay!

Thì ra, năng lực bẩm sinh tiềm ẩn mà bấy lâu nay nó cố công đánh thức là đây. Bọn trẻ bắt đầu nhìn nó bằng ánh mắt khác, hơn thế chúng còn lân la làm quen với nó, để nó hướng dẫn cách giữ thẳng bằng khi trồng cây chuối.

Được hoan hô tán thưởng, nó quyết tâm phải đi bằng tay thật lâu, thật xa để mọi người nhìn lác con mắt, không ai còn coi thường hay khinh rẻ nó nữa. Ban đầu đi lòng vòng quanh nhà rồi ra ngoài ngõ.

- Cu Còi giỏi quá đi bằng tay cứ như nghệ sĩ xiếc!

- Cu Còi có thể đi lộn đầu cả chục mét đấy, tài ghê!

- Hoan hô Cu Còi !

- Giỏi lắm Cu Còi !

Lần đầu trong đời được khen quá đổi hạnh phúc, nó không sao chớp mắt được. Đêm, chờ cha mẹ đi ngủ, nó lồm cồm ngồi dậy và tập trồng cây chuối. Đi bằng tay có vẻ dễ dàng hơn đứng yên tại chỗ. Giữ thẳng bằng được vài phút thì đôi tay không chịu nổi trọng lượng toàn bộ cơ thể bắt đầu run lên, nó đành “ chơi ăn gian “ bằng cách tựa lưng vào tường.

Ban đầu thấy con đi lộn đầu, người mẹ có vẻ thích thú, thậm chí không tiếc lời khen ngợi, dù sao nó cũng làm được việc gì đó chứ chưa phải là đứa vô tích sự. Nhưng hành động cứ lặp đi lặp lại mãi khiến bà dâm lo. Tạo hóa ban cho con người đôi chân để đi, đôi tay để lao động, mắt để nhìn, mũi để ngửi..đầu ra đầu, đít ra đít, đầu đó rạch rồi không thể lộn lộn chức năng. Vả lại đây là trò rất nguy hiểm, không cẩn thận gãy cổ như bốn.

Bà đe:

- Cu Còi , mẹ cấm con tiếp tục tái diễn trò đi lộn đầu xuống đất, nghe chưa!

Cu Còi từ từ hạ chân xuống, đưa hai tay đập đập vào nhau phủi bụi. Mặt mày đỏ kè vì máu dồn xuống mặt.

- Sao lại cấm? Chẳng phải mẹ đã từng khen con đó sao..

Không để nó dứt lời, người mẹ nóng nảy gạt ngang:

- Đây chẳng phải là năng lực siêu nhiên gì cả, mà đơn thuần một trò giải trí hạng bét! Tay để cầm bút chẳng phải để đi. Nếu con còn tiếp tục tái phạm, mẹ sẽ đánh đòn.

Và Cu Còi đã bị mấy trận đòn nên thân vì cãi lời mẹ. Tuy nhiên nỗi đam mê được đi bằng tay như ma lực không sao dứt ra được.

Không được đường đường chính chính thì nó lén lút.

Ngày nào cũng vậy, sau bữa cơm tối vin có quá nhiều bài tập, nó lỉnh về phòng riêng. Sau khi chắc chắn không bị mẹ theo dõi, Cu Còi mới yên tâm khóa trái cửa và tập đi bằng tay. Căn phòng mười hai thước vuông quá chật hẹp không đủ sức cho nó vẫy vùng, tuy nhiên đây là nơi duy nhất nó có thể đi lộn đầu xuống đất mà không bị mẹ phát hiện.

Chuyện thâm lén kéo dài đúng một tuần thì bị bại lộ, nguyên do quá gắng sức nó bị ngã ngược về phía sau làm bể bình bông bên cạnh cửa sổ. Nó bị quất mấy roi. Và chốt gài bên trong bị mẹ dùng búa phá bỏ.

Nỗi đam mê được đi lộn đầu lần át cả nỗi sợ hãi sự trừng phạt của mẹ. Cảm giác choáng ngợp tâm trí mỗi khi nó làm động tác quỳ xồm trên gót chân, người cúi về phía trước để trán đụng nền, rồi nó từ từ duỗi hai chân lên tạo thành một góc đến khi đỉnh đầu chạm sàn , hai tay chống xuống nền gạch kết hợp với đôi chân lấy đà hất ngược toàn bộ cơ thể về phía trước. Khi đôi lòng bàn chân hướng thẳng lên trời cũng là lúc nó kết hợp đôi tay từ từ nhấc bổng toàn thân lên. Chao ôi, tuyệt diệu làm sao, nó reo lên khe khẽ.

Nhưng, nếu chỉ có thế thì nó đã chẳng đại dột gì đánh đổi roi vọt. Mẹ đánh rất đau, roi nào ra roi ấy, trong khi nó lại là đứa trẻ vốn nhất đòn. Vậy thì nguyên do gì khiến nó bất chấp cả đòn roi?

Bởi vì qua những lần đi lộn đầu xuống đất, Cu Còi đã khám phá vô số điều kỳ thú qua cái nhìn đảo ngược. Một thế giới hoàn toàn

khác biệt với thế giới mà nó đã từng hiện hữu. Bầu trời thiêng liêng, cao xanh, lồng lộng mà nó đã từng biết, được nhìn từ phía dưới đống quần áo quá đỗi tầm thường, cũ mèm, xám xịt ...Thì ra Thượng Đế cũng chỉ sơ sài đến thế là cùng! Phát hiện chấn động này khiến nó mừng đến phát điên, suốt mấy đêm liền, nó không sao chợp mắt được, trong đầu nó lúc nào cũng chật ních những ý nghĩ khôi hài pha lẫn khinh bỉ. Thật là buồn cười, tất cả mọi người trên thế gian này đều khăng khăng Trời ngự ở trên cao, là đáng tối cao, có quyền năng siêu nhiên quyết định mọi số phận, sinh tồn cho toàn vạn vật. Nó lại thấy Trời ở nơi thấp nhất. Là một kẻ dở hơi! Lúc còn sống, nội nó dạy rằng Thượng Đế là chúa tể muôn loài, vì thế Con người phải kính trọng ngài, phải quỳ sụp trước dung nhan của ngài. Và mỗi khi ngược mặt nhìn ngài, ta phải thể hiện lòng thành kính, ngưỡng vọng, tay phải đặt ngay tim, miệng lâm râm cầu khẩn để khỏi phải đắc tội với Đấng cứu thế. Nó lại nhìn Trời ở nơi thấp nhất qua lỗ lòn tròn.

Hạ bệ Thượng Đế xong, người kế tiếp là mẹ của nó. Bởi vì bà quát nó rất đau và ngăn cấm quyền tự do con cái. Qua cái nhìn lộn ngược, mẹ cũng chẳng hơn gì lão Trời già, cũng tầm thường, xấu xí và độc ác.

Kể từ lúc đó, nó có cách trừng trị những kẻ nào chuyên gây chuyện, chê bai hay ăn hiếp nó. Tất nhiên danh sách tiếp theo là bà hiệu trưởng vừa mập, vừa lùn. Có sẵn vũ khí “chiến lược” trong tay nên sáng hôm sau nó cả gan làm chuyện kinh thiên động địa là gặp bà hiệu trưởng mà không chịu chào, thậm chí còn thò lỗ cặp mắt như trâu tức.

- Tại sao gặp tao, mày không chào cái thằng ngu nhất lịch sử loài người kia?

Chưa hả giận, bà ta còn tặng nó mấy tát tay đau điếng. Chẳng nói, chẳng rằng, nó liệng cặp rồi lấy đà uốn người lộn đầu xuống đất. Bà hiệu trưởng khả kính đảo ngược 180 độ bỗng trở thành con heo mọi bần thiêu. Một con heo xấu nhất trong họ hàng nhà heo!

Nó lên danh sách “ trả thù ” từng người một. Cô giáo chủ nhiệm, thầy huấn luyện thể dục...Chỉ có bác bảo vệ, nó chừa ra, bởi vì bác chẳng bao giờ coi thường nó, thậm chí thỉnh thoảng còn giúi vào

tay nó vài viên kẹo.

Những giá trị tốt đẹp, những truyền thống vinh quang, qua thế giới diên đảo trở nên xấu xa, ti tiện, nhạt nhẽo, vô hồn. Chỉ có nó là người khám phá ra điều bí mật đó. Nó tự nhủ với lòng, không hề rãng tiết lộ với bất kỳ ai.

Từ khi đi lộn đầu xuống đất, tánh khí nó bỗng nhiên thay đổi, vẻ rụt rè cố hữu bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là sự tự tin có phần thái quá. Cái đầu tối tăm như hũ nút tự nhiên sáng ra. Những bài tập làm văn rắc rối hay những đề toán nâng cao hóc búa, qua tay nó trở nên dễ như “ ăn cơm sườn “. Bà hiệu trưởng lần cô chủ nhiệm ngạc nhiên đến sững sờ. Đám bạn cùng trường nhìn nó bằng ánh mắt kính trọng. Nó thật sự biến thành một con người khác.

Buổi tối, đích thân bà hiệu trưởng ghé thăm nhà nó. Mẹ nó hoảng quá, lại là chuyện học hành lồi thối của thằng Cu Còi nhà mình đây mà.

- Không! Ngược lại cháu học hành rất tiến bộ đặc biệt là môn văn. Hôm qua, đang ngồi học cháu bỗng buột miệng thốt lên câu thơ sau” *Ta đọc được nỗi đau năm tháng/ Những luống cày trên trán mẹ cha...* “. Lúc đầu tôi cứ đinh ninh, Cu Còi học thuộc từ tập thơ nào đó. Hỏi kỹ thì vỡ lẽ ra là cháu tự nghĩ ra. Đây là câu thơ hàn lâm, mang tầm vóc một nhà thơ lớn, một đứa trẻ hơn mười tuổi không thể có những ý nghĩ sâu xa đến vậy.

- Ô, thật vậy sao? – Mẹ nó thốt lên trong ngỡ ngàng và sung sướng.

- Đúng vậy! Và hôm nay thay mặt Ban giám hiệu, tôi chính thức thông báo cho phụ huynh thông tin tốt đẹp, Cu Còi sẽ là đại diện duy nhất của trường dự thi cuộc sáng tác thơ, văn dành cho lứa tuổi học sinh toàn thành phố sẽ diễn ra trong vài ngày tới.

Mẹ nó suýt ngất xỉu. Cha nó sướng quá hóa rồ, ông cầm cả chai rượu tu ừng ực vừa khóc như rí. Cuối cùng thì đứa con cầu tự đã làm rạng mặt gia đình. Để đánh dấu sự kiện trọng đại này cần phải liên hoan một bữa ra tầm ra món. Thế là, cha nó liền vội vã đặt tiệc chiêu đãi ở nhà hàng hạng sang. Khách mời lên đến trăm vị.

Nhưng trúc trắc lại bắt đầu...

Trước hôm thi một ngày, tai nạn đã xảy ra với nó. Chẳng là, nó đang biểu diễn màn đi lộn đầu vòng quanh cột cờ thì cô hiệu phó phụ trách kỷ luật từ xa đi tới, hoảng quá nó vội bật dậy, do không thực hiện đúng động tác, nó bị trật gân cánh tay trái. Điều này đồng nghĩa, Cu Còi phải ngưng đi bằng tay đến khi lành hẳn. Không được tự do đi lộn đầu xuống đất, nó lại trở về con người thật của nó. Ngu dốt. Tội tằm. Khật khùng. Và điều gì phải đến cũng đã đến, kết quả cuộc thi ngày hôm sau, thật đáng thất vọng; bài văn của nó được tất cả thành viên nhất trí chấm điểm không! Ban giám hiệu nhà trường bàng hoàng như bị dội một gáo nước lạnh. Họ bị một phen bẽ mặt vì đã không tiếc lời ca tụng rùm beng “*..Một thần đồng thi ca đã xuất hiện...*”. Bấy giờ tất cả mọi người mới phát hiện ra, Cu Còi chỉ có thể thông minh, sáng dạ, văn chương chảy tồ tồ khi đi bằng tay.

Giờ đây Cu Còi đến trường không bằng xe gắn máy do mẹ chở nữa mà bằng đôi tay của chính nó. Sợ con bị trầy xước, người mẹ đã sắm cho con trai đôi găng bằng da rất đẹp. Trong giờ học nó được ưu tiên trồng cây chuối mỗi khi trả bài.

Thành phố Hồ Chí Minh, ngày 22/4/2006

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

SÁNG TẠO

Tượng đài “ Hòa Bình “ đặt bên cạnh nhà hát “ Thanh Niên “ như chiếc gai nhọn chọc vào mắt người dân thành phố. Ngay từ hôm ông Chủ tịch cầm kéo cắt băng khánh thành trước những tràng pháo tay như sấm, sấm banh chảy tràn, trong vô vàn lời chúc tụng, thì đã có vài ý kiến cho rằng khối bê tông cốt thép nặng cả chục tấn vô hồn kia không xứng đáng là biểu tượng, ý chí và nguyện vọng của người dân thành phố. Có vị lên án gay gắt, công trình tiêu tốn tiền tỉ này đã “ góp phần “ đẩy lùi nghệ thuật tạo hình vốn dĩ còn non trẻ trở về điểm xuất phát.

Sừng sững trên con tàu, (tất nhiên chỉ có mũi tàu tượng trưng. Phải chăng, ý đồ của tác giả muốn hướng đến tương lai?) là hình ảnh một nữ, hai nam, đại diện cho Công – Nông – Binh. Người công nhân đứng ngoài cùng tay trái cầm búa giờ thẳng lên trời, cô gái tay ôm bó lúa với nụ cười mãn nguyện, anh quân nhân hai tay cầm súng giờ lên cao. Trên vòm trời là đôi chim câu bay lượn...Kiểu mẫu đặc trưng của các nước Đông Âu, đặc biệt là Liên Xô cũ vào những năm đầu thập niên sáu mươi thế kỷ trước.

*

Trước khi tạm bằng lòng với công việc bơm, vá xe, hấn đã bôn ba đủ nghề. Từ những nghề lương thiện như; phu khuân vác ở bến tàu, nhân viên bảo vệ, thợ hồ, đến những công việc bất lương; phe vé lậu, cò bán máu, đến nghiệp đâm thuê chém mướn. Làm người hiền lành ngay thẳng không xong, mà trở thành kẻ côn đồ cũng chỉ xếp vào hàng tép riu. Sau vụ chém người gây thương tích, hấn bị

kết án bốn năm. Ra tù, hắn không về nhà mà đi thẳng lên bãi vàng Phước Sơn ôm mộng làm giàu. Ba năm sau, hắn trở về xóm Than với hành trang trên người là chứng sốt rét vàng da, hai ngón tay cụt do một lần đánh mìn bất cẩn, cái chân trái đi cà thọt do bị sập hầm suýt chết, không một phân vàng, chẳng một xu dính túi. Mọi người giễu hắn là kẻ vô tích sự chẳng bao giờ làm nên cơm cháo gì... Bằng hữu trong giới “giang hồ” đặt cho hắn biệt danh rất ấn tượng “Bại Sự Dị Nhân”.

Sống giữa thành phố đất chật người đông tìm được một chỗ làm ưng ý còn khó hơn việc khám phá sự sống trong hệ mặt trời, thanh niên trai tráng khỏe mạnh, bằng cấp này chứng chỉ nọ dán đầy trên vách còn thất nghiệp dài cổ, huống hồ một kẻ “phế thải”, chữ nghĩa không đầy lá mít như hắn. Sau nhiều ngày trăn trở suy tính, rút cuộc, “Bại Sự Dị Nhân” đành bằng lòng với công việc bơm, vá xe hai bánh.

Sau khi tìm được địa điểm, hắn mượn tiền mua sắm ít cờ lê, mỏ lết, keo dán..và chiếc máy bơm hơi cũ mềm do người quen đã giải nghệ bán trả góp không tính lời, “Bại Sự Dị Nhân” chiếm dụng vỉa hè gần siêu thị năm tầng đối diện với tượng đài Hòa Bình làm chỗ hành nghề. Tuy nhiên việc làm ăn luôn xảy ra trục trặc, do Thành phố đang có chiến dịch “Lập lại trật tự đô thị”. Chẳng trách được, giữa thanh thiên bạch nhật, khách du lịch tứ phương đổ về tham quan, mua sắm...thì sự hiện diện của hắn làm ô nhiễm mỹ quan Trung tâm thành phố.

Vừa vá xe cho khách, vừa đảo mắt nhìn ngang liếc dọc, nhác thấy bóng dáng mấy anh công an, dân phòng, hắn lập tức ba chân bốn cẳng thu dọn đồ nghề gửi tạm nhà gần đấy rồi rút vội tờ báo sau túi quần đọc ngấu ngiến, tuồng như người hay chữ. Lúc sau thấy có vẻ êm êm, hắn liền dọn ra và tiếp tục cuộc mưu sinh trần ai khoai củ. Trò “cút bắt” diễn ra mỗi ngày không dưới năm lượt, dần dà, nắm được thói quen, giờ giấc của Đội trật tự nên hắn cảm thấy khá thoải mái. “Biển động” thì đẹp, “biển lặng” thì bày ra. Tuy nhiên cũng có vài lần, hắn bị “tổ trác” do chiếc đồng hồ điện tử hết pin, hay Đội trật tự đi tuần “mất trật tự”, đồ nghề của hắn bị giơ thẳng đến công an phường. Hắn buộc làm cam kết và phải đóng

phạt rất nặng. Ra khỏi đồn, hắn rửa thắm :” Mẹ kiếp! Mất toi mấy ngày quần quật! Coi như tiền đóng góp vào ngân sách Nhà nước “. Những lúc “ biển yên gió lặng “, và chẳng có chiếc xe nào xui xẻo cán phải những chiếc đinh do hắn tự chế rải từ sáng sớm, hắn đành chấp nhận những thú vui chán phèo; đọc báo, nhìn người qua lại và ngắm nghía tượng đài. Cái tượng đài thô tả ấy càng nhìn càng thấy tức cứ như có ai cầm vật nhọn đâm thẳng vào mắt. Chẳng thà đui mù không nhìn thấy gì có lẽ sẽ tốt hơn, đảng này, thị lực mười trên mười mà khối bê tông cốt thép hồ lớn ấy cứ chinh inh trước mặt làm sao không điên lên cho được? Cái thứ chết bầm, chết giẫm này mà mấy ông văn nghệ sĩ dám vỗ ngực tự xưng là sáng tạo nghệ thuật đó ư? Sáng tạo kiểu như vậy thì một đứa trẻ lên ba cũng có thể trở thành nghệ nhân vĩ đại!

*

Một buổi sáng đẹp trời, thấy có nhiều du khách Nhật đến tham quan tượng đài rồi xì xô xì xào điều gì đó với nhân viên hướng dẫn du lịch và lắc đầu bỏ đi, hắn không hiểu người ta nói gì nhưng qua thái độ cũng dễ dàng đoán ra là có ý chê bai. Lòng tự ái dân tộc trong người bỗng bùng lên như ngọn đuốc, ngay buổi chiều hôm đó, hắn nhờ người làm đơn gửi ông Chủ tịch thành phố với đề nghị thiết tha hãy phá bỏ khối bê tông cốt thép đáng nguyên rủa kia. Nhưng tờ đơn khẩn thiết chỉ đến tay mấy nhân viên bảo vệ và điềm dừng chân cuối cùng là ở thùng rác công cộng. Chẳng ai bận tâm đến một kẻ thất học từng vào tù ra khám như hắn. Mỗi ngày trôi qua tượng đài Hòa Bình là nỗi ám ảnh triền miên, hắn bị trầm uất rất nặng và phải thường xuyên sử dụng thuốc an thần. Những cái nhún vai, những nụ cười châm biếm của du khách đến từ Á, Âu khiến hắn tức tối đến sùi bọt mép. Thế rồi, sau một đêm trần trọc suy tính, hắn quyết định đơn phương hành động.

*

Tòa hỏi:

- Tại sao bị cáo dám hủy hoại công trình quốc gia? Ai xúi giục bị cáo? Bị cáo tham gia tổ chức phản động nào?

“Bại Sự Dị Nhân “ thản nhiên đáp:

- Tôi rất yêu đất nước của tôi, thành phố của tôi và chính vì yêu tha thiết nên tôi quyết định ra tay dẹp khỏi ung nhọt đó!

Tòa nghiêm mặt nói:

- Nên thành thật khai báo bị cáo có cơ may được hưởng khoan hồng. Tình yêu và sự hủy diệt là hai định nghĩa hoàn toàn trái ngược. Nói đi, bị cáo thuộc tổ chức nào?

- Đã nói tôi đơn phương hành động. Tượng đài Hòa Bình là nỗi sỉ nhục của người dân thành phố trong đó có tôi! Tôi sẵn sàng chịu sự trừng phạt của luật pháp nhưng xin đừng gán ghép cho tôi những tội danh mà tôi không mắc phải.

Cả buổi thẩm vấn, Tòa không khai thác được tình tiết nào mới đành phải xử hấn với tội danh “ phá hoại tài sản...”. Trước khi Tòa tuyên án, hấn được nói lời sau cùng:

- Tôi không xin giảm án. Và cũng không ân hận về hành động của mình. Tội tôi làm tôi chịu. Nhưng những người có trách nhiệm của thành phố đã chi ra tiền tỉ cho việc “ sáng tạo “ nên tác phẩm phi nghệ thuật trở thành nỗi nhục của cả nhân dân thành phố tại sao không phải chịu bất kỳ trách nhiệm gì? Công lý phải bình đẳng... Để bịt cái miệng phát ngôn bừa bãi không có lợi, Tòa lập tức rung chuông. Hấn được áp giải áp phòng riêng trong khi chờ Tòa nghị án. 5 năm, đó là bản án nghiêm khắc dành cho hấn. Khi xe chở phạm về trại giam, hấn còn mỉm cười, vẫy tay chào mọi người hiếu kỳ đứng hai bên đường.

*

Thụ án được 2 năm, vào một buổi chiều, giám thị trại đến vỗ vai, bảo có người đến thăm. Hấn trợn tròn mắt ngạc nhiên, bởi vì hấn đã trở thành đứa con bị ruồng bỏ kể từ khi bị tống vào trại giam. Mẹ hấn chì chiết, hấn là kẻ đã bôi tro trát trấu lên lý lịch trong sạch ba đời ăn củ chuối của cả dòng họ. Anh chị hấn một mực khẳng khẳng, hấn chỉ là con nuôi. Hấn không cùng huyết thống với họ.

Khách là chàng trai trẻ có gương mặt thông minh sáng sủa. Trên tay anh ta khư khư chiếc cúp bằng pha lê. Anh ta tự giới thiệu qua loa về mình và nhanh chóng vào nội dung chính câu chuyện:

- Đây là phần thưởng dành cho thí sinh đoạt giải nhất trong cuộc thi thiết kế tượng đài Hòa Bình do Hội Nghệ sĩ Tạo hình thành phố phát động đây.

Chuyện này thì có liên quan gì đến hấn, - hấn nghĩ thầm.

]Người thanh niên nói:

- Tượng đài mới được xây dựng trên nền cũ, nơi anh đã từng.. -

Chàng thanh niên kéo dài những dấu chấm lửng.

- Tốt lắm! – Hấn reo lên:- Anh có thể mô tả phác thảo tượng đài, tôi rất muốn nghe.

- Vâng, - chàng kiến trúc sư trẻ tuổi vui vẻ đáp,;- tôi đến đây cũng vì mục đích này. Đoạn anh ta say sưa kể cho hấn nghe về mẫu thiết kế đã đoạt giải nhất. Kết thúc câu chuyện chàng trai nói:

- Để hoàn thành tác phẩm này, tôi phải vùi đầu trong thư viện Quốc gia cả tháng trời ròng rã, tôi phải liên tục di chuyển từ Nam ra Bắc như con thoi để gặp gỡ các nhà khoa học. Tôi phải thức trắng đêm để tìm kiếm tài liệu có liên quan trên mạng...

Nghe xong, hấn thốt lên trong vui sướng:

- Tuyệt! Tuyệt vời! Đây là một sự kết hợp hài hòa giữa truyền thống và hiện đại, một sự sáng tạo độc đáo, xứng đáng là biểu tượng, là niềm tự hào của người dân thành phố – Đoạn hấn siết chặt tay người thanh niên:- Chúc mừng cậu! Chúc mừng!

Đoạn hấn xuống giọng ngập ngừng:

- Nhưng, chẳng lẽ, anh đến gặp tôi chỉ để nói điều này?

Chàng trai bỗng đứng nghiêng người một cách kính cẩn, trao cho hấn chiếc cúp đoạt giải:

- Người sáng tạo chính là anh! Tôi đến đây để chúc mừng và trao phần thưởng này cho chủ nhân đích thực của nó!
Hắn ngo ngác nhìn chàng kiến trúc sư trẻ vừa mới ra trường nhưng mang đầy nhiệt huyết trong tim, đôi mắt tròn xoe như hai dấu hỏi.
Tại sao có chuyện lạ như thế? Hắn sáng tạo gì chứ?

Thành phố Hồ Chí Minh ngày 26/04/2006

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

DI BÚT NÀNG CÁM

Lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt. Những kẻ gieo gió phải có ngày gặt bão, đạo lý đó có từ ngàn xưa đến nay vẫn còn nguyên giá trị. Cái ác phải cúi đầu chịu phán xét. Và mẹ con nhà Cám phải trả giá cho những tội ác đã gây ra cho nàng Tấm.

*

Cám chết. Tấm sai người đem xác ướp muối làm mắm bỏ vào chĩnh gửi cho mẹ dì ghẻ, nói là quà của con gái gửi biếu. Mẹ Cám tưởng thật, lấy mắm ra ăn, bữa nào cũng nức nở khen ngon. Một con quạ ở đâu bay đến đậu trên nóc nhà kêu rằng:

- Ngon ngon ngon ngon! Mẹ ăn thịt con, có còn xin miếng. Mẹ Cám giận lắm, chửi mắng ầm ĩ rồi vác sào đuổi quạ. Nhưng đến ngày mắm ăn gần hết, dòm vào chĩnh mẹ thấy đầu lâu của con mình thì lăn đùng ra chết.

*

Nhà vua cho mở yến tiệc suốt ba ngày ba đêm, bắt luận sang hèn giàu nghèo đều được đón tiếp trọng thị. Hàng vạn tài tử giai nhân từ bốn phương tám hướng nườm nượp kéo về kinh đô trẩy hội. Cả kinh thành ngập tràn hoa đăng, rộn ràng cờ xí.

- Năm nay sao chồi mọc ở phía bắc khiến trẫm ăn không ngon ngủ không yên giấc, cứ lo dân tình gặp phải họa đao binh, nào ngờ cả nước lại được mùa, lê dân ấm no sung túc. Cửa rơi ngoài đường không ai nhặt, đêm ngủ không đóng cửa vẫn không lo xảy ra trộm cắp. Suốt những năm trị vì thiên hạ, đây là lần đầu quả nhân chứng kiến điềm hung hóa kiết! May thay! May thay!

- Muôn tâu thánh thượng, - quan tể tướng cung kính nói, - đây là

công đức bệ hạ bao trùm bốn bể hoán cải lòng trời!

Vua cười mãn nguyện, đoạn day mặt về phía hoàng hậu Tám:

- Viên mãn tràn trề, trăm vừa tìm lại người vợ yêu sau bao phen trắc trở. Quả là song hỷ lâm môn! Quân hầu! Ngự tửu.

Vua và hoàng hậu xa giá khắp kinh thành. Dân chúng áo xiêm rực rỡ, hớn hởi, chen chúc hai bên đường thi nhau chúc tụng và ném lên không trung vô số cánh hoa muôn hương muôn sắc:

- Kính chúc thánh thượng cùng hoàng hậu nương nương tuế tăng vạn tuế!

- Tuế tăng vạn tuế!

Nhìn cảnh quốc thái dân an, âm no sung túc, gương mặt đẹp, vô cùng phúc hậu hoàng hậu Tám rạng ngời hạnh phúc. Sau cơn mưa trời lại sáng.

Hạ tuần tháng mười, nhân lúc rỗi việc triều chính, nhà vua cùng các triều thần văn võ tổ chức đi săn dài ngày tận khu rừng mạn ngược cách xa kinh đô gần ba mươi dặm. Còn lại một mình hoàng hậu Tám vò võ với tam cung lục viện buồn hiu buồn hắt. Một buổi chiều trời trong gió mát Tám cùng vài thị nữ thân tín dạo chơi thơ thẩn trong vườn thượng uyển. Đi mỗi chân, Tám ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh gốc mai già, ngân nga câu hát “Thẩn thơ dưới gốc mai già/ Hỏi thăm ông nguyệt có nhà hay không? “.

Thấy hoàng hậu Tám có vẻ phiền muộn, nữ tỳ Thị Huệ tâu:

- Hoàng thượng đi săn còn gần tháng nữa mới xa giá hồi loan, theo ngu ý của nô tỳ, hoàng hậu nương nương nên du ngoạn kinh thành một chuyến đăng thành thơi vóc ngọc mình vàng...

Thị nữ chưa kịp dứt lời, Tám thở dài:

- Ta cũng muốn vậy nhưng phép vua luật nước không cho phép. Mặc dù đã là bậc mẫu nghi thiên hạ nhưng vốn xuất thân từ tầng lớp tiện dân quanh năm đầu tắt mặt tối nay bước một bước có kẻ hầu người hạ, Tám thấy bứt rứt không yên. Nàng cảm thấy mình tù nhân bị cầm cố chung thân trong cung vàng điện ngọc.

Thình lình cảm vệ quân vào báo:

- Muôn tâu hoàng hậu nương nương có quan thái giám Lê Hầu xin cầu kiến!

Tám ngừng ném thức ăn xuống hồ cá, khẽ gật đầu.

- Cho quan tổng quản vào!

Quan tổng quản nội thị bước vào và quỳ phủ phục:

- Muôn tâu, hạ thần vừa tìm được vật này trong cung của Cám, xin kính dâng lên hoàng hậu nương nương.

Nô tỳ Thị Huệ bước đến đón lấy quyển sổ đã ngả màu từ tay quan thái giám và kính cẩn dâng lên hoàng hậu Tám.

Nhìn lướt qua, Tám nhận ra ngay là di bút của Cám. Tám vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ Cám biết trước cái chết của mình mà để lại những dòng trăng trời sau cùng?

- Được, cho tất cả các người lui, - hoàng hậu Tám ra lệnh.

Đoạn, Tám bồi hồi lui gót về tư phòng, khóa chặt cửa và bắt đầu đọc những dòng run rẩy mực nhòe nước mắt.

*

Kính gửi chị Tám!

Xin phép chị, cho em được gọi chị bằng cái tên bình dị thân quen thay cho cách xưng tụng hoàng hậu nương nương nhiều kiểu cách và xa lạ. Có thể điều này khiến chị phật ý. Dầu chị em ta cùng chung huyết thống nhưng phép tắc cung đình phải được gìn giữ và tôn trọng. Vai vế hoàng tộc và thứ dân phải phân biệt rạch ròi không thể đánh đồng cá mè một lứa. Em hiểu xưng hô như thế là mạo phạm nhưng em vẫn muốn gọi đích danh của chị cũng như chị vẫn gọi em bằng cái tên Cám mà chê quỵ hèn. Ngàn lần xin chị hãy tha thứ cho đứa em tội lỗi này. Em tin rằng một người có tâm hồn “ vị tha, rộng lượng “ như chị không nỡ bắt tội người sắp sửa từ giã cõi trần.

Chị Tám thân mến! Chị em ta tuy khác mẹ nhưng cùng một cha. Theo truyền thống phụ hệ đã là ruột thịt. Mặc dù giữa hai người có sự khác biệt đôi chút, mẹ của em chị gọi là dì, tiếng đời thị phi gọi là dì ghẻ. Trong mắt mọi người đã là dì ghẻ thì chẳng bao giờ thương yêu con chồng. Ngày xưa, em phạm phải lỗi lầm bị mẹ

đánh đòn, mọi người xem đó là chuyện thường tình. Nhưng mỗi khi chị bị roi vọt thì miệng lưỡi thế gian lại bùng lên giông tố:”
Mấy đời bánh đúc có xương/ *Mấy đời dì ghẻ mà thương con chồng!* “. Chị còn nhớ không, hồi cha chúng ta còn sống, ông đã hoàn toàn thất bại trong việc thuyết phục chị gọi người vợ kế là mẹ, thậm chí có lúc đã thượng cẳng hạ tay vẫn không thể nào lay chuyển lòng dạ sắt đá của chị. Trong thâm tâm, chị chỉ thừa nhận người mẹ duy nhất đã sinh ra mình mà thôi. Chính điều này đã khiến mẹ em rất buồn. Đó cũng là vết rạn nứt đầu tiên trong quan hệ mẹ ghẻ con chồng.

Rồi cha chúng ta đột ngột qua đời sau một cơn bạo bệnh. Ngôi nhà ngói ba gian trở nên quạnh hiu như nhà mồ. Đau khổ trước cái chết của cha, mẹ ngã bệnh nằm liệt giường cả tháng liền. Và bắt đầu từ ngày đó ba người đàn bà tay yếu chân mềm phải cáng đáng phần việc của người đã khuất. Chị chăn trâu, gánh nước, cắt lúa, tưới cây. Em, phận sự mỗi ngày cơm canh hai bữa. Mẹ thì vất vả sớm hôm trên cánh đồng ngập nước. Chúng ta tuy không phải đi cày thuê, gặt mướn như bần nông nhưng cũng không giàu có, dư dả như phú nông, tất cả chuyện đồng án, vườn tược phải tự lo liệu mới có đủ cái ăn, cái mặc.

Thật tình mà nói, chị vất vả hơn em nhưng cực nhọc nhất vẫn là mẹ. Khi viết đến những dòng này trong đầu em vẫn nhớ như in, bóng mẹ với gánh lúa trĩu nặng trên vai bước liu xiú giữa chiều chạng vạng. Nhiều đêm chợt giật mình tỉnh giấc, em thấy mẹ còn cặm cuì xay lúa, giã gạo. Mồ hôi đầm đìa trên lưng áo bạc màu. Chị có cái tật hể đặt lưng xuống giường là ngủ tức thì nên đâu biết những gì xảy ra trong đêm.

Chị Tấm ơi, mặc dù hai ta là nghĩa chị em nhưng tính tình thì khác nhau một trời một vực. Em vụng về, thô tục, bạ đâu nói đó ruột để ngoài da. Chị tế nhị, khéo léo biết kiềm chế cảm xúc vui không ai hay, buồn không ai biết. Chị nói thương em yếu đuối, thương dì vất vả sớm hôm nhưng đôi mắt lại gào lên bằng thứ ngôn ngữ lặng câm chứa đầy bão tố hận thù. Đây là ngôi nhà của tôi, ruộng vườn của tôi các người chỉ là những kẻ ăn nhờ ở đậu. Hãy cút khỏi nơi đây!

Người đời nguyên rửa mẹ em là rắn độc, muốn đày đọa con riêng của chồng đến chết hòng chiếm trọn gia sản, mắng em là đồ bất nhân ác đức chẳng khác gì con gái mẹ của nó! . Em đau khổ xiết bao mỗi khi xuất hiện chốn đông người, thiên hạ nhìn hai mẹ con như những con thú dị dạng và không tiếc lời nguyên rửa.” *Đời xưa trả báo còn chây / Đời nay trả báo một giây nhân tiên!* “. Rồi họ xúm xít bên chị, dành cho chị những lời ân cần nhất, đẹp đẽ nhất, thậm chí có người khóc như cha chết khi thấy vết roi tím bầm da thịt. Chị Tâm ơi! Miệng thế gian thị phi em đau một nhưng thái độ im lặng đến tàn nhẫn của chị khiến em đau gấp mười! Người đời không hiểu, em còn có thể tha thứ và thông cảm, chị là người cùng chung sống dưới một mái nhà hơn ai hết chị hiểu lẽ đúng, lẽ sai. Chị chẳng lạ gì tính khí của mẹ. Mẹ nóng nảy, cáu gắt, quen giáo huấn bằng đòn roi (đó là kết quả của nền giáo dục độc đoán, phi thực tiễn do ông ngoại, một nhà nho hủ lậu để lại) , không phải chỉ mỗi mình chị chịu đòn mà bản thân em cũng cùng chung số phận, thậm chí nhiều phen em còn bị đòn đau hơn chị nữa là. Tại sao chị không nói cho họ biết điều này, sự im lặng của chị khiến em đau đớn và thất vọng vô cùng.

Mẹ giận chị nhưng bà vẫn thương yêu và lo lắng đến chị, thậm chí tình thương ấy có phần lấn át cả tình mẫu tử thiêng liêng! Nhận ra điều này, em vô cùng đau đớn. Có lúc không kiềm nổi đồ kỵ, em đã gào lên trong nước mắt:” Tại sao mẹ thương chị Tâm hơn cả đứa con do mình rút tuột sanh ra? “. Mẹ ôn tồn giải thích, dẫu sao em còn có mẹ. Chị là đứa trẻ mồ côi! Không đúng! Chẳng qua mẹ ích kỷ muốn tạo dựng tiếng tốt cho mình mà thôi.

Chị còn nhớ không. Sau phiên chợ Huyện mẹ mua về chiếc yếm đỏ. Cả hai chị em ta đều thích chiếc yếm đó. Em định ninh với ưu thế ruột rà, thế nào chiếc yếm đỏ sẽ thuộc về em. Em thật bàng hoàng khi mẹ gọi hai chị em đến giao cho mỗi người một chiếc giỏ bảo ra sông bắt con tôm cái tép. Mẹ hứa hẹn:

- Hễ đứa nào bắt được đầy giỏ tôm về nhà trước thì cái yếm đỏ sẽ thuộc về người đó!

Mẹ ơi, sao mẹ ra điều kiện oái oăm đến thế! Không biết bơi thì làm sao con có thể mò cua bắt ốc, hớ mẹ? Mẹ thường bảo với hai chị

em, Tám và Cám đều là con, mẹ thương đồng đều không trọng, không khinh bên nào. Không trọng, không khinh vậy mẹ bày trò các cớ để làm gì. Chẳng thà, mẹ tặng quách chị Tám cho xong! Em theo chị ra bờ sông, nước mắt tủi thân tuôn ra như xối. Chị giỏi tài lặn hụp, chỉ loáng một chốc đã đầy giỏ tôm. Thỉnh thoảng chị day mặt nhìn em, nhếch mép cười đắc thắng.

- Chiếc yếm đỏ, có lẽ, sẽ rất hợp với chị!

Ngay từ lúc ấy, em biết mình không những mất chiếc yếm đỏ mẹ đổi cả yếm gạo ở phiên chợ Huyện mà còn mất nhiều thứ khác. Đó cũng là điểm khởi đầu sự hận thù, báo oán mãi không thôi.

Nghĩ đến cảnh chị xúng xính trong chiếc yếm đỏ, lòng em lên cơn đau quặn thắt. Em cay đắng nhận ra một điều; rốt cuộc em chỉ là con rối trong kịch bản đã được mẹ sắp đặt kỹ lưỡng. Ăn không được thì phá cho hôi.

- Chị Tám ơi chị Tám! Đầu chị lấm đất, chị hụp xuống gội sạch đầu, kéo về mẹ mắng một trận nên thân.

Cuối cùng em là người thắng cuộc trong việc giành chiếc yếm đỏ nhưng lại thất bại tranh thủ tình cảm mẹ mình.

Sau vụ chiếc yếm ít lâu, chị gầy đi trông thấy. Mẹ lo đứng lo ngồi. Tìm thầy chẩn mạch, chị lắc đầu từ chối bảo chẳng làm sao.

- Đạo này mẹ thấy cái Tám lạ lắm. Chắc có chuyện gì. Con theo dõi rồi báo cho mẹ biết.

Thì ra, chị gầy đi vì phải nhường cơm cho con bông! Mỗi bữa chị ăn ba bát mới đủ no. Chị đổ cả bát cơm đầy xuống giếng, đập đập bàn tay lên miệng giếng, gọi rằng: “ *Bống bống bang bang/ Lên ăn cơm bạc cơm vàng nhà ta/ Chớ ăn cơm hẩm cháo hoa nhà người.* ”

Đạo ấy mùa màng thất bát, cơm gạo không đủ cho người hưởng hồ cho loài thủy tộc vô tích sự! Nước giếng ngọt lịm, trong veo đã bị cơm thừa cá cặn làm nhiễm bẩn. Không thuyết phục được chị, mẹ đành dùng hạ sách:

- Con ơi! Làng đã bắt đầu cấy đồng rồi đấy. Mai con đi chăn trâu, phải chăn đồng xa, chớ chăn đồng nhà, làng bắt mất trâu.

Từ hôm làm thịt con bông, chứng bệnh còi xương của chị không chữa tự nhiên khỏi. Không biết ơn thì thôi, chị lại lu loa ra ngoài

giao thêm tiếng ác!

Thời gian trôi qua vùn vụt. Chị Tấm đen đúa, tóc khét nắng ngày nào đã lột xác biến thành nàng tiên kiều diễm, thướt tha. Trong mắt mọi người chị là hiện thân cái đẹp, cái thánh thiện, bao dung. Còn em vẫn mãi là ả vệt con xấu xí, độc ác, tham lam. Cho dù em cố vươn đến điều thiện vẫn không sao hoá cái được tặng bằng đồ kị mà người đời dành sẵn cho em! Người ta rửa em là sói giả bộ đội lột cừu! Chị đã làm gì với họ, đã nói gì với họ? Em căm ghét chị, ganh tị với sắc đẹp của chị. Tuy nhiên sự đồ kị trẻ con ấy chỉ thoáng qua tựa như cơn mưa bóng mây ồ ồ ào một chốc lại tạnh. Không phải chỉ riêng mình em mà tất cả phụ nữ trên thế gian đều nhỏ nhen, ích kỷ, bởi đó là thuộc tính mà tạo hóa đã dành riêng cho phái nữ. Em trở thành người đàn bà xảo trá, độc ác là do chị mà ra! Chị Tấm! Có thể chị sẽ cho em là đứa già hàm lý sự, tội ác phơi bày trước mắt, muốn chối cũng không được hà tất lại đổ cho người khác, chỉ làm trò cười cho thiên hạ mà thôi! Chị ơi, tội em làm em chịu. Em không khóc lóc van xin giảm án hay sự dung thứ của người đời. Ác giả ác báo, luật nhân quả xưa nay vẫn thế. Chỉ một điều em không cam tâm: một kẻ quỷ quyệt, giết người không dao như chị sao không phải hứng chịu trừng phạt, ngược lại còn được người đời hết lời ca tụng như thánh mẫu! Chị là cô Tấm thảo hiền! Chị là biểu tượng uy nghi cái cao cả, cái đức hạnh! Trời cao có mắt, có mắt cũng như mù! Chị không những che mắt người trần mắt thịt mà còn chọc mù mắt Bụt và bao nhiêu tiên nhân chốn thiên đình!

Em không chối cãi đã cùng mẹ từng dẫn gốc cau khiến chị lộn cổ xuống ao chết không kịp ngáp để cướp chồng. Từng giết chim vàng anh, đốn ngã hai cây xoan đào làm khung cửu hồng xóa tan vết tích tội ác. Em xứng đáng bị xử lăng trì, đời đời bị lưu đày dưới diêm la thập điện không được đầu thai. Em đáng phải mang trăm kiếp chó, vạn kiếp trâu ngựa để trả giá những tội lỗi tày trời đã gây ra cho chị.

Từ lâu, em biết chị là người đàn bà xảo trá, có nhiều mảnh khốc thâm hiểm. Nhưng em vẫn bàng hoàng khi nghe chị mắng lũ chim giúp chị nhặt thóc dặng chị rảnh rang tham gia lễ hội, để rồi sau đó

chị có tám chồng là đấng quân vương ngự trên ngai cao ngất ngưỡng, một lệnh truyền là trăm họ rầm rập nghe theo.” *Rất rất xuống nhặt cho tao/ Ăn mất hạt nào thì tao đánh chết.* “. Không ai có thể đối xử với những con vật cứu tinh của mình tàn nhẫn đến thế dù chỉ bằng lời nói. Em tin, chị không dọa suông! Không bao giờ, chị đã nói là làm! Nếu lũ chim đói ấy tơi hào một hạt thóc, nhất định chúng sẽ thành món chim quay chảo tương tự số phận hẩm hiu chú gà trống đã từng bới xương giúp chị. Tội nghiệp chú gà tốt bụng và quá đổi ngây thơ ấy đã bị chị cắt cổ, nhổ lông để hóa thân thành món gà luộc lá chanh nhân ngày chị về làm vợ của hoàng tử. Chị biết rồi đó, em là đứa chết nhất hề thấy máu choáng váng mặt mày. Chị đã giăng con dao từ tay em, chặt một phát, đầu ra đằng đầu, thân ra đằng thân, máu tuôn ồ ạt. Chú gà *cho ta nắm thóc, ta bới xương cho* đã chết mà mắt vẫn mở trừng, tròn xoe như dấu hỏi. Chị còn nhớ không, chị Tám?

Chị Tám ơi, khi bàn tay đã trót nhúng chàm, em vô cùng hoảng sợ pha lẫn với sự sấm hối muộn màng. Đêm đêm em thấp đèn trời, thăm van vái linh hồn chị mau siêu thoát, cầu mong sự bình yên trong tâm hồn lẫn bên ngoài thân xác. Nhưng tất cả chỉ là mơ ước hão huyền! Đúng như em dự đoán, chị không bao giờ buông tha em. Chị bám theo em như hình với bóng. Hôm ấy em đang giặt áo bên giếng, chị bay đến đậu trên cành cây (Lúc này chị đã hóa thân là chim vàng anh. Em không hiểu chị đã ton hót như thế nào mà lão Diêm Vương già khú để lại tỏ ra hào phóng cho chị đầu thai làm nhiều kiếp thế!) và ném về phía em ánh mắt hận thù và không ngớt lời chửi rủa:” *Phơi áo chồng tao/ Phơi lao phơi sào/ Chớ phơi bờ rào/ Rách áo chồng tao* “. Chị căm thù em tận xương tận tủy, thậm chí khi đã biến thành gỗ đá vô tri chị vẫn không nguôi thù hận:” *Cót ca cốt két/ Láy tranh chồng chị/ Chị khoét mắt ra!* “. Kể từ giây phút đó, em hiểu rằng cuộc sống bình yên với em là món hàng xa xỉ. Một khi bản chất trần trụi đã phơi bày từng chân tơ kẽ tóc, em biết rằng không còn chọn lựa nào khác. Đã phóng lao thì phải theo lao! Em phải tiêu diệt chị, bắt chị phải ngàn năm câm miệng! Chính vì thế, em liên tục phạm hết lỗi lầm này đến những lỗi lầm khác. Chị Tám ơi, em trở nên thú tính hơn, tàn nhẫn hơn

phần lớn là “nhờ ơn” chị đó!

Cuối cùng, em phải cay đắng chấp nhận thua cuộc vô điều kiện. Giả sử em có đồn ngả cây thị đáng ghét kia, chắc hẳn chị sẽ hóa thân thành cây cam cây bưởi, loài chim trời cá nước hay quý bà, quý cô nào đó để tiếp tục sự nghiệp rửa thù, trả hận! Em thua cuộc bởi vì tất cả đều đứng về phía chị. Từ vị vua ngai cao chín bậc đến đứa trẻ chăn trâu; từ tên Ngưu đầu lơ lơ lảo lảo đến lão Diêm vương già khản kèn nhèm mắt mũi; từ gã thiên binh ngu tối chí đến lão Ngọc Hoàng anh minh sáng suốt, tất cả đều bị chị qua mặt dễ như bỡn.

Em phải đền tội những gì đã làm nhưng em không cam tâm nhắm mắt khi sự đời giả chân lẫn lộn!

Em phải chết bởi vì cả đất trời này chỉ có em là hiểu chị hơn ai hết. Biết nhiều có khi lại là tai họa! Con Cám lẻo mép phải ngàn năm câm lặng, lúc đó chị mới yên lòng trên chiếc ghế mẫu nghi thiên hạ!

Chị Tấm thân mến! Cuộc đi săn định mệnh đã xui khiến nhà vua gặp lại người vợ yêu bước ra từ quả thị. Kể từ lúc đó chị thoát hẳn kiếp ốc mượn hồn và cũng là khoảnh khắc tiếng chuông báo tử chấm hết một đời nhỏ nhen toan tính. Bây giờ em mới hiểu thế nào là đạo lý, cái gì không phải của ta không nên giành lấy! Xin chị hãy nhận đây những lời sám hối muộn màng!

Chị vẫn là chị, cô Tấm ngoan hiền bước ra từ quả thị. Rất nhiều nhà thơ, nhà chép sử đã không tiếc lời tán dương ân cao, biển rộng của chị khi xin vua tha tội chết cho đứa em một đời tội lỗi.

- Muôn tâu thánh thượng, suy xét ngọn ngành Cám vẫn là người đáng thương hơn đáng giận, xin bệ hạ mở lượng hải hà tha tội chết cho em của tiện thiếp và ban cho Cám một danh phận rõ ràng.

Nhà vua thật sự bàng hoàng:

- Ý khanh là...

- Vâng, xin bệ hạ tấn phong em Cám được làm thứ phi để chị em sớm hôm bầu bạn!

Lời nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay mà ánh mắt chị nhìn em như muôn đao ngàn kiếm. Em hiểu rằng số phận đã được định đoạt kể từ sau cái nhìn chết chóc!

Chị đã đóng trọn vai diễn “ cô Tấm thảo hiền “ đến giờ phút sau cùng. Em khâm phục và kính sợ chị xiết bao. Chỉ một lời thỉnh cầu đầu môi chót lưỡi mà ơn đức bao trùm thiên hạ. Chẳng thế mà lũ trẻ chăn trâu khắp kinh thành hát mãi bài đồng dao:

- Nghe vẽ nghe ve/ Nghe vẽ cô Cám/ Trăm toan ngàn tính/ Quỷ kế đa đoan/ Hai người hiền lương/ Đón cau, đốt củi/ Giết chim vàng anh/ Cướp chồng của chị/ Tấm từ quả thị/ Hồn sáng như trăng/ Cao đầy ơn đức/ Xin tha tội chết/ Cho làm thứ phi/ Chim rứt chim ri/ Mưa nguồn chớp bể....

Chị Tấm ơi! Em đã thức trắng đêm để ghi những dòng di bút sau cùng, bởi vì sáng ngày mai Thần Chết sẽ đến rước em đi về một nơi xa mù tí tề. Nơi đó không có lòng yêu thương, vị tha, bác ái, chỉ có sự hận thù, trừng phạt. Những vạc dầu sôi, bàn chông đâm máu..Quý sứ lăng trì, cắt lưỡi, cưa hai nấu dầu... những cực hình kinh khiếp nhất dành cho những kẻ sống trên dương gian chỉ chăm chăm gây điều ác. Nhưng em không sợ, ngàn lần em không sợ bởi nỗi đau thể xác không thấm vào đâu so với những đau đày tâm hồn. Em thật sự kính sợ cuộc sống điêu ngoa giả trá nơi trần thế mà chị là đại diện ưu tú nhất!

Đọc đến những dòng này, có lẽ, chị sẽ phì cười, cho rằng em quá bi quan, yếm thế. Chị sẽ oang oang trước triều thần văn võ, em hành động một cách nông nổi, hời hợt! Chị đã tha thứ tất cả, hà tất em lại nhắc đến sanh ly tử biệt. Ghê răng! Chị Tấm à, như em đã nói, chị có thể dối lừa cả trời cao đất rộng nhưng không thể nào dối gạt được em! Chiều nay, trong lúc dạo chơi trong vườn thượng uyển, em vô tình buột miệng thốt lên, chị Tấm ơi chị Tấm, chị làm thế nào mà ngày càng xinh đẹp?

- Có gì đâu! Chị trắng da dài tóc là tắm nước sôi đấy, em ạ!

Thế là hết! Một kẻ ngu si đần độn đến mấy đều hiểu rằng nhảy vào nước sôi là tự tay mình ký vào án tử! Ngày xưa chị đã từng nhúng nước sôi bao nhiêu gia cầm, thủy cầm mà chúng có đẹp ra đâu!

Em đã khóc thật nhiều khi viết những dòng di bút gửi chị. Có lúc em muốn tự tay mình cầm dao đâm vào cuống họng cho xong một đời oan nghiệt. Nhưng trong vùng tối âm u, em vẫn kịp hiểu ra là phải bảo vệ thanh danh mà từ bấy lâu nay chị đang cố công gìn giữ

như người ta gìn giữ con người mất mình, cái chết hời hợt thiếu suy nghĩ của em há chẳng gieo tiếng ác cho chị hay sao. Chị sẽ nhỏ vài giọt nước mắt giả vờ thương xót, ôi, em Cám của ta thật là đại dột, chỉ vì một lời nói đùa em đã tự tìm đến cái chết! Chị thật đáng trách! Hãy tha thứ cho chị, Cám ơi!. Em đã mừng tượng kịch bản tiếp theo của chị sẽ diễn ra như thế sau khi em biến thành món thịt luộc. Tuy nhiên cha ông ta đã từng nói, ông đưa chân giò bà thò chai rượu. Em ra sức gìn giữ thanh danh chị không ô uế thì em cũng xin chị ban cho em ân huệ sau cùng – hãy cho mẹ em được sống những ngày còn lại! Em ngàn lần van xin chị, chị Tấm! Cũng như em, mẹ đã gây biết bao tai họa cho chị. Cũng như em, mẹ hiểu chị hơn ai hết. Em biết lời khẩn cầu này với chị là khó chấp nhận. Ba người đàn bà chúng ta đã từng sống chung dưới một mái nhà dầu cặn tình cũng còn cái nghĩa. Đây là lần đầu tiên cũng là lần sau chót, em thiết tha van xin chị cho mẹ em một con đường sống.

Có lẽ giờ này lính hầu đang chuẩn bị nước sôi. Đã đến giờ hoàng đạo, em thông dong già từ trần thế. Kính chúc hoàng hậu nương nương tuế tăng vạn tuế! Kính chúc chị đời đời là cô Tấm thảo hiền!

Vĩnh biệt chị! Cám, người em tội lỗi.

*

Một lần theo chân đoàn cán bộ khảo cổ khai quật di tích một triều đại vàng son, rực rỡ xuất hiện cách nay hàng ngàn năm, tình cờ người viết bài này tìm được di bút quý báu này trong lăng tẩm hoàng hậu Tấm. Rất may di bút hầu như còn nguyên vẹn do được giữ gìn rất tốt. (Thế mới biết ngay từ thuở sơ khai nền văn minh lúa nước tổ tiên ta vượt xa thời hiện đại như thế nào!) Sau gần hai năm chuyển ngữ (từ tiếng Việt cổ sang tiếng Việt thời computer) với sự giúp sức tận tình của những nhà khoa học trong và ngoài

nước, nay tôi xin phép được công bố di bút. Tôi xin cam kết bản dịch hoàn toàn trung thành theo nguyên mẫu, không thêm thắt bất kỳ chi tiết nào. Cũng nhân dịp này, tôi xin chân thành cảm ơn các nhà khoa học, các nhà văn, nhà xuất bản đã tận tình giúp đỡ, tạo điều kiện tốt nhất để tôi sớm công bố di bút quý báu này đến các bạn đọc giả xa gần.

Một lần nữa xin chân thành cảm ơn!

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

CÔ GÁI NỬA ĐÊM

Nhận tiền nhận bút trao tay từ ông Tổng biên nhà xuất bản Lúa Vàng, dự định đầu tiên của tôi phải nhanh chóng trốn biệt khỏi thành phố này hết như người lính hèn nhát đào ngũ trước trận đánh một mất một còn. Bốn mươi sáu tuổi đời, mười một năm bôn ba xứ người, quãng đời ba mươi lăm năm còn lại tôi bắt đắ dĩ gắn chặt với mảnh đất lạc loài thân phận. Anh Nền, một cư dân hạng hai xuất thân từ vùng đất miền Trung bực đầu vào thành phố lập nghiệp bằng nghề bán mì gõ nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ, nhà văn các anh thật khó hiểu, cứ thích đứng núi này trông núi nọ. Vợ đẹp, con khôn, phước lộc viên mãn như ánh trăng đêm rằm, vậy mà hể mở miệng ra là ca thán đủ điều! Tôi có tu chín kiếp cũng chỉ mong được như anh mà thôi.

Tôi thở dài, nói ngắc ngứ trong cổ họng:

- Sống trong chần mới biết chần có rận.

Mua xong vé, tôi hỏi hủ về nhà thu xếp hành lý. Hiền, vợ tôi, đang ngồi tính toán chi thu trong ngày liền ngẩng mặt lên, không nhìn tôi mà nhìn ra cửa:

- Anh định bỏ của chạy lấy người có phải không. Tôi là đi guốc trong bụng anh. Tôi vừa già, vừa xấu đầu còn hấp dẫn anh được nữa. Máy quyền sách diễm tình ướt át của anh xem ra vẫn còn đắt dụng võ, bọn con gái mới lớn cứ chết mê chết mệt trước cái mắc văn sĩ! Tôi có cho cũng chả thềm. Bây giờ có con nào chịu rước anh đi, tôi xin tự nguyện chia một nửa gia sản. Anh không cần phải thanh minh thanh nga đầu. Điệp khúc cũ rích tôi đã chán ngấy rồi. Hiểu rõ thân phận của mình, tôi đành ngậm miệng làm thính. Sự chọn lựa nào cũng đều có cái giá của nó. Sau vài lần trải nghiệm những giấc mơ phù phiếm, tôi dốc toàn bộ vốn liếng của mình đặt cược lên ván bài số phận. Cuộc hôn nhân không xuất phát từ tình yêu, lòng kính trọng mà bằng sự toan tính thiệt hơn thì hạnh phúc

vẫn chỉ là những khái niệm hoàn toàn xa lạ. Tôi chọn Hiền bởi Hiền là cỗ máy in tiền, tôi không phải vất vả lo cái ăn cái mặc, yên tâm thả hồn lơ lửng trên chín tầng mây. Hiền chọn tôi vì cái hư danh, cô ấy cảm thấy hãnh diện khi tên tuổi của chồng xuất hiện trên mặt báo, dù sao cũng được tiếng là vợ của một nhà văn. Quan hệ giữa hai chúng tôi chẵn qua chỉ là cuộc đổi chác sòng phẳng. Với số tiền còm cõi, tôi không đủ tự tin thuê khách sạn hạng sang. Sau khi nhận được tư vấn hết sức nhiệt tình từ một tay chạy xe ôm kiêm nghề cò du lịch, tôi đồng ý tá túc tại ngôi nhà nằm cheo leo trên sườn đồi với cái giá chấp nhận được. Chủ nhà trọ là bà lão tuổi ngoại thất tuần nhưng vẫn còn nhanh nhẹn và hoạt bát:

- Nhà văn thì được. Dù sao, tôi cũng tin vào nhân cách của những người làm văn nghệ.

- Nhà ta có mấy phòng trọ, hả bác?

- Hai, ngoài chú ra còn có người đàn bà với một đứa trẻ đến chiều hôm kia.

Tôi xuất trình giấy tờ tùy thân. Bà chủ nhà trọ xem chiếu lệ rồi trả lại cho tôi:

- Tôi biết mấy ông văn sĩ luôn muốn sự yên tĩnh. Chú yên tâm, họ là những người giàu có, tử tế, khách sạn ồn ào nên mới tìm đến đây, hai mẹ con đi vắng cảnh, có lẽ, chiều mới về. Chú có cuốn sách nào hay hay cho tôi mượn.

Tôi về phòng mình dọn dẹp qua quýt rồi đánh một giấc. Gần năm giờ chiều, tôi thức dậy lấy quần áo đi tắm. Hai mẹ con cùng trọ vẫn chưa về.

- Có quán ăn nào gần đây không, bác? – Thức dậy được ngâm trong nước nóng sảng khoái vô cùng.

- Xa, chừng hai cây số, - bà chủ trọ nói chuyện mà mắt không rời khỏi quyển sách, : kể ra hơi bất tiện. Nếu chú muốn, tôi sẽ kiêm luôn việc com nước luôn thể.

- Cảm ơn, Tôi cũng muốn kết hợp thăm thú phong cảnh và con người nơi đây. Khí hậu Đà Lạt thật tuyệt vời.

Chừng hai chục phút sau, tôi đã có mặt tại chợ Đà Lạt. Những chuyến xe chở khách du lịch từ thành phố đổ về bãi đậu xe chật như nêm. Đi mỗi chân, tôi tạt vào một nhà hàng gần đó kêu món

bò bít tết và chai vang đỏ...

Tôi vừa uống vừa ngắm cảnh, quên bémng thời gian rầm rập vó ngựa bên ngoài cửa sổ. Khi tôi bước ra khỏi quán, trời nhá nhem tối.

Bụng đói, uống rượu chóng say, tôi đành bỏ ý định dạo chơi “Đôi thông hai mộ”. Tình đẹp bao giờ cũng là tình dang dở. Đôi trai gái nguyện tìm đến cái chết để mãi mãi bên nhau. Nhưng tiếc thay ước nguyện đó đã không thành, đôi thông hai mộ giờ chỉ còn một. Trời già luôn cay nghiệt, ganh tỵ với người trần cho dù họ đã tự nguyện tước đi quyền được sống.

Về đến nơi trọ, tôi ngã vật lên giường. Trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi loáng thoáng nghe những lời thì thầm âu yếm của người đàn bà với đứa con trai.

Sáng ra, bà chủ nhà xộc vào phòng tôi:

- Mấy ông nhà văn trăm người như một đều là con sâu rượu. Chú ngáy to quá, tôi không ngủ được.

Thấy tôi xỏ giày, bà chủ nhà trọ liệng về phía tôi ánh mắt dò xét. Tôi nói làu bàu, đi uống cà phê, thăm thú vài nơi, tiện thể tạt qua dinh Bảo Đại chụp vài pô hình làm kỷ niệm. Đến Đà Lạt mà không chụp ảnh quả là uổng phí.

- Đi đâu thì đi nhớ chiều nay về nhà dùng cơm, cô Hạnh Dung trước khi rời nhà đến chùa Tuyên Lâm nhắn tôi nói với chú như vậy. Phụ nữ đẹp đã lên tiếng ta cũng nên đúng hẹn. Nhớ đừng say xỉn nghe chưa, dòm bộ tịch của chú sao tôi nghi quá.

Tôi ngẩn người ra một lúc, cái tên lạ hoắc chẳng gợi sự liên tưởng nào cả, nhà văn chúng tôi vốn nghèo tiền nghèo bạc nhưng dư dả các mối quan hệ bia bọt, trong hàng trăm cái tên đóng đinh trong chiếc cầu ký ức, Hạnh Dung chẳng gợi cho tôi chút khái niệm nào. Chủ nhà ho ran mấy tiếng, nói:

- Chuyện này tôi không biết, có thể, xuất phát từ sự hâm mộ cũng nên. Nhà văn nói láo, nhà báo nói hay vậy mà cũng có người mê mẩn, nghĩ cũng lạ! Chú đừng tự ái nhé. Chẳng qua cô Hạnh Dung không muốn quấy nhiễu giấc ngủ của chú. Nay, tôi không đồng ý cái kết “Một chuyện tình” của chú đâu, bởi vì nó quá bi kịch và mang đầy tính áp đặt. Nói tóm lại, đây là một bất hạnh giả tạo.

- Đã có vài bạn đọc có suy nghĩ như bác. Họ viết thư cho tôi và tỏ thái độ rất gay gắt. Trong cuộc sống, tất cả mọi người đều mong muốn một kết thúc có hậu nhưng giữa ước mơ và thực tại còn có khoảng cách rất xa. Vâng, nhất định tôi sẽ có mặt đúng hẹn.

Tôi đón xe thăm dinh Bảo Đại nhưng chẳng chụp một kiểu hình nào, ngoài chuyện thời tiết còn nguyên do nào khác tôi không hiểu nổi. Tính tôi là thế, nhiều lúc không hiểu nổi mình và tôi đã phải trả giá cho những nông nổi. Tôi đi thăm vài bạn đồng nghiệp ở Hội văn nghệ thành phố. Mọi người có ý giữ tôi lại dùng cơm nhưng tôi đã lịch sự từ chối. Trước khi về nơi trọ tôi mua bó hoa đủ loại và chai vang đỏ. Dù sao cũng cần đóng góp một thứ gì đó. Tất cả mọi người đang tập trung tại nhà ăn. Nghe tiếng động, bà chủ nhà nói sang sảng:

- Vào đi. Trễ mất mười phút phải chịu phạt đấy nhé!

Chủ nhân buổi tiệc mặc bộ xoa rê tím, tóc vấn cao quý phái. Nàng đang ngắm lá rơi bên ngoài cửa sổ. Gương mặt đẹp chia hai vùng tối sáng. Tôi sửa tư thế bước vào, nàng từ từ xây lại. Tôi giật nảy người ngay từ lần chạm mắt đầu tiên. Bó hoa nhàu nát

- Hạnh Dung là cô à? – Tôi nói lắp bắp như đang nhai phải cái lưỡi của mình.

- Cám ơn anh vẫn còn nhớ đến tôi, hơn mười năm rồi nhỉ.

Tôi bần thần ngồi xuống chiếc ghế trống. Trời lạnh mà người tôi xuất hãn mồ hôi đầm đề. Tôi không mong đợi cuộc gặp gỡ này. Hạnh Dung rót rượu chát vào ba cái cốc pha lê. Riêng thẳng bé uống nước ép trái cây. Nàng nhìn tôi, đôi môi trái tim khẽ động đập phô hàm răng trắng ngọc:

- Nào, mời tất cả cùng nâng cốc mừng ngày hội ngộ. Là văn nghệ sỹ nhất định anh phải viết một truyện ngắn đặc sắc về sự kiện trọng đại này đấy nhé!

Tôi lấy khăn mùi soa chấm mồ hôi trán, bao nhiêu năm rồi mà em vẫn thế. Xinh đẹp. Dữ dội. Và Độc địa vô cùng!

*

Chuyện xảy ra hơn mười năm trước.

Ngày ấy, tôi vừa mới chân ướt chân ráo bước vào làng văn, chỉ mới trình làng một tập sách mỏng vô thưởng vô phạt. Trong một lần trà dư tửu hậu, ông tổng biên tập tạp chí Văn Nghệ đã có những lời chân tình:

- Nói thật, cậu đừng buồn. Cậu viết về thành phố chán lắm, đọc không vào. Cả tập truyện ngắn, tôi chỉ ưng ý có một nhưng lại là đề tài nông thôn, đồng bằng sông nước. Theo tôi, cậu nên tập trung phát huy thế mạnh của mình.

Được lời cởi mở tấm lòng. Thế là ngay sáng hôm sau, tôi liền thu xếp tư trang đi Long Xuyên một chuyến.

Trưa hôm đó, tôi đã đến nơi. Khách sạn Vân Đài nằm bên con sông uốn quanh, thơ mộng. Bông lục bình tím ngắt trôi dạt dờ theo con nước lớn nước ròng, tôi chạnh thấy lòng buâng khuâng khôn tả. Đứng yên vẫn thấy mình trôi.

Thuê căn phòng hạng bát. Tắm rửa, nghỉ ngơi chừng hai tiếng, cảm thấy đói, tôi xuống nhà hàng ở tầng hai, chọn chỗ ngồi hướng ra bờ sông, kêu mấy món bình dân, vài chai bia. Trời trong gió mát, phong cảnh hữu tình như được ướp trăm thứ men tuyệt hảo, mới uống vài ly đã thấy người lâng lâng.

Giữa lúc tôi đang thả hồn theo nổi sầu thiên thu vạn cổ, những tiếng ồn ào từ phía kế bên như cánh tay thô bạo túm cổ tôi ném từ miền ký ức trở về vùng thực tại.

Hai chiếc bàn kê sát vào nhau mới đủ chứa đám đông thực khách nhau nhau như đám tàn binh ô hợp. Chủ xị là gã đàn ông tướng tá bặm trợn chừng bốn mươi tuổi. Vết sẹo từ đuôi mắt trái kéo dài đến tận khóe miệng trông càng bỉ ổi. Vây quanh gã là đám lâu la đầu trâu mặt ngựa với những hình xăm kỳ quái ngang dọc cơ thể. Chứng tích một thời vào tù ra khám.

- Bữa nay là ngày vui của “quả nhân”, “các khanh” phải uống thật say, không say không về!

Đám đông cười thô lỗ, đồng loạt nâng ly chúc tụng:

- Chúc mừng đại ca sớm lập được phòng nhì. Đại tâu uống với bọn em một ly!

Lúc này tôi mới nhận ra một cô gái dáng dấp mảnh dẻ, tóc xõa ngang vai ngồi khuất sau thân thể to béo tên đại ca. Cái Đẹp đoan trang, tinh khiết.

- Tụi nó có lòng, em nên có dạ – Đoạn hấn cầm chai cô nhắc năm sao rót đầy chiếc cốc có chân:- Uống đi thứ phi!

Nàng bị ép uống liền mấy ly, gương mặt đỏ bừng càng duyên dáng càng chất chứa thâm sâu. Tôi chưa từng thấy gương mặt buồn như thế. Chợt, ánh mắt nàng và mắt tôi chạm vào nhau, dừng lại hồi lâu. Tôi đọc được sự dữ dội hòa lẫn đón đau tuyệt vọng.

- Nhìn gì thẳng kia, muốn ăn dao hả?

Tôi xây mặt ra phía ngoài lẫn trốn những ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. Con giận vô cớ xâm chiếm lấy cơ thể. Tôi giận bản thân mình.

Tên đàn em ngồi bên cạnh cất giọng lè nhè:

- Xong châu này, tụi mình đi tăng hai nghe, đại ca, em biết một chỗ matxa rất tuyệt. Mấy em mất nai quần cho một trận là đã rượi tức thì. Yên trí đi, các nàng chỉ giả bộ treo cao giá ngọc cho có vẻ, chỉ cần ném cho ít tiền là chịu đèn ngay. Tha hồ tới bến.

- Ủ, nghe cũng được đấy, - Gã đàn anh vỗ đùi cười ha hả, gật đầu lia lịa rồi xây mặt về phía nàng:- Anh đi vui vẻ với bọn nó một chút. Em lên phòng tắm táp, nghỉ ngơi chờ anh về động phòng hoa chúc, nghe cung!

Gã đỡ nàng đứng lên. Trước khi rời gót, ánh mắt nàng đau đáu nhìn tôi như có điều gì muốn nói. Uống cạn phần bia trên bàn, tôi kêu thanh toán rồi quay trở lên phòng của mình. Mệt.

Tôi muốn chợp mắt nhưng không thể, những gì xảy ra như ngọn núi lớn đè nặng cõi lòng. Khoảng mười một giờ đêm có tiếng gõ cửa. Trước mặt tôi là ả gái điểm phấn son lòe loẹt. Đôi gò bồng đảo teo tóp sau làn vải mỏng. Bộ váy ngắn cõn để lộ chiếc quần lót màu hồng mờ mờ:

- Vui vẻ với em đi anh Hai, em lấy giá hữu nghị thôi.

Tôi cố nén giận, nhả nhận từ chối. Cô ả còn mè nheo một lúc nữa mới chịu bỏ cuộc. Nằm nghỉ một chút, tôi lấy quần áo đi tắm.

Xong, tôi thấy chân tay rã rời chỉ mong đánh một giấc đến sáng.

Đang thiu thiu, tiếng gõ cửa lại dựng tôi dậy, lần này tôi không thể

nhìn được nữa:

- Cút đi! Sao cứ làm phiền người khác mãi.

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên đều đều như cổ tình treu tức. Cuối cùng, tôi quyết định cầu cứu đến nhân viên quản lý khách sạn để tìm sự bình yên. Cửa vừa hé mở, cô gái lệ làng lách mình vào bên trong như cơn gió thảng chập.

- Là cô sao! – Tôi thốt lên bàng hoàng. Cô gái tôi vừa gặp ở nhà hàng.

Nàng giục tôi gài cửa rồi ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng. Tôi thật

sự lúng túng không biết xử sự ra sao cứ đứng im như trời trồng.

Đôi tay trở nên vụng về, thừa thãi.

- Anh ngồi xuống đi, em có chuyện muốn nói. – Giọng nàng rề rề hụt hơi.

Tôi hút thuốc để che giấu sự lúng túng. Một nam, một nữ cùng phòng giữa đêm hôm khuya khoắt dễ gây hiểu lầm. Và đây là câu chuyện đời nàng.

Hắn là Tư Rỗ, một tên giang hồ cộm cán, cho vay nặng lãi khét tiếng ác ôn. Hắn lại có dây mơ rễ má với một cán bộ lãnh đạo huyện nên càng tự tung tự tác, coi trời bằng vung. Cha nàng thất bại vụ mía đường bất đắc dĩ phải mượn tiền của hắn thanh toán nợ ngân hàng và cũng để làm vốn cho những mùa sau. Trời chẳng chiều người khó, liên tiếp mấy vụ liền mùa màng thất bát lãi mẹ lãi con chất cao như núi. Lúc này hắn sai người đánh tiếng nếu nàng ưng làm vợ bé của hắn thì hắn sẽ xóa nợ, nếu không, hắn sẽ khiến mọi người sống không yên phần xác, chết không yên phần hồn. Ai cũng hiểu, hắn không bao giờ dọa suông bởi đã có nhiều gia đình vì hắn đã tán gia bại sản, tha phương cầu thực.

Tất nhiên với lời đề nghị khiếm nhã đó chẳng ai đồng ý. Cha nàng, thậm chí, sẵn sàng chịu chết chứ không để con cái chịu nhục. Thế là tên ti tiện ấy bắt đầu hành động. Ban đầu hắn sai đàn em đánh cha nàng bị gãy chân. Anh trai nàng đang học trung cấp nông nghiệp bị chúng gây sự rồi dùng dao đâm cảnh cáo. Đã thế công an huyện liên tục kêu lên làm khó làm dễ thậm chí dọa sẽ bỏ tù vì tội danh to tát *lừa đảo, chiếm đoạt tài sản công dân*. Cha

nàng ức quá treo cổ tự tử trong nhà giam. Ông có chết đi nữa thì món nợ đó gia đình cũng phải trả, hiểu chưa ông già! Nên biết điều một chút mọi chuyện sẽ êm xuôi. Tư Rõ vừa có tiền, vừa có thể lực, chống chọi không lại ông đâu, viên cán bộ điều tra đã nói toạc móng heo chẳng cần úp mở gì cả.

Trong lúc mọi người đang còn hoang mang chưa biết phải xử sự như thế nào thì anh Hai liên tiếp bị chết hụt mấy lần do tai nạn xe cộ. Anh trai nàng bị té gãy tay, mình mẩy xây xước. Chúng bắn tiếng, nếu còn cứng đầu cứng cổ thế nào cũng bị xe hàng cán chết. Tai nạn giao thông chỉ cần liệng ít tiền lo hậu sự là mọi chuyện sẽ êm xuôi. Đến nước này, nàng hiểu rằng không còn sự lựa nào khác.

Kể đến đây nàng khóc ri. Những giọt nước mắt đậm đặc như acid làm tan chảy những trái tim bằng thép. Tôi thấy cay cay nơi sống mũi. Rất nhanh, nàng lau nước mắt và nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ.

- Tư Rõ muốn chiếm đoạt em đẩy gia đình em vào bước đường cùng, - nàng mím chặt môi, ánh mắt thật dữ dội:- Em muốn hẳn phải bị trừng phạt!

Tôi nhìn nàng không giấu nổi lo âu. Sức yếu thế cô như nàng có thể làm gì khi mà cái thiện đang bị đè đầu cỡi cổ và công lý tồn tại không để bênh vực lẽ phải mà hết lòng phụng sự cho tội ác. Trước mắt nàng chỉ một con đường duy nhất chẳng có sự lựa chọn nào khác, dù muốn dù không nàng vẫn phải chấp nhận, tôi cự mình đau đớn.

- Vì thế, em cần sự giúp đỡ của anh.

Tôi cười chua xót, một kẻ bất tài như tôi không bảo vệ được mình thì làm sao có thể che chở người khác? Cô đã chọn nhầm người, tôi cay đắng thú nhận.

Nàng rít lên:

- Chóc nữa, tên khốn đó sẽ tước đoạt những gì quý báu nhất của em. Em không cam tâm!

Nàng đột ngột im lặng, lửa bùng cháy dữ dội trong đôi mắt ướt.

Tôi thật sự không hiểu, nàng nói thế là có ý gì nhưng nghĩ đến cảnh tên vô lại bắn thiêu đốt dày xéo thân thể trong trắng, ngà ngọc của nàng, trong tôi trào dâng nỗi đau, nỗi giận.

Dường như đọc được những ý nghĩ thầm kín của tôi, nàng tự tin hơn:

- Em...em.. muốn dâng hiến cho anh những gì quý nhất đời con gái, anh có hiểu không, - nàng nói khẽ vừa đủ nghe.

Tôi trợn trừng vừa kinh ngạc, vừa choáng váng. Gieo người xuống mép giường. Mồ hôi lạnh rịn ra từ hai bên thái dương. Nàng dữ dội hơn tôi tưởng. Trong tình cảnh khó xử này, tôi chẳng biết phải làm gì, miệng há ra mà không sao thốt được thành lời:

- Tôi...tôi..

- Tên khốn đó không đáng nhận những gì em có, anh phải giúp em! - Nàng gào lên. Đôi mắt ngấn nước nhìn tôi khẩn thiết.

- Sau giây phút ngỡ ngàng, tôi dần làm chủ bản thân:

- Tôi cũng rất muốn làm điều gì đó giúp cô nhưng chuyện này với tôi là không thể. Nếu cần, tôi có thể đưa cô rời khỏi chốn này. Còn chuyện đó thì... - tôi nhún vai bất lực.

Nàng cười thê thảm:

- Trốn đi là chuyện dễ nhưng gia đình và những người thân của em sẽ ra sao? - Nàng nức nở:- Thân phận của em giờ đây không bằng kẻ tử tù, bởi tạo hóa đã tước của em quyền được chết! Anh sợ hay anh coi thường em. Cho dù có gì lý do gì đi nữa, em tha thiết mong anh đáp đề nghị của em. Em sẽ chết mà không nhắm mắt nếu tên vô lại đó được toại nguyện.

Nàng bỗng lao đến bên tôi:

- Chẳng lẽ anh không mảy may rung động? Chẳng lẽ, em quá xấu xí không hấp dẫn được anh?

Mùi thiếu nữ làm tôi choáng váng. Trong trạng thái mê mẩn buông thả, con thú bản năng trong tôi chực thoát cũi sổ lồng. Giữa giới hạn mong manh, những ngọn roi da lý trí phủ xuống người tôi đau điếng.

- Tôi không thể và không có quyền xúc phạm cũng như tước đoạt những gì thiêng liêng, quý báu nhất thuộc về cô.

Nàng cười rũ rượi:

- Thể xác và nhân cách này chỉ trong giây lát nữa sẽ không đáng giá một xu!

Nàng nói. Và tôi im lặng. Tư Rõ về tới. Hấn luôn miệng văng tục

với đám nhân viên khách sạn. Ngay lập tức, nàng bật dậy như lò xo. Trước khi rời khỏi phòng, nàng ném về phía tôi ánh mắt dữ tợn pha lẫn khinh bỉ:

- Xem ra anh còn đốn hèn, bạc nhược hơn Tư Rõ. Muốn chiếm hữu tôi làm của riêng, hẳn đã không từ bất cứ thủ đoạn đê tiện nào. Còn anh.. nàng bật khóc tức tưởi, tôi căm thù anh đến chết! Đồ lại cái!

Nàng lao nhanh về phòng mình. Tôi đứng ngây người như tượng. Tư Rõ đưa tay đẩy mạnh cánh cửa, miệng không ngớt lải nhải:

- Em chờ anh có lâu không. Thôi mà, đừng giận, người đẹp, để từ từ anh mở khóa động đào. Em khóc hả?

Suốt đêm tôi không thể nào chợp mắt được, cứ ngồi bên cửa sổ hút thuốc, đếm từng nhịp thời gian trôi, lòng thầm mong tên chó đẻ chưa kịp làm nhục nàng. Hắn say be bét.

Mười một giờ trưa, tôi xuống nhà hàng kêu vài món giải quyết cái bao tử rỗng. Tôi cũng muốn uống say để quên đi những phiền toái trong lòng. Nhân viên phục vụ vừa đem thức ăn tới cũng là lúc nàng và Tư Rõ sóng đôi bước vào. Đám con chiên đệ tử đang chờ sẵn quanh chiếc bàn kê ngay cửa sổ. Bia bọt, thức nhắm bày la liệt.

- Cảm ơn ái phi đã cho trăm một đêm trên cả tuyệt vời!

Nàng đã bị làm nhục.

- Uống đi anh yêu - Giọng nàng ướt rượt. Mấy ngón tay búp măng nâng chiếc cốc có chân đưa lên cặp môi thâm sì, kèm theo cái nhìn tình tứ. Đoạn nàng liếc xéo về phía tôi:- Anh có biết tại sao em thích anh không, bởi vì anh dám sống thật bằng chính con người của mình. Còn hơn những kẻ chỉ biết khư khư giữ lấy chiếc áo giả nhân giả nghĩa. Uống đi, em khuyến mãi nụ hôn! - Nàng cong cớn đôi môi trái tim như nũng nịu, như hờn mát.

Tư Rõ cười hô hô, nuốt chửng ly rượu:

- Mẹ kiếp, có mỹ nhân phục rượu “ quả nhân “ uống cả đời cũng không say!

Nàng hôn chụt lên gương mặt cô hồn và tự ban thưởng cho mình ly rượu đầy tràn. Rót, uống. Rót, uống. Thoát một cái đã hết vèo chai XO, Tư Rõ kêu phục vụ đem ra chai khác. Say đi em! Đời vui quá, phải uống thật say!

Nàng trừng phạt tôi hay tự dày dọ bản thân mình. Nếu tôi còn ngồi đây, có lẽ, nàng sẽ uống cho đến chết, mình phải rời khỏi chỗ này, tôi tự nhủ và cố giải quyết hết phần thức ăn trên bàn. Tôi đã hẹn với bác tài xe ôm hai giờ chiều nay đến đưa tôi giáp vòng thị xã, ghé thăm vài cơ sở sản xuất hàng mỹ nghệ, thủ công... Mặc dù tâm trạng không còn hứng thú nhưng tôi phải đi.

Tôi chưa kịp đứng lên, bỗng Tư Rõ xô bàn bật dậy và xông thẳng về phía tôi:

- Thằng súc sinh, ai cho phép mày nghĩa người đẹp của tao?

Tôi chưa kịp phản ứng, hắn đã một tay túm lấy cổ áo tôi, tay kia vung một quả đấm thôi sơn khiến tôi gục xuống. Chiếc răng cửa văng xuống chân bàn. Tôi gượng đầu lóp ngóp ngồi dậy, ngay lập tức bọn lâu la xông đến. Đòn thù trút xuống như mưa.

Lũ khốn ngừng tay, tôi chỉ còn là chiếc xác vô hồn. Thực khách hoảng sợ chạy tán loạn, không ai dám ra tay can thiệp. Cả thị xã nghe đến tên Tư Rõ đã rụng rời hồn vía như chồn bầy cáo lũ nghe phải oai hùm.

Tôi nằm sấp mặt trên mặt đất, miệng ngậm đầy cát. Chông hai tay xuống mặt đường cố thu hết tàn lực trong người, ngổm dậy. Vừa nhấc mình lên, ngay lập tức một bàn chân thô bạo đạp mạnh xuống lưng:

- May cho mày đó, thằng khốn, nếu đại tẩu không lên tiếng thì ngày này năm sau là ngày giỗ của mày.

Đoạn hắn ném tấm vé xe xuống người tôi:

- Cầm tờ vé và rút khỏi thị xã này, nếu còn cà rà, tao không dám chắc mày còn chỗ đội nón.

Tôi lao đảo hướng ra phía bên xe. Khắp người bê bết máu. Nàng nhìn tôi vô cảm rồi khoác tay Tư Rõ một cách tình tứ vòng lên khách sạn...

Chuyến đi thực tế dự trù nửa tháng đã sớm kết thúc trong hai ngày.

*

- Em sống có hạnh phúc không? –

Nói xong, tôi biết mình hơi, gấn chặt đời mình với tên du đãng điểm đàn thì làm sao biết được mùi hạnh phúc.

Bà chủ trọ kêu mệt đi nghỉ sớm. Con trai nàng tốt vào phòng riêng đánh vật với chiếc máy playstation II. Từ bên trong vọng ra tiếng đấm đá, tung chưởng vèo vèo. Tôi hút thuốc. Không gian thích hợp ôn cố tri tân.

- Thằng bé đẹp thật, giống hệt mẹ!

- Rốt cuộc ông trời đã công bằng hơn với em. Nếu con giống tên khốn đó, em không biết sẽ sống như thế nào.

Hạnh Dung đề nghị rót đầy ly rồi đưa tay nhón điều thuốc. Nàng ghiền thuốc từ khi lấy chồng.

- Anh sai rồi, chưa bao giờ em coi hấn là chồng!

Chúng tôi uống và nhìn nhau trong câm lặng. Nhiều lần tôi muốn mở lời nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Chúng tôi bị ngăn cách bởi bức màn quá khứ.

Hồi lâu tôi lên tiếng trước:

- Đi du lịch mà chỉ có hai mẹ con thôi à? Đà Lạt là nơi dành cho đôi lứa..- Vì lý do tế nhị buộc lòng tôi phải nói vòng vo.

Nàng thần nhiên:

- Tư Rõ chết rồi, không phải em giết mặc dù em rất muốn làm điều đó, hấn chết vì chứng viêm gan cổ chướng, ông trời đã ra tay giúp em. Bây giờ nghiêm nhiên em trở thành người thụ hưởng những gì hấn cướp đoạt của thiên hạ, coi ra cũng chẳng vui sướng gì.

Rồi nàng thở dài ngán ngẫm:

- Bây giờ em chán ghét tất cả. Chỉ có con và con. Con là điểm tựa, là lẽ sống duy nhất đời em. Em có cực đoan lắm không, anh? Nàng như con chim bị trúng tên gặp phải cành cong là sợ. Em còn trẻ, đời còn dài tội tình chi làm khổ thân mình, tôi muốn nói như thế nhưng lại im lặng. Đêm đã khuya, trời lạnh, tôi cho thêm củi vào lò sưởi. Từ bên trong vọng ra hơi thở đều đều của thằng bé.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

GHEN

Kết thúc buổi họp phụ huynh cuối học kỳ I, Thanh hối hả phóng xe về nhà chuẩn bị một ngày bận rộn. Chủ nhật là dịp mọi người nghỉ ngơi, giải trí, thăm thú bà con, bè bạn xa gần, với Thanh lại là một ngày túi bụi. Vì thế Thanh rất ghét ngày chủ nhật. Thanh có đức tính tốt, hay lam hay làm, chịu thương chịu khó nhưng khổ nổi cái miệng hay nói. Tay làm, miệng phá, xem như công cốc. Thanh vừa đánh vảy con cá lóc, vừa cắn nhả một hơi:

- Dường như kiếp trước tôi thiếu nợ cha con nhà này nên kiếp này phải trả, trả cả vốn lẫn lời không thiếu một xu. Trời ạ, con này làm tôi mặt tôi mũi, trong khi cha con các người xúm xít ngồi xem tivi!

Điềm xoay người lại, cười một tràng dài. Đôi mắt một mí hấp háy một cách tinh nghịch:

- Cái tật tham công tiếc việc nói hoài không chịu chừa! Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, mệt thì cứ đi nghỉ, mọi chuyện để cha con anh cặm cạch một hồi cũng xong!

Thanh liền xua tay lia lịa như bà thầy pháp đang làm phép xua đuổi tà ma chướng khí:

- Thôi cho tôi xin! Tay chân dúi đục động vào chỉ hư bột hư đường! – Đoạn Thanh thở hắt ra một cái thật mạnh:- Coi như tôi sanh ra dưới một vì sao xấu. Kiếp tầm phải trả nợ tơ.

Mới mười giờ sáng mà nắng đã chói chang như lúc giữa trưa. Năm rồi mùa mưa kết thúc sớm, dân tình than trời như bông. Năm nay ông trời lại vung vãi nắng nôi, keo kiệt từng giọt nước. Thời tiết cứ trời sụt thất thường như vậy, thế nào, nhà nông lại một phen lao tâm khổ tứ cho coi.

Điềm ghẹo:

- Thời tiết cũng như phụ nữ, tánh khí thất thường, lúc mưa lúc nắng, lúc héo lúc tươi, ông chồng nào có tánh kiên nhẫn, chiều vợ

đến mấy cũng cúi đầu chào thua thôi.

Thanh cãi cham chăm:

- Chung quy cũng tại bọn đàn ông các anh mà ra cả, cứ đứng núi này trông núi nọ làm sao không có chuyện.

Thời còn con gái Thanh rất thích chưng diện. Về chung sống với nhau, thu nhập hai vợ chồng chỉ trông vào đồng lương công chức còi cọc, cô đành nuôi tiếc từ bỏ ước mơ xa xỉ. Cuối năm lĩnh tiền thưởng, cô mới bấm bụng may một bộ đồ ưng ý. Thanh mặc vào, lượn lờ trước mặt Diễm như người mẫu trên sàn diễn catwalk:

- Anh xem bộ đồ này có hợp với em không. Bà chủ tiệm may cứ tấm tắc khen mãi. Em mua hàng đại hạ giá, rẻ rề hà.

Diễm đưa tay nhổ mấy cọng râu cằm, rồi ứng khẩu câu thơ không biết lượm lặt ở đâu:” *Bậu đừng đong đánh đòi lãnh với lương / Vải bô bậu mặc cho thường thì thôi.* “. Thanh tiu nghỉu như cầu thủ tiền đạo vừa ghi bàn thắng vàng vào lưới đối phương, chưa kịp mừng đã bị trọng tài thổi còi việt vị! Minh làm đẹp cốt để cho chồng, vậy mà ảnh nở lòng nào thốt lên những lời đau như roi quất.

Vài năm sau, Diễm lên chức phó phòng kinh doanh, công việc tui bụi nhưng hầu bao cũng nhờ đó mà rủng ra rủng rềng. Có tiền cuộc sống trở nên dễ thở hơn, con cái được học hành ra đầu ra đũa, trên mâm cơm có thêm món ngon vật lạ. Một lần, Diễm mang về cả chục xấp vải toàn loại ngoại nhập, mắc tiền:

- Em thích may kiểu gì tùy ý. Toàn là hàng cao cấp dành riêng cho các bà mệnh phụ. Vợ mà xinh thì đẹp mặt ông chồng. Ông giám đốc đi công cán ở nước ngoài, anh đã gửi mua cả lô mỹ phẩm.

Phen này tha hồ nhé.

Tưởng Thanh sẽ rất vui, nào dè, cô giãy nảy như đĩa phải vôi:

- Anh đổi tánh xài sang hồi nào vậy? Trời đất, từng này tiền có thể mua sắm nhiều thứ vật dụng trong nhà. – Đoạn Thanh xua tay lia lịa:- Anh mau trả lại cho người ta, chịu thiệt một chút cũng chả sao. Hồi đó còn trẻ trung thích se súa một chút để giữ chồng, anh nói này nói nọ đầy cái lỗ tai! Bây giờ già khú để chưng diện làm gì cho tốn. Anh không dám đi thì em đi. Anh mua ở tiệm nào?

Diễm cười cười nhưng ánh mắt lộ vẻ không vui:

- Em mới là người không chịu thay đổi thì đúng hơn. Nhà ta có của ăn của để, em ăn mặc cứ như mẹ mướp khó coi lắm. – Đoạn Diễm nháy mắt, cười hề hề:- Bộ không sợ mất anh sao? Có mấy cô chun dài cứ bám theo anh, tình nguyện làm phòng nhì.

Thanh cười khanh khách:

- Con nhỏ nào dám rước của nợ nhà này, em xin tự nguyện bàn giao tất cả, vô chùa tu cho rảnh nợ đời!.

Đi ngang qua siêu thị năm tầng, thấy tấm bảng ghi mấy chữ ngoằn ngoèo “ Sale off 30 – 50% “ , Thanh tần ngần một lúc rồi quyết định rẽ vô bãi gửi xe. Lão Diễm nhà mình cần vài chiếc áo thay đổi. Mấy đứa nhỏ cũng cần giày dép mới. Đang lui cui với mớ quần áo đồ đông trong khay gỗ, bỗng một bàn tay vỗ mạnh lên vai. Thanh giật mình ngoáy cổ lại, ngó người một lúc rồi reo lên:

- Nga!

Nga cười tích toát. Tiếng cười trong trẻo, vô tư, hai con mắt nhắm khít. Điều cười kéo dài từ thời gái tân đến nay đã là gái sề vẫn y nguyên không thay đổi.

Hai người sà vô xe rau má bên vệ đường. Quá khứ, hiện tại, tương lai, thao thao bất tuyệt. Hết chuyện đồ lót phụ nữ đến chiếc bao cao su ngừa thai và cuối cùng là chuyện chồng con.

Thanh hỏi:

- Mà sống có hạnh phúc hôn?

Đang vui, Nga bỗng khựng lại như chiếc xe đang bon bon xuống dốc phải thắng gấp. Gương mặt hài được gỡ xuống, thay vào gương mặt bi đặt hợp tình hợp cảnh:

- Chồng con là nợ báo oan gia! Chán lắm! – Đoạn Nga nhìn sầm soi lên gương mặt cô bạn thân lâu ngày không gặp rồi chép miệng tỏ vẻ ghen tỵ:- Dòm mặt rạng rỡ hào quang đủ biết mày hạnh phúc biết dường nào! Vậy mà hỏi đó tại tao cứ nghĩ Diễm là tay ba ngoe xỏ lá. Trật lất hết trơn.

Thanh không dấu vẻ tự hào:

- Tao bằng lòng với hạnh phúc hiện tại. Diễm là người đàn ông tốt, tuy nhiên từ khi lên chức phó phòng lão ta bắt đầu sanh tật rượu chè và thường đi sớm về muộn.

Nga nói:

- Nhân vô thập toàn mà. Cán bộ cần phải giao tiếp qua lại. Dù sao anh Diêm của mày vẫn tốt hơn vạn lần lão Phức nhà tao. Phức là gã đàn ông vô tích sự, chỉ được mỗi cái mã bên ngoài. Tất cả chuyện lớn, chuyện nhỏ trong nhà đều tự tay tao lo liệu. Đã vậy hắn còn sanh tật mèo đàng chó diêm! Ứ hự, thầy bói nói tao khổ về đường chồng con.

- Mày đôi tánh từ hồi nào vậy? Trước kia hề mở miệng là văn chương chảy tồ tồ, bây giờ miệng lưỡi y hết phường đá cá lẫn dưa!

- Đi với Phật mặc cà sa, đi với ma mặc áo giấy! Trước kia tao ôm mộng trở thành Bà huyện Thanh Quan thời đại. Bây giờ thì...Mày biết lúc này tao làm nghề gì hôn, chủ vừa mắch chợ cầu Ông Lãnh. Muốn tu cũng không tu được.

Tào lao một lúc, Nga trực nhớ một chuyện:

- Nhắc đến anh Diêm tao mới nhớ; thứ bảy tuần rồi, tao thấy một người in như là ảnh chớ con nhỏ nào coi cũng sạch nước cần ghé vô nhà trọ Hoa Hồng bên cạnh bến xe Miền Đông. Mày biết rồi đó, ở xứ ta, nhà trọ đâu để trọ mà là nơi dung dưỡng những cuộc tình trôi sông lạc chợ!

Thanh giựt mình sồn gáy. Đôi đồng tử tròn vo chực rớt xuống mặt bàn:

- Mày có nhìn lộn hôn vậy? Lão Diêm nhà tao tuy nói năng bạt mạng nhưng đâu phải là hạng mèo mả gà đồng! Thứ bảy tuần trước, ảnh về quê ăn đám giỗ nhà người bạn.

Nga nhấp một ngụm rau má:

- Có thể tao lầm! Nói động tới chồng một chút đã ngoe ngoáy như cua gầy càng! Thằng cha đó lẫn vô bên trong lẹ quá tao nhìn không rõ. Chuyện vụng trộm cứ cà rịch cà tang khác nào lại ông tôi ở bụi này. Nhưng bộ cánh bên ngoài tao nhớ như in; chiếc áo sơ mi cụt tay màu xanh nước biển, quần tây màu xám tro. Anh Diêm của mày là người đàng hoàng, đứng đắn chớ đâu bệ rạc như lão Phức nhà tao, có lẽ, tại tao có tật hay rục rịch.

Về đến nơi, Thanh ngã vật ra giữa nhà nằm sải lai. Sau cuộc trò chuyện với Nga, Thanh bần thần như người mộng du. Trên đường về chiếc Dream II - 100 màu nho cứ ngã xiêu ngã tó như người say rượu, cũng may là gã thợ gặt đáng ghét chưa chịu kết bạn với Thanh. Đúng là Nga có thể nhìn lộn người này với người kia, nhưng quần áo bạn người thì không thể lộn. Đích thân, Thanh đã ủi bộ đồ đỏ cho Diễm đi đám giỗ. Cẩn thận hơn Thanh còn nhét vô túi áo Đm chiếc khăn mùi soa. Rõ ràng, Diễm đã lén lút với người đàn bà khác.

*

Họ quen nhau trong một lần dự sinh nhật người bạn thuở học sinh. Ngay lần chạm mắt đầu tiên, Diễm bị hấp hồn trước vẻ đẹp tinh khôi, trong suốt pha lê của cô sinh viên khoa hóa.

- Xin lỗi, nhà Thanh có gần đây không?

- Anh này ngộ ghê! Tôi với anh không quen không biết hỏi địa chỉ để làm gì. Bộ tôi mắc nợ anh sao?

Diễm cười lém lỉnh:

- Để anh cuốc đất trồng cây si trước ngõ nhà em!

Đám đông cười rần rần. Thanh mắc cỡ thiếu điều đổ xuống đất. Người gì kỳ cục quá! Chưa chi đã anh anh, em em ngọt xớt cứ như đã quen nhau từ muôn kiếp trước!

Tưởng nói chơi cho vui, không dè Diễm làm thiệt! Sáng hôm sau, Thanh mắt nhắm mắt mở bước ra suýt nữa đã va vào “cây si” cao một mét bảy mươi tư, đeo kiếng cận đứng lù lù trước cửa. Chiếc xe đạp cà tàng dựng nghiêng ngả bên cây sung già. Thanh tái mặt, ngó trước ngó sau, trái tim còn trinh đánh lô tô một trăm năm mươi phát phút tưởng chừng vỡ tung lồng ngực. Bà già nổi tiếng khó tánh, anh chàng ba trợn cứ đứng lì ở đây thế nào cô cũng bị xạc một trận nên thân.

- Anh muốn gì nói trắng ra đi! Má tôi khó lắm.

- Anh muốn được làm quen và kết bạn lâu dài với em!

Thanh trợn mắt rồi ngúng ngoáy bỏ đi một nước. Điềm dắt xe đạp bước theo tò tò. Miệng cứ lai nhai bài ca “ cá sống vì nước “. Bực mình, Thanh nói té tát:

- Tôi có nhiều bạn lắm rồi không cần thiết có thêm một người như anh! – Đoạn cô nguýt một cái bén như lưỡi lam:- Đàn ông con trai gì mồm mép tía lia không để kéo da non!

Điềm cười tỉnh rụi:

- Thanh biết không, ngay từ cái nhìn đầu tiên anh hiểu rằng chúng ta sanh ra là để thuộc về nhau. Anh đẹp trai, cao một mét bảy mươi tư, có bằng đại học không biết em chê anh ở điểm nào. Khắp Sài Gòn, Gia Định này có ai hơn anh đâu!

Thanh cố nhin cười nhưng không thể. Chuỗi cười trong trẻo như tiếng mưa rơi trên lá thoát ra từ cặp môi mỏng đánh, đỏ như thoa son:

- Đàn ông gì miệng lưỡi dẻo dẻo! Nè, cánh cửa trái tim mỗi người chỉ một nhưng người ta có thể làm nhiều chìa! Chắc là anh đã vung vít không biết bao nhiêu chìa cho các cô nàng nhẹ dạ!

- Anh xin thề chỉ với riêng em mà thôi. – Đoạn Điềm xỏ văn chương lai láng:” *Cửa tim anh khép kín tự lâu rồi/ Ai vào chỉ để đứng ngoài thôi/ Chỉ riêng em đến là anh mở..*”.

Khi Thanh công khai mối quan hệ, hầu như tất cả bạn bè đều quyết liệt phản đối, cái thứ đàn ông mặt chai mày đá, mồm mép tà loa như Điềm có ít nhất hàng trăm mối tình rải khắp thiên hạ, cô nào đại dột đâm đầu vô chỉ rước họa vào thân!

Kệ ai nói gì thì nói. Bằng trực giác nhạy cảm phụ nữ, Thanh tin anh không phải là hạng người quen thói đèo bòng ong bướm.

Chẳng qua tính cách sôi nổi có phần hơi hợt của anh dễ gây ác cảm cho những ai ít dịp tiếp xúc. Và điều này đã được chứng minh suốt mười mấy năm chung sống với nhau. Đúng là dạo này, cô thấy anh khang khác.

Chiếc đồng hồ treo tường gõ nhịp mười một tiếng. Bé Hà bỏ dở trò chơi nhảy dây với mấy đứa cùng xóm:

- Mẹ ơi! – Bé Hà đưa tay sờ bụng, mắt ngược nhìn đồng hồ:- Con

đói quá!

Hồi nầy, Diễm dắt cu Đạm qua nhà ông Tư Dần đánh cờ tướng. Trước khi đi, ba nó có dặn chừng nào cơm nước xong xuôi thì chạy qua “ ới “ một tiếng.

Cơn ghen khiến Thanh giận cá chém thớt:

- Cha con bây chỉ biết ăn với ngủ mập thây! Bữa nay cho nhin!

*

- Thứ bảy tuần rồi, anh ăn đám giỗ nhà anh Thái có vui hôn? –

Thanh làm bộ nói băng quơ. Ánh mắt không bỏ sót mảy may cử chỉ trên gương mặt chồng.

Diễm tém mền ngồi dậy, với tay lấy gói “ craven “ trên tủ cá nhân và châm lửa:

- Vui, vui lắm! Bạn bè lâu ngày không gặp, tụi nó ép uống lên bờ xuống ruộng! Cái thứ rượu đế nếp uống dễ vô mà say lâu!

- Lớn tuổi rồi uống vừa vừa phải phải thôi, rui có chuyện gì xảy ra không kịp hồi! – Những âm thanh sau cuối run rẩy và đuối dần.

- Chà, sao bỗng dưng em quan tâm đến anh dữ vậy cà?

Thanh day mặt vô tường, mắt ngân ngân nước. Cơn ghen khiến đôi vai run lên lập cập. Không biết từ bao giờ Diễm giỏi tài đóng kịch đến vậy. Nói dối mà mặt cứ tỉnh như không. Hồi chiều, Thanh gọi điện cho anh Thái. Thái tỏ vẻ ngạc nhiên, bởi còn hơn hai tháng nữa mới đến ngày giỗ bà già. Chuyện đã hai năm rồi mười! Để giữ thể diện cho chồng, Thanh đành nói trớ, do lầm lẫn giữa anh với Thái đen ở phòng cung ứng vật tư.

Hút xong điếu thuốc, Diễm nằm xuống kế bên. Đôi tay săn chắc ôm cứng vợ. Thanh đưa tay đẩy mạnh, khiến anh bật ngửa về phía sau.

- Em làm sao vậy, mấy ngày qua anh thấy em khác lắm! Anh có cảm giác mù đàn bà lạ hoặc đang hiện diện trong ngôi nhà này!

- Anh không thấy em đang mệt hay sao?

- Khó chịu trong người thì uống thuốc. Để anh rời trán coi. Ủa,

nguội ngắt, có nóng sốt gì đâu! Thời tiết lại thay đổi nữa rồi!
Da thịt của chồng chạm vô người gây cho Thanh cảm giác tởm
lợm đến buồn nôn. Lúc đầu cô cố ghì nhưng không thể. Rốt cuộc
Thanh phải chạy vội vô toa lét móc họng, ói cả mật xanh lẫn mật
vàng. Cơ thể ấy đã từng vậy bản bởi người đàn bà khác. Ý nghĩ đó
khiến Thanh phát điên lên.

Tình yêu là sự chiếm hữu toàn phần, không thể san sẻ cho bất kỳ
ai.

Chỉ trong một tuần Thanh rộc người trông thấy. Để che dấu gương
mặt hốc hác, cô trát lên lớp phấn dày. Điềm cứ đinh ninh vợ bị khó
ở trong người cứ lằng xằng hết thuốc men đến thực phẩm vào chất
đạm. Chiều thứ sáu trong bữa ăn tối, anh thông báo phải trực cơ
quan suốt ngày thứ bảy.

Nói dối không có căn! Tuần trước trực, tuần này lại trực! Hẹn hò
với quân dĩ thỏa chớ trực triếc gì. Tôi đi guốc trong bụng của anh!
– Thanh muốn gào lên cho hả dạ. Nhưng cô đã kịp trấn định lại
tinh thần. Bắt tận tay, day tận trán, thử coi còn đường chối cãi nữa
không, cho biết.

Sáng sớm chồng vừa ra khỏi nhà, Thanh lập tức xách xe bám theo.
Trên đầu sùm sụp chiếc nón rộng vành, đôi kiếng mát to trông gần
chặt lên sống mũi, lại thêm chiếc khẩu trang che mặt, trông cô như
nữ sát thủ ninja. Trước đó cô đã gọi điện nhờ bà già qua nhà trông
chừng giùm hai đứa nhỏ, với lý do hết sức chính đáng, thăm người
bạn đang nằm hấp hối trong nhà thương Chợ Rẫy. Tội nghiệp! Cứ
mỗi khi có chuyện là y như rằng một trong số những người bạn của
Thanh lần lượt qua đời!

Phong thái tự tin, Điềm vừa thong dong điều khiển xe, vừa hút
gió[1] “ *Cuộc đời vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp sao...* “ Đến đoạn
:” *Dù thân thể triền miên mang đầy thương tích...* “ Điềm đột ngột
tấp xe vô quán “ Giọt Đắng “ bên vệ đường, khiến Thanh đi huýt
vài chục thước. Bây giờ là tám giờ sáng, Điềm vừa uống cà phê,
vừa coi đồng hồ tỏ vẻ sốt ruột. Lát sau, một cô gái áng chừng hai
mười lăm, hai mươi sáu, tóc nhuộm kiểu Hàn Quốc, mình khoác
đồ đầm, chân đi guốc cao gót nhổng nha nhổng nhanh bước vô.
Nhát thấy cô ả, Điềm lật đặt đặt ly cà phê xuống bàn. Ánh mắt tối

hù như đêm ba mươi bỗng sáng trưng như đèn đường cao áp. Hai người ngồi kề bên trao nhau những cái nhìn tình tứ, đắm say, muôi mẫn hơn cảnh Kim – Kiều tái hợp. Thanh cảm giác có bàn tay xương xẩu tóm chặt yết hầu không sao thở được. Cảnh vật xung quanh chao đảo. Cô loạng choạng bước đến xe nước mía phía bên kia đường, chọn một góc khuất quan sát qua làn kiếng mát mờ hơi sương.

Hai người trao đổi với nhau những gì, Thanh không nghe được. Cô đoán già đoán non, không ngoài những lời âu yếm, đắm say sặc mùi tiểu thuyết diễm tình. Anh yêu em như con thuyền yêu bến, như cánh chim yêu bầu trời rộng bao la. Anh yêu em như ba yêu má, như bóng đêm yêu ánh lửa đêm hè. Trời ơi! Những lời mê đắm thiết tha từng dành cho cô, nay anh hào phóng ban phát cho kẻ khác! Diễm ơi, anh là tên tội đồ đáng đem lên đoạn đầu đài.

Tại sao Diễm đang tâm phản bội cô, trong khi cô không may mắn xao lãng trách nhiệm làm vợ, làm mẹ. Từ khi có chồng, Thanh đã phải từ bỏ mọi thú vui thời con gái. Cô chạy trốn những thú vui xa xỉ, từ chối những cuộc họp mặt bạn bè thường niên, sống ẩn dật như nhà tu kín. Thậm chí bị bệnh cô không dám nằm nhà thương vì lo lắng việc nhà không người quán xuyến. Cô chăm sóc anh từng miếng ăn giấc ngủ, từng viên thuốc ho đến cái bàn chải đánh răng. Tại sao? Tại sao anh không hiểu sự hy sinh thâm lặng của cô. Cô có tội tình gì, anh đối xử tệ bạc như vậy.

Vài phút sau, hai người rời quán. Thanh bám theo như con trộm. Cô cảm thấy nhục nhã và đau đớn ê chề khi phải làn đáng xấu hổ này. Giữa thanh thiên bạch nhật mà hai người cứ sà nọ như đôi sam. Xôn con mắt! Nắng chang chang mà lòng cô mưa tuôn như xối. Suýt nữa cô đã tông vào chiếc ô tô chín chỗ đi từ hướng ngược lại. Vòng vo một lúc chiếc future màu xanh ngọc dừng lại trước nhà trọ “ Bình Minh “ nằm đối diện bến xe Miền Đông. Diễm gọi xe, làm thủ tục mượn phòng. Rồi hai người tình tứ khoác tay nhau và khuất dạng sau dãy hành lang hẹp thiếu ánh sáng.

Gã nhân viên nhà trọ nhìn cô bằng ánh mắt ranh mãnh. Bộ ria cá chốt vênh lên như dấu hỏi:

- Chị đi với ai?

Cô xẵng giọng:

- Chẳng lẽ một người không có quyền mượn phòng? Đây là chúng mình nhân dân của tôi. Tôi muốn có căn phòng kề bên hai người vừa bước vô tức thời.

Gã đưa Thanh chiếc chìa khóa.

Thanh nhanh chóng mở khóa và lách mình vô bên trong như rắn liu điu. Căn phòng nhỏ chỉ vừa đủ kê một chiếc giường đơn. Chiếc quạt máy cũ cằn đặt trên chiếc tủ cá nhân phát ra những tiếng ề ề như người lên cơn suyễn. Ban đầu cô định mở đèn nhưng nghĩ lại thấy không tiện nên thôi.

- Từ từ thôi, anh. – Giọng nỉ non nỉ nọt vang lên mồn một:- Ái, đừng làm em đau!

- Nhớ quá! Nằm yên để anh hôn!

- Nhớ gì em! Nhớ con vợ già của anh thì có!

Thanh chấp chới như hút chùn xuống đáy nước. Nước mắt trào ra như xối. Trời ơi, chẳng thà tai cô điếc để khỏi phải nghe những lời này.

- Em xúc dầu thơm loại gì vậy, thơm muốn điếc cái lỗ mũi luôn!

- Hàng hiệu của nhỏ bạn từ Mỹ mang về đó. Em không quen xài hàng nội địa.

- Anh phát điên lên vì em, Thúy à! Chẳng bù bà xã nhà anh toàn mùi nước mắm cá cơm!

- Hứ!

Tiếng hôn chùn chụt. Và tiếng nghiến răng ken két mấy cái chùn giường đang thời kỳ quá đất.

Không thể chịu được cảnh tượng, Thanh ù chạy ra phía ngoài.

Con ghen khiến cô như người mất trí. Cô bước loạng choạng đến quầy tạp phẩm mua một hộp lưỡi lam mười chiếc. Công việc tiếp theo là tông cửa xông vào chỉ đích danh đôi gian phu dâm phụ và rạch nát mặt đura lộn chồng. Chẳng ai thương xót hạng đàn bà lẳng lơan dĩ thõa.

Thanh hít một hơi thật sâu vào lồng ngực để lấy can đảm. Hai chiếc lưỡi lam sáng chói được kẹp dọc theo các ngón tay. Chỉ cần vài động tác, mặt con ả sẽ nát như bàn cờ tướng.

Khi cách cửa phòng chừng vài bước chùn, Thanh cảm thấy không

yên tâm. Sức yếu thể cô khó lòng địch nổi hai kẻ bị dồn vào bước đường cùng. Phải làm sao đây? Trục nhớ đến Nga, cô quày quả trở ra, móc điện thoại cầm tay bấm tách tách.

Ồ..í...e...số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...

Mấy lần điệp khúc ấy cứ nhại đi nhại lại. Chán nản, cô cứ đi đi lại lại không biết xử trí làm sao. Những lời yêu đương muối mẫn từ bên trong liên tục phát ra như que nhọn xuyên thủng màng nhĩ.

Tay chun Thanh run rẩy như bị cơn động kinh.

Một liều ba bảy cũng liều! Không gạch mặt đứa cướp chồng người thì cũng phải cho đôi trai trên, gái dưới biết thế nào là sự trừng phạt. Mình phải làm gì đây? Tông cửa, hô hoán ầm ỉ để mọi người kéo đến. Họ sẽ là đồng minh đứng về phía cô. Đẹp mặt chưa!

Nhưng Thanh không đủ tự tin hành động một mình. Nga ơi, tại sao mày lại tắt điện thoại vào lúc này.

Thanh bỏ ra ngoài, đi lang thang như người mộng du. Những ý nghĩ khủng khiếp cứ ám ảnh triền miên. Lúc sau, người đàn bà trộm tuổi, dáng vẻ lam lũ, bước lạch bạch như vịt xiêm bụng cái mâm đựng hai tô hủ tiếu Nam Vang nghi ngút khói đến gõ cửa phòng đôi mèo mả gà đồng. Hai người ăn uống tại phòng không héo lánh ra ngoài. Thanh thấy khát khô cổ họng bèn ra ngoài kêu chai xá xị. Giờ này hai đứa nhỏ đã về nhà. Không có mẹ chúng chẳng chịu ngủ trưa, cô cảm thấy lo lo. Sáng sớm, Thanh ra chợ mua con cá bông lau hơn kí lô. Cô dọn má phần đầu và đuôi đem nấu canh chua. Còn khúc giữa thì ướp nước mắm, gia vị, kho tiêu. Bé Hà thích ăn cay, giòn ngọt. Còn cu Đạm thì ngược lại kị cay, thích đậm đà. Cá kho phải vặn lửa liu riu để cá thấm gia vị, cứng mới ngon. Nếu không thực hiện đúng bài bản, Diễm thà để bụng đói chớ nhất quyết không động đũa. Chỉ có cô mới biết cách làm vừa ý tất cả mọi người. Diễm nhiều lần nói cà rờn, để sếnh vợ chỉ có mà chết đói nhăn răng, vì thế cho dù trời long đất lở, bão tố, phong ba anh cũng quyết giữ chặt em. Thanh cười chua chát. Lời nói gió chưa kịp cuốn đi, anh đã theo người đàn bà khác!

Uống xong chai nước ngọt, Thanh thấy no ngang không thấy đói. Diễm cứ nhắc đi nhắc lại không nên uống thứ ngọt trước bữa ăn, vì

vị ngọt dễ gây cảm giác lửng lơ. Nói hoài mà hồng chịu nghe!
Đôi vợ chồng trẻ tay xách, nách mang từ phía bên kia đường tiến về phía nhà trọ “ Bình Minh “ (Có lẽ đây là đôi vợ chồng duy nhất có nhu cầu trọ thật sự) Theo sau họ là thằng bé chừng ba tuổi, gương mặt sáng sủa, tướng tá nín nà nín nần. Trong khi người đàn ông làm thủ tục thuê phòng, thằng bé chạy lăng quăng khắp nơi. Thỉnh thoảng nó sà đến bên người đàn bà, hả cái miệng tròn vo để mẹ nó dứt từng mẩu bánh mỳ.

- Ngon hôn, con trai cưng của mẹ.

- Ngon!

- Con thương ba hay thương mẹ?

Thằng bé ngẩn người ra chiều suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Con thương hai đứa!

Thanh gọi điện về nhà hỏi han chuyện mấy đứa nhỏ.

- Con chị ngủ rồi. Còn thằng em cứ mở mắt trao tráo, nó nói phải có mẹ nằm bên cạnh, vỗ mông mới chịu ngủ! – Giọng má cô khàn khàn trong ống nghe.

- Má ơi, tại sao hồi đó dượng chia tay với dì Út nhà mình vậy? – Thanh đột ngột bẻ lái câu chuyện sang hướng khác.

- Ủa, sao bây giờ bỗng dưng nhắc đến chuyện này? – Giọng má tỏ vẻ ngạc nhiên:- Chẳng phải tao đã kể cho bây nghe hàng trăm lần là gì! Bộ có chuyện gì hả, con?

Dì dượng sống hạnh phúc bên nhau như chén nước đầy (họ từng nhận giải nhất cuộc thi “ Gia đình hạnh phúc “ cấp quận) bỗng dưng một cái hai người ề ạch khiêng đơn ra tòa ly dị. Nguyên do, dượng có mèo. Dì kéo róc cả bầu đoàn thể tử đánh ghen một trận tung bùng khói lửa. Dượng mất chức phó giám đốc, bị khai trừ Đảng, trở về làm phó thường dân, tên tuổi, uy tín bị bôi tro trát trấu. Bây giờ hai người vẫn ở vậy đêm ngày gặm nhấm nỗi đau như chuột chù mài răng trong xó bếp nhưng xem ra cơ hội tái hợp còn khó hơn chuyện mò kim đáy biển. Người ta trách dượng là đồ bạc bẽo ăn ở hai lòng, trách người có tài cư xử như dì lại bị cơn ghen làm mờ lý trí. Con thuyền hạnh phúc trôi khỏi tay họ, rách nát, tả tơi trong sóng đời xô dạt...

Thanh đứng bần thần, gương mặt liên tục biến dạng lúc đỏ lúc

xanh, lúc tròn lúc méo. Lát sau cô bước xăm xăm vào phía bên trong, môi bặm lại như dứt khoát sự lựa chọn khủng khiếp. Chỉ có trời mới hiểu người đàn bà trong con ghen điên đảo sẽ làm gì.

*

Gần bốn giờ chiều, Diễm mang quần áo đi tắm. Đôi giày da đánh xi bóng lộn để ngay ngạch cửa không cánh mà bay, thay vào đó là đôi guốc cao gót có quai hình bông hoa năm cánh, Diễm giựt mình chết đứng. Mặt đỏ chàm xám ngoét. Mồ hôi cha mồ hôi con túa ra như tắm. Đôi guốc của Thanh.

*

Nửa đêm.

- Thanh à, anh...anh...có lỗi với em, hãy tha thứ cho anh, anh van em!

Những giọt nước mắt sấm hối lấp lánh trong bóng đêm trông như dải kim tuyến.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

ĐIỆN THOẠI VÀ TI VI

Đã ba tuần nay, cứ vào khoảng nửa đêm về sáng là Thầm tỉnh giấc mặc dù trước lúc lên giường, anh đã nốc thuốc an thần vượt gấp đôi liều chỉ định, cùng sự hỗ trợ loại rượu bốn mươi độ. Chứng mất ngủ kéo dài khiến anh rạc cả người, đầu óc lúc nào cũng lơ lửng như ở trên mây và tính khí trở nên cau có thất thường cứ như đàn bà đang thời kỳ kinh nguyệt. Đi khám, bác sĩ kết luận, Thầm bị chứng trầm cảm râm nặng phải điều trị lâu dài, tốn kém và nhất định phải dứt tiết chất cồn, thuốc lá thì mới mong khỏi hẳn. Bước ra khỏi phòng khám, Thầm xé toa thuốc ném vào sọt rác và luôn miệng văng tục. Phải kiêng những thứ đó, Thầm không biết sẽ sống ra sao trong một thế giới cô đơn, xa lạ.

Trước khi lên thành phố kiếm sống, Thầm hãy còn là một chàng trai tinh khiết như sản phẩm đóng hộp chưa bóc tem, anh chưa từng nếm qua một giọt rượu hay rít một hơi thuốc lá. Vậy mà giờ đây, Thầm nghiện nhiên trở thành cao thủ trong làng chai lọ. Thời gian đầu, Thầm xin một chân phụ hồ trên các công trường xây dựng. Lương thợ phụ chỉ bằng một nửa thợ chính. Tiền công ít ỏi không đủ trang trải chi phí sinh hoạt đắt đỏ, công việc lại trôi sụt thất thường, có lúc phải lao động tối mịt, tối mũi, lúc khác lại thất nghiệp dài cổ ra. Sau nhờ người quen bảo lãnh, Thầm nhận công việc bốc xếp ở chợ rau đầu mối, thu nhập tuy không nhiều nhưng ổn định. Vậy là mừng rồi. Nhưng niềm vui chưa kịp lắng xuống, bỗng dưng một cái chợ rau được lệnh phải di dời ra ngoại thành theo kế hoạch chỉnh trang đô thị, Thầm lại trở về vạch xuất phát. Cả tháng trời chạy xuôi chạy ngược tìm việc và sống cầm hơi bằng món mì gói xanh mốc với nước giếng khoan không qua lọc, cùng với khoản nợ ngập đầu, rớt cuộc, anh được bà chủ nhà trọ thương tình giới thiệu với người em bà con xa vốn là giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn. Tay giám đốc trẻ buôn tât tạt từ

chiếc máy bay đồng nát chỉ đến cây kim đít vàng và là nghệ nhân trốn thuế.

Cuộc gặp gỡ diễn ra tại quán cà phê đèn mờ bên cạnh nhà vệ sinh công cộng, âm nhạc Paul Moriat du dương hòa lẫn cùng mùi khai nước tiểu từ nhà vệ sinh hắt ra.

Giám đốc tên Tài, ba mươi hai tuổi, gương mặt thông minh rất thích hợp với nghề kinh doanh. Tài thao láo nhìn người đối diện. Đôi môi dày tràn trề nhục dục khê động đầy để lộ hàm răng ám khói:

- Tin tưởng vào sự giới thiệu của chị Hai, vả lại trông ông có vẻ thật thà, tôi đồng ý nhận vào chân giữ kho. Công việc nhàn nhả chẳng hề tốn công nhọc sức mà thu nhập tương đương lương tiến sỹ, tôi dám cá với ông chẳng nơi nào có thể hơn thế. Tuy nhiên mọi thứ đều có cái giá của nó..

Tài nhấp ngụm cà phê thâm giọng:

- Công việc này gò bó thời gian. Ông phải túc trực hai mươi bốn trên hai mươi bốn nếu tự ý bỏ ra ngoài tôi sẽ đơn phương chấm dứt hợp đồng và không trả bất kỳ một xu thù lao. Suy nghĩ kỹ đi, nếu chấp nhận thì ký vào đây.

Thầm rụt rè:

- Tôi muốn biết, công việc có ổn định, lâu dài không.

- Chuyện đó, ông khỏi phải lo. Tôi sẵn sàng ký hợp đồng với ông trong thời gian năm mươi năm.

Nói đoạn, ngài giám đốc trẻ tuổi có tham vọng trở thành tư sản dân tộc đẩy mẫu đơn đã soạn sẵn về phía Thầm. Buồn ngủ, gặp chiếu manh, chẳng cần suy nghĩ lâu lắc, Thầm gật đầu cái rụp. Có việc làm tốt, lại không phải tốn một xu chi phí thuê nhà thì không có lý do gì anh lại chê món hời từ trên trời rơi xuống. Thầm cầm lấy cây bút hý hoáy ký tên. Nét chữ lớp năm trường làng lên bờ xuống ruộng. Cả hai cùng hài lòng. Vị giám đốc trẻ thanh toán tiền cà phê, thuốc lá rồi giục Thầm lên xe để đưa đến nơi làm việc.

Thầm ngạc nhiên:

- Ngay lúc này à?

- Tất nhiên.

Chiếc Dylan màu cà phê sữa chạy vòng vèo trong nội đô gần hai chục phút rồi bất ngờ tăng tốc trực chỉ ra ngoại thành. Thêm chừng ấy thời gian thì đến nơi. Thảm thật sự bất ngờ lẫn thất vọng khi tận mắt nhìn thấy cái kho hàng, nói chính xác hơn đó là ngôi nhà hoang trống hươ trống hoác gần trăm mét vuông, mái tôn han gỉ tường không trát nằm đơn độc trên bãi đất sinh lầy cỏ dại um tùm.

- Trông thế thôi chứ cả khối tài sản đấy. Giá đất lên vùn vụt. Tài tra chìa vào ổ khóa và đưa tay đẩy mạnh cánh cửa sắt nặng trĩch. Tiếng bản lề khô dầu phát ra rợn cả người. Nghe tiếng động lũ chuột đói đang kiếm ăn, co giò chạy thục mạng. Thảm ngơ ngác, đồ đạc bên trong hầu như chẳng có gì ngoài mấy cuộn dây thép nằm chỏng chơ trong xó tối, vài khối sắt hình dạng kỳ lạ, không hiểu là thứ gì có thể là bom nguyên tử hay thứ vũ khí giết người hàng loạt cũng nên. Bên cạnh cửa sổ có kê chiếc giường cá nhân. Dưới gầm giường vắt lăn lóc vài dụng cụ làm bếp. Thảm phát hiện còn ít cơm nguội xanh mốc trong chiếc nồi nhôm móp méo.

Tài co chân vót nhẹ hòn sỏi cạnh đấy:

- Cách đây vài hôm tôi đã tống cổ một gã đại gái, - Tài nói:- Trước đây gã tỏ ra rất chăm chỉ nhưng từ khi ăn phải bùa mê thuốc lú của mấy con gà móng đỏ ở quán lẩu mắm ôm ngay ngã tư Trung Chánh thì đâm ra đồ đốn bỏ bê công việc thậm chí còn cả gan đem hàng trong kho để trả nợ miệng, nợ tình. Mẹ kiếp! May là tôi kịp phát hiện nếu không gã đã dỡ cả kho hàng đem bán phế liệu!

Đoạn Tài cao giọng dạy đời:

- Dây dưa với bọn đàn bà người khôn cũng thành dại, kẻ nhân từ đức độ cũng trở thành lục lâm thảo khấu tuốt. Này, ông đã kịp sắm cho mình mối tình nào chưa?

Thảm lắc đầu. Tài cong cặp môi dày:

- Xem như cả ông và tôi đều gặp may. Sinh ra làm phận người đã là nhục, làm thằng đàn ông càng nhục hơn bội phần. Nghe lời khuyên của tôi, lúc nào cần tình thì thực hiện đúng khẩu hiệu ăn bánh trả tiền, đừng dại dột trao gởi niềm tin vào loài động vật có vú phản trắc ấy mà tiền mất tật mang.

Trước khi ra về Tài móc túi ứng trước nửa tháng lương:

- Ông dùng số tiền này mua lương thực, thực phẩm. Nấu nướng đã có sẵn bếp điện. Nước ở đây hơi hiếm nên xài tiết kiệm. Tôi đã chuẩn bị sẵn vài bộ sách học ngoại ngữ, nếu chịu khó vài năm ông có thể lấy bằng master dễ như bỡn!

Đoạn Tài hướng ánh mắt về chiếc điện thoại treo trên tường:

- Trước và sau khi nhận giao hàng tôi sẽ phone cho ông. Tôi không giấu giếm ý định dùng nó như phương tiện kiểm tra sự trung thực của ông. Tôi cảnh báo trước, chuông điện thoại reo không có người nhắc máy đồng nghĩa với sự vắng mặt không hợp pháp của ông, lúc ấy, tôi sẽ kết thúc hợp đồng theo điều hai mục một, có nghĩa là ông sẽ ra đi không một xu dính túi. Rõ chưa?

Thời gian đầu mọi việc diễn ra rất thuận buồm xuôi gió. Thầm cũng không ngờ bản thân lại dễ dàng thích ứng cuộc sống giam cầm nhanh đến vậy, bởi Thầm là chân đi. Mẹ anh khi mang thai đã đẻ rơi cậu con trai út trên chuyến xe liên tỉnh tốc hành. Thầm lại cảm tình con ngựa. Mụ thầy bói sau khi sấm soi tướng mạo đã phán một câu chắc nịch, thằng bé này sinh ra là phải vó ngựa truy phong, giang hồ lãng tử. Tuấn mã mà không tung bờm, cật vó, chẳng khác nào ngựa bệnh, ngựa què! Bà thầy nói như thánh phán! Thầm đã ngã bệnh sau khi thử thời vận với chân gác đang chán phèo tại trường tiểu học cạnh nhà.

Mẹ chết vì chứng ung thư gan. Cha Thầm quá phiền muộn, suốt ngày trầm mình trong men rượu và cũng sum họp với bà vài tháng sau đó cũng cùng chung chứng bệnh. Gia tài để lại chỉ ít đất đai và món nợ khổng lồ. Anh em đông như lá rụng mùa thu, mặt mày đứa nào đứa nấy đều vàng bủng vì đói ăn và no bệnh. Nợ áo com buộc Thầm phải tha phương cầu thực. Thời gian như bóng câu qua cửa sổ thoát đó đã gần năm năm...

Không như hồi còn ở xóm nhập cư, Thầm tha hồ ngủ mà không sợ ai quấy rầy. Anh ngủ từ sáng đến chiều, từ chiều đến sáng. Ngủ bù cho những ngày thiếu ngủ. Ngủ đến no con mắt. Có ai đó từng bảo, thời giờ là vàng bạc giấc ngủ là kim cương, Thầm nghiệm nhiên trở thành người giàu có nhất thế gian. Tất nhiên để duy trì sự hiện hữu nhân sinh ngoài việc ngủ cần phải có cái ăn. Về

chuyện này, Thầm chẳng phải bận tâm lo lắng, bởi gạo, mắm gia vị, đã sẵn sàng. Điện đóm có liên tục hai mươi bốn trên hai mươi bốn, anh chỉ việc vo gạo, nhón tay vặn bếp điện. Mắm cá lóc cho vào chén, giặm thêm một ít tiêu sọ, mỡ, đường, bột ngọt, đợi cơm sôi thì cho chén mắm vào nồi rồi thì ung dung nằm run đùi đợi cơm chín. Thầm ăn rất khỏe, mỗi bữa có thể đánh gọn năm bát, Nếu thắng thét có thể giải quyết dứt điểm cả cân gạo. Ngoài giờ ngủ và ăn, anh dành trọn thời gian còn lại cho việc truy tâm tri thức qua bộ StreamLine English bốn quyển. Thầm nằm gác chân chữ ngũ miệng lắp vấp như sư sãi đọc kinh phổ độ. Hóa ra, Thầm cũng sáng dạ lắm, chỉ trong một thời gian ngắn đã ngấu nghiến xong quyển Departure bao gồm vốn từ vựng đọc lú lười và mớ văn phạm rối rắm như trận đồ thiên la địa võng. Tuy nhiên, đọc thoai mãi cũng nhàm, vả lại, tính kiên nhẫn với Thầm luôn là món hàng xa xỉ. Vì thế học đến unit ba mươi sáu quyển II, anh lặng lẽ buông súng đầu hàng. Những quyển sách quyền năng siêu việt có thể biến con lừa trở thành master chuyên nghiệp bỗng hóa thành mớ giấy làm sạch hậu môn. Không đọc sách, Thầm chẳng biết phải làm gì để giết thời gian ngoài việc kết bạn với lũ chuột. Khôn nạn thay, bọn gặm nhấm ấy không xem anh là đồng loại. Thầm càng tỏ ra thân thiện, bọn chuột càng sợ hãi, càng xa lánh.

- Mẹ kiếp! - Thầm gào lên:- Thậm chí, lũ chuột bản thủ chúng mày cũng từ chối ông. Cút!

Thầm nhặt viên gạch ném mạnh vào vách, bọn chuột vội lui nhanh xuống miệng cống, đưa cặp mắt tròn vo như hạt đậu đen nhìn hẩn xa lạ, tức tối.

Từ hôm đó, Thầm bắt đầu làm quen với men rượu và khói thuốc. Lúc này, anh mới phát hiện tử lượng của mình sếp vào hàng cao thủ. Dạ dày của Thầm có thể chứa hai lít rượu trắng loại bốn mươi độ, còn các loại bia thì vô tư. Uống say, Thầm lăn ra ngáy như sấm. Tỉnh dậy lại uống, say lại ngủ, cứ thế...Cuối tháng cộng sổ Thầm giật mình té ngựa, bởi toàn bộ tiền lương đã bốc theo hơi men, khói thuốc mất rồi. Phải giảm bớt lý trí ra lệnh, nhưng bản năng thì làm ngược lại. Thậm chí, còn nốc nhiều hơn nữa là đàn ông khác. Thầm ngồi nhấp rượu với khô cá sặc. Trong đầu miên man

suy nghĩ; dù sao cuộc sống hiện tại cũng không đến nỗi tồi. *Sáng say chiều xin tôi lại rai/ Thiên hạ trên đời chẳng có ai/ Cạn hết ly này thêm ly nữa/ Đất trời điên đảo ta cứ say..* Thăm ngâm nga mấy câu thơ con cóc, nước mắt đầm đìa. Và có lẽ anh sẽ trở thành tiên ông đắc đạo nếu như chiếc điện thoại đáng nguyên rủa đừng quấy rầy anh. Tay giám đốc buôn lậu nung nấu ước mơ trở thành tư sản dân tộc liên tục gọi điện tra tấn Thăm bất kể sáng trưa, chiều tối, thậm chí, nửa đêm gà gáy canh ba cũng chẳng buông tha. Có hôm, Tài gọi không dưới hai mươi cuộc:

- A lô, tôi, Tài đây. Ông đang ngủ đó hả?
- Mẹ kiếp! – Thăm làu bàu:- Nửa đêm không ngủ chẳng lẽ thức?
- Ngủ là quyền lợi và nghĩa vụ công dân, tôi chẳng can thiệp nhưng ông nhớ cẩn thận cửa ngõ bọn trộm mà rình thứ gì thì ông móc tiền túi ra mà bồi thường đấy nhé.
- Biết rồi, nói mãi! - Thăm nói gay gắt.

Giọng Tài hồ nghi:

- Ông lại uống rượu phải không, giọng kéo nhựa như cơm nhão, tôi đoán đã nốc ít nhất vài chai Lúa Mới. Chát còn và đàn bà ông phải tránh xa.

Thăm gật đầu thú nhận:

- Ừ, có uống chút chút. Buồn quá, chẳng biết làm gì.

Tài ra rả:

- Uống là quyền của ông, tôi không cấm cản. Nhưng tôi lưu ý ông một điều; tôi bỏ tiền ra thuê ông để trông nom tài sản chứ không thuê ông ăn nhậu.

Thăm im lặng.

Tài nói tiếp:

Sáng mai, sẽ có hai chuyến xe tải đến đồ hàng. Hàng gì, ông không cần biết. Nhiệm vụ của ông là chỉ cho họ chỗ xếp đặt hàng hóa có trật tự. Khoảng mười giờ tối cùng ngày sẽ có người đến nhận hàng. Trước khi xuất kho, ông nhất định phải bảo họ trình hóa đơn có chữ ký của tôi, nghe chưa?

Thăm ậm ừ:

- Tôi có cần điện thoại báo cáo công việc cho ông không?
- Không cần, - Tài sốt sắng:- Tôi sẽ liên lạc với ông sau. Thôi,

tôi cúp máy đây. Chúc ông ngủ ngon.

Suốt mấy tháng trời rông rã quanh đi quẩn lại, Thầm chỉ có mỗi công việc mở cửa nhận hàng, và đóng cửa sau khi xuất kho.

Những kẻ có hành vi mờ ám vội vã đến và cũng vội vã đi trong im lặng. Dường như, họ đang âm thầm chuẩn bị một cuộc đảo chánh. Thỉnh thoảng, vài người trong số họ cũng lân la bắt chuyện với anh, mời anh điều thuốc lá xã giao. Một việc khiến Thầm hết sức bức mình, họ không gọi đích danh tên cha mẹ đặt mà kêu là thằng Còi Kho.

- Ê, Còi Kho, ký nhận vào đây, hai chiếc máy hàn, sáu thùng gạch men.

- Còi Kho xuất cho hai trăm ký que hàn, một thùng rượu chát.

- Còi Kho...

Rượu đã biến Thầm trở nên bệ rạc và hệ tiêu hóa bị tàn phá nhanh chóng, cộng với lời đe dọa cho thôi việc của nhà tư sản dân tộc buộc lòng anh phải giảm dần khẩu phần rượu trong mỗi bữa ăn. Khổ nỗi, những lúc đầu óc tỉnh táo anh cảm thấy cô đơn khủng khiếp. Thầm chạy giáp vòng kho, miệng gào lên những âm thanh vô nghĩa như kẻ mắc bệnh tâm thần:

- Tại sao vậy? Tại sao?

Triệu chứng mất ngủ cùng với chứng độc thoại triền miên bắt đầu từ đó. Nửa đêm, Thầm ngồi dậy ngơ ngác nhìn ánh trăng bàng bạc bên khung cửa, chợt thấy thèm làm sao một người trò chuyện đỡ buồn. Nhưng quanh đây hoàn toàn vắng lặng chỉ có tiếng ếch nhái côn trùng rỉ rên với bóng đêm tàn tạ và lũ chuột lúc nào cũng xem anh là kẻ thù không đội trời chung. Nhìn thấy chiếc điện thoại treo tường, đôi mắt Thầm vụt sáng. Phải rồi, vậy mà mình nghĩ không ra! Ngay lập tức, anh lao đến giật lấy ống nghe. Ngón trở bấm bừa lên phím số:

- A lô! - Giọng Thầm rè rè xúc động. Bên kia đầu dây phát ra giọng nữ êm mượt như nhung:

- Số điện thoại quý khách vừa gọi không có thật. Xin quý khách vui lòng gọi số khác hoặc liên lạc với tổng đài 116 để biết thêm chi tiết.

Thầm nhấn tiếp dãy số khác. Lần này, là giọng khàn khàn của

người đàn ông, có lẽ, đã đứng tuổi.

- A lô! Tôi nghe đây. – Giọng người đàn ông có vẻ bức mình:-
Có chuyện gì gấp gáp mà gọi vào lúc nửa đêm. Ai vậy?

Thảm nói rề rề:

- Xin lỗi, chẳng có gì quan trọng cả. Buồn quá, nên tôi...

- Mẹ kiếp! Đồ chó đẻ. Nếu buồn, mày có thể đâm đầu xuống sông tự vận hay lao vào xe lửa chết tan xác tùy ý. Đồ điên!

- A lô! A lô! - Thảm nói dồn dập:- Xin hãy nghe tôi.

Nhưng người bên kia đầu dây đã thô bạo cúp máy. Thảm vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục bấm số. Lần này là một giọng nữ:

- A lô! Xin hỏi ai bên kia đầu dây vậy?

Thảm đáp:

- Là tôi ạ..

Giọng cô gái tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn:

- Tôi là ai mới được chứ. Anh gọi vào đêm hôm khuya khoắt chắc có chuyện gì nghiêm trọng?

Thảm nuốt nước bọt trấn tĩnh tinh thần:

- Tôi là coi kho. Xin cô đừng vội gác máy. Tôi.. tôi buồn quá muốn có người trò chuyện, nếu không, có lẽ tôi sẽ điên lên mất.

Giọng phụ nữ bưng bưng phần nộ:

- Chẳng phải anh đã điên rồi sao! Đồ thôi tha! Cầu Chúa hãy trừng phạt một kẻ điên rồ như anh.

Cô gái dần mạnh ông nghe. Thảm muốn gọi lại số vừa rồi nhưng không nhớ đành bấm bừa số khác:

- Tôi là coi kho, xin đừng gác máy!

- Mẹ mày, đồ chó! Bà vừa thiu thiu đã bị thằng sớm đầu tôi đánh quấy rầy...

Anh không nhớ đã gọi bao nhiêu cuộc, bị chửi bới bằng bao nhiêu ngôn từ hết sức trong sáng tiếng mẹ đẻ, có một điều sau đó Thảm cảm thấy lòng bỗng thư thới nhẹ nhàng như con chiên vừa được rảy nước thánh. Sáng danh Chúa! Thảm múa may vài động tác rồi bước lên giường, khoan khoái đánh một giấc bình yên tới sáng. Rót cuộc, Thảm đã tìm ra loại thuốc đặc trị chữa chứng mất ngủ mãn tính. Eureka! – Anh gào lên như nhà bác học vừa khám phá ra sự sống ngoài hệ mặt trời.

Chỉ trong vòng một tháng, Thầm đã thực hiện hàng trăm cuộc gọi và qua đó anh đã thu thập được cả kho tàng văn hóa chữ hết sức phong phú. Thầm thuộc lòng những câu tục tĩu có văn có điệu của một gã đàn ông có lẽ là nghệ sỹ hết thời. Cuối cùng, Thầm thật thà thú nhận đã bỏ dần chứng nghiện rượu và thay vào đó là nghiện nghe chữ! Những lời chữ có cánh ấy đã nâng giấc tâm hồn còi cọc tật nguyên của Thầm. Ăn được, ngủ được. Tinh thần sảng khoái đã giúp anh tăng thêm hai cân chỉ trong hai mươi ngày. Nhà tư sản dân tộc hằm hằm dần mạnh mẽ hóa đơn lên bàn:

- Mẹ kiếp! Ông làm gì mà tháng này cước phí điện thoại hơn bốn trăm ngàn? Tôi chỉ trả năm chục phần vượt quá tôi trừ vào tiền lương.

Thầm im lặng. Mấy ngón tay thô ráp xoắn vào nhau như rắn hổ mang trong cơn giao phối:

- Buồn quá, mong giám đốc thông cảm.
- Thông cảm cho ông ai thông cảm cho tôi?

Suy nghĩ một lúc, vị giám đốc tư sản dân tộc quyết định:

- Thôi được, tôi sẽ mang ông chiếc tivi xem đỡ buồn. Đừng bấm điện thoại lung tung nữa.

Chiếc tivi mười bốn inch vỏ trắng đã ngả màu cháo lòng, mười lăm tuổi đời. Cái tuổi đáng lý phải được hóa kiếp ở các vựa phế liệu nhưng vì sự nghiệp phục vụ nhân quần phải gồng đến hơi thở sau cùng. Của đáng tội, muốn cho cục sắt vụn làm việc, Thầm phải dùng hết võ học gia truyền; đấm đá, chặt chém..Đang xem ngon trớn, tuồng cải lương Bên cầu dệt lụa, bỗng nhiên đào kép biến mất chỉ còn lại màn hình tối thui cùng giọng ca muối sáu câu vọng cổ như cổ tình treu tức, lại có lúc hình ảnh thì rất rõ mà âm thanh thì tắt tị, vừa xem vừa đoán mò. Sau nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng, Thầm cũng tìm ra phương cách; gập những tình huống như thế chỉ cần vỗ mạnh lên nóc tivi ba cái, đúng ba cái, lập tức mọi việc sẽ ổn thỏa. Thầm rất chăm chỉ nghe thời sự trong nước; lũ lụt mất mùa; những vụ tham nhũng trong xây dựng cơ bản như chứng ung thư đang di căn khắp cơ thể mà không có thuốc đặc trị. Anh thật sự choáng váng vụ nam diễn viên điện ảnh được công chúng ngưỡng mộ lại là người đồng tính. Rồi tiếp đến chuyện Mỹ

và Đồng minh đem quân đánh Iraq; chuyện các nhà khoa học lai tạo thành công giống vật đầu chó mình người có trí khôn siêu việt. Thâm thích xem phim truyện diễm tình và những tuồng cải lương trắc trở thân phận, đong đầy nước mắt. Tuy nhiên, anh vẫn không thể nào ngủ được nếu không nói chuyện với ai đó. Lại tiếp tục bấm số điện thoại bất chấp hóa đơn thanh toán dài như sớ Táo quân.

- Anh đang buồn à, tôi cũng đang chán đời đây. Chúng ta cởi mở với nhau nhé.

Giọng nữ trầm trầm nghẹn nước thốt lên khiến Thâm run lên vì xúc động, bởi đây là lần đầu tiên trong hàng ngàn cuộc điện đàm, Thâm được gọi là anh và không phải nghe chửi. Cuộc nói chuyện kéo dài đúng một giờ, hai mươi ba phút, cô gái hai mươi bảy tuổi là công chức nhà nước, đã lập gia đình, có hai con.

Nàng khóc nức nở trong ống nghe vì gã chồng có máu ghen bệnh hoạn mới vừa rồi gã đã đánh đập chửi bới không thương tiếc chỉ vì nàng về trễ mười phút:

- Chán đời quá nàng muốn chết!

- Đừng em! - Thâm lảo phào:- Cuộc sống là món quà vô giá mà Chúa ban tặng cho con người. Phung phí, hủy hoại nó là có tội.

- Cảm ơn, anh quả là người đàn ông tuyệt vời. Cầu chúc anh gặp nhiều may mắn. Đêm mai, chúng ta lại gặp nhau nhé. Anh nhớ số phone của em chưa?

Thâm gật đầu. Cả ngày hôm ấy, anh chẳng chú tâm làm được việc gì cả, thần hồn nhát thần tính, cứ mong sao đêm đến để chuyện trò cùng người đàn bà đẹp. Thâm chắc chắn nàng phải đẹp cỡ hoa hậu thế giới. Hơn một tuần hàn huyên tâm sự cởi mở tác lòng với độ dài mười giờ, ba mươi bốn phút, vị chi số tiền phải trả tròn trềm cả tháng lương, Thâm giật mình hốt hoảng là đã phải lòng nàng mất rồi. Không được, - anh gào lên và liên tục sỉ vả bản thân một cách thậm tệ:- Người ta là gái đã có chồng. Tán tỉnh phụ nữ đã có gia đình là vi hiến, là trái với đạo lý, là..là thằng tởm. Mặc cho lý trí gào thét, nguyên rủa, vẫn không sao cấm đoán bản năng. Thâm đã yêu nàng. Tình yêu điên dại, ngậm ngùi, đầy nghịch cảnh.

Mười hai giờ đêm, Thâm rợn rợn nhắc máy. Giọng gầm gừ đe dọa vang lên mồn một:

- Đ.M., mày là cái thằng tán tỉnh con vợ lãng loạn của tao đấy phỏng? Đồ khốn! Mày nghe đây, con đàn bà dĩ thỏa đó đã bị tao dần một trận như xương. Tao cảnh cáo mày, nếu mày, tiếp tục chim vợ người khác thì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ đầu của mày, hiểu chưa thằng chó!

Thầm chết lặng. Gã nói tiếp:

- Tao nói là làm chứ không chỉ dọa suông. Nếu mày không tin hãy mở cửa nhìn ra ngoài.

Thầm gác máy, mở toang cánh cửa. Bốn gã đàn ông tướng tá bặm trợn cỡi trên hai chiếc mô tô phân khối lớn, ném những cái nhìn chết chóc về phía hắn. Một tên trong bọn tay cầm con dao găm bén ngọt cạo cạo cái bản mặt cô hồn:

- Ê, thằng kia, nếu mày không biết dừng đúng lúc thì lưỡi dao này sẽ ghim thẳng vào tim mày!

Thầm vừa sợ chết, vừa lo cho sự bình yên của nàng. Sự việc đã đến nước này chẳng còn sự lựa chọn nào khác là phải cắt đứt liên lạc với nàng, người đàn bà có giọng nói như rót mật vào tai, anh đã thắm thương trộm nhớ dù chưa một lần tận mặt. Lòng dạn lòng như thế, nhưng cứ đêm đến, Thầm lại cảm thấy trống vắng, rã rời như con nghiện. Trong anh, lại trào dâng nỗi sầu thâm. Không có người trò chuyện, Thầm bắt đầu uống rượu trở lại. Chứng độc thoại lại có dịp tái phát.

Buổi tối nằm xem tivi. Trên màn ảnh đang chiếu vở kịch Cuộc đời xô dạt, nữ diễn viên chính đang thoại người đàn ông cùng diễn:

- Em yêu anh, yêu tha thiết, yêu đắm say, yêu điên yêu dại. Anh có yêu em không?

Thầm lập tức bật dậy, đưa tay bấm nút có hình cái loa bắt chéo trên remote, và gào lên thật to:

- Anh yêu em!

Rồi lại bấm để nghe nàng nói. Giọng nàng mãi nguyên:

- Anh hãy nói một lần nữa to hơn. Em muốn tất cả mọi người cùng nghe.

Thầm tiếp tục bấm nút khóa cái mồm đáng ghét của nam diễn viên:

- Anh yêu em! Anh yêu em!

Cứ thế, Thầm và nàng thực hiện trọn vẹn vai diễn. Nàng ngược nhìn hắn, mắt rung rung hạnh phúc:

- Anh hãy ôm em vào lòng. Ôm thật chặt! Em hạnh phúc biết bao!

Thầm lao đến. Dang rộng đôi tay ôm gọn chiếc tivi mười bốn inch:

- Anh thề sẽ giữ chặt em suốt đời, cho dù trời long đất lở, biển cạn đá mòn, anh thề không bao giờ xa em nửa bước.

Nàng run rẩy:

- Chúng mình sẽ làm đám cưới nhé anh?

Thầm gật đầu rồi rít:

- Tất nhiên rồi, anh sẽ về quê nhờ người lớn mang trầu cau đến giạm hỏi. Nhà anh nghèo lắm, anh chỉ lo cho em cực khổ tấm thân ngà ngọc.

Nàng nói hụt hơi:

- Được sống bên anh là em mãn nguyện lắm rồi. Em chẳng cần vật chất xa hoa, nhà cao cửa rộng, chỉ cần một túp lều tranh cùng hai trái tim vàng..

Gương mặt Thầm lấp lánh hào quang:

- Em thật lòng muốn làm vợ anh? Ôi, anh hạnh phúc xiết bao! Anh muốn gào thật to cho tất cả mọi người trên thế gian biết rằng anh yêu em biết dường nào.

Nàng ngược nhìn đăm đuôi rồi ngả đầu vào đôi vai lực lưỡng gã nam diễn viên chính. Tức mình, Thầm gầm lên:

- Cút đi, đồ kỳ đà cản mũi! Cút.

Nhưng bất chấp phần nộ của Thầm, tên diễn viên đáng nguyên rủa kia vẫn giằng lấy nàng trong vòng tay:

- Đồ chó đẻ! Cút đi!

Thầm co chân vung cú đá thật mạnh. Nàng, tên diễn viên nam đáng ghét cùng chiếc tivi bay thẳng vào vách tường vỡ vụn.

Nửa đêm, xảy ra đám cháy dữ dội. Rất may, nơi xảy ra hỏa hoạn cách xa khu dân cư, tránh được thiệt hại cho cộng đồng. Tuy nhiên, bà Hỏa đã thiêu trụi ngôi nhà kho cùng tất cả hàng hóa bên trong.

Thầm được đưa vào trại tâm thần điều trị dài ngày, sau khi có

chứng nhận của cơ quan y tế, Nguyễn Văn Thầm mắc chứng tâm thần phân liệt, không đủ năng lực chịu trách nhiệm hình sự.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

TIỆC ĐẦY THÁNG

Tiệc đầy tháng con gái rượu của Sếp được tổ chức tại nhà hàng – khách sạn năm sao vừa mới khai trương. Lúc đầu Sếp đặt bốn mươi bàn, sau thấy không đủ đặt thêm mười bàn nữa. Sếp bảo không muốn làm rình rang sợ mang tai tiếng. Nếu mời hết bạn bè, bà con xa gần, đây mơ rê má, trăm bàn còn chưa đủ. Ngoài năm mươi tuổi mới có mụn con nối dõi tông đường nhờ vào bước nhảy thần kỳ của nền sản khoa, có hoành tráng một chút cũng chẳng ai trách. Nghĩ cũng tội, Sếp giàu có về đường công danh, tiền tài nhưng lại nghèo kiết xác đường con cái. Vì thế để đánh dấu sự kiện trọng đại này, Sếp cho toàn thể công nhân được nghỉ nửa ngày.

Hoát, công nhân nguội cùng tổ với tôi mỗi khi nói về Sếp đều biểu lộ lòng kính trọng pha lẫn sự ngưỡng mộ:

- Sếp của chúng ta tài thật! Mới hôm nào còn là chàng kỹ sư quèn. Trọng lượng tính luôn bì, kể cả chất bã trong ruột già chưa tiêu hóa cũng không vượt quá bốn mươi lăm cân. Đám giỗ, đám ma hay dự hội thảo với chuyên gia nước ngoài cũng chỉ mỗi một bộ đồ màu cháo lòng cùng chiếc xe đạp cà tàng tróc sơn lỗ chỗ như bị lang ben. Đã thế Sếp lại mắc thêm chứng bệnh dị ứng trước đám đông. Cậu còn nhớ không, lễ báo cáo mừng công năm nào, được giám đốc phân công lên diễn đàn, Sếp cứ đực mặt ra, cả buổi không rặn nổi một từ, rồi thì mồ hôi cha, mồ hôi con tuôn ra như tắm khiến cử tọa được một phen cười vỡ bụng. Bây giờ Sếp thay đổi như rần lột da. Trọng lượng nặng gấp đôi lúc mới về nhà máy. Bộ cánh cháo lòng được thay bằng bộ veston được đặt may tận Hồng Kông. Tiền và quyền lực giúp Sếp trở nên tự tin có phần thái quá. Về khép nép như con dâu mới về nhà chồng dạo nào chỉ còn là hoài niệm. Hơn thế, Sếp luôn nhìn thẳng vào người đối diện. Và giọng nói cứ oang oang như tiếng kèn xung trận. Thiên hạ bảo miệng nhà

quan có gan có thép chẳng sai chút nào.

*

Chiều thứ sáu, ông Phồn, quản đốc phân xưởng cơ khí khệ nệ ôm chồng thư mời từ phòng giám đốc ném xoạc xuống mặt bàn. Lấy khăn mù xoa vừa lau mồ hôi trán, vừa nói lào phào như người mắc chứng bệnh kinh niên:

- Các cậu xem cái nào của mình thì nhận.

Hàng trăm công nhân phế hết công việc xông vào giành giật như con chiên tranh giành từng giọt nước thánh, phép lịch sự cha mẹ, thầy cô dạy dỗ từ thuở nằm nôi tạm thời vất vào sọt rác. Những tràng từ ngữ vô cùng trong sáng tiếng mẹ đẻ được vung vãi một cách vô tội vạ. Cô Loan, nhân viên KCS, từ ngoài ôm chồng hồ sơ bước vào nhìn tôi, nói hụt hơi:

- Anh Thân, xem cái nào của em thì lấy giúp!

Tôi túm cổ tay thợ tiện có mái tóc rối bù ném ra xa. Nói nổi cả gân cổ:

- Cô tự tìm lấy. Tôi lo thân mình còn chưa xong. Thằng kia, sao mà dám vào mặt ông hử? Mặt này không dễ bắt nạt đâu nhé?

Người phụ nữ đoạt giải thanh lịch nhất toàn ngành lập tức xông vào đám đông ô hợp, gào thét, tranh giành. Tờ thiếp được đánh đổi bằng hai chiếc cúc áo, để lộ bộ ngực tròn căng, trắng nõn.

- Sếp Phồn, tại sao tất cả mọi người đều có, còn tôi thì không?

- Làm sao tôi biết được. Có lẽ, Sếp không thích cậu. Chuyện đơn giản vậy, mà cậu không hiểu nữa.

Trời ạ, Sếp mà không không ưa xem như cuối năm bị cắt suất hợp đồng. Ý nghĩ đó, khiến tôi rụng rời cả tứ chi. Chợt, cậu Thông, thợ hàn reo lên:

- Cái ở dưới gầm bàn là của thằng nào?

Những bài chiến thuật lẩn lén, bò tòi, tôi thuộc nằm lòng thời ở quân đội bỗng trở nên hữu ích. Từ dưới gầm bàn lóp ngóp chui ra, tôi vượt lại tờ thiếp ngay ngắn và kính cẩn cho vào túi áo. Có được tờ giấy thông hành này, tôi không phải thắc thỏm lo lắng chuyện hợp

đồng. Chân thành cảm ơn Sếp.

*

Không dám làm xấu mặt Sếp, tôi đành gửi “con cào cào” cách nơi chiêu đãi hai ngã tư. Trước khi bước lên bậc cấp, tôi còn cẩn thận sờ lên túi áo, kiểm tra lại phong bì. Chiếc phong bì bằng giấy chẳng thể có cánh bay như chim hay bốc hơi vào không khí như cồn, vậy mà tôi vẫn cứ lo nó biến mất bất kỳ lúc nào. Hai trăm nghìn chứ đâu phải ít. Vợ tôi bảo, nhà nghèo mà chơi sang, nhà này góc đầu lên không nổi là tại tôi. Theo cô ấy, một trăm là đúng tiêu chuẩn. Đàn bà là động vật có trí khôn nhưng vô cùng thiển cận. Lột sần xuống nia mà lại. Nếu có chỗ ở khác, tôi sẵn sàng thể chấp ngôi nhà đang ở làm tiền mừng cho Sếp. Tay Trắng cùng công ty, xét về nghiệp vụ chuyên môn như mèo mửa, nhưng khoản mua bán đổi chác thì đáng xếp vào hàng cao thủ. Hai nghìn đô nhân ngày sinh nhật Sếp đã đưa anh chàng đang trong diện tinh giảm biên chế trở thành trưởng phòng tổ chức. Việc mua quan bán tước tại công ty diễn ra công khai như phiên giao dịch thị trường chứng khoán.

Đã từng dự hàng trăm tiệc lớn, tiệc nhỏ, nhưng tôi chưa từng mục kích buổi chiêu đãi nào rình rang, sang trọng đến thế. Thảm đỏ được trải từ chân thang máy đến tận sân khấu. Hai mươi cô người mẫu chuyên nghiệp ăn mặc theo phong cách người tiền sử xếp thành hàng ngay lối vào. Nước hoa chanel chính hiệu thơm nức mũi. Tốp múa “Những bông hoa biết nói” đang tranh thủ dượt lại những động tác vô cùng gợi cảm phía sau hậu trường. Đội kịch nói “Tuổi Ngọc” của nhà văn hóa thiếu nhi quận cũng được lôi vào cuộc cho xôm tụ. Còn có rất nhiều bong bóng và champagne đỏ của Pháp.

Bước chân vào đại sảnh, tôi bị chói mắt bởi những ánh đèn flash của các tay phóng viên chuyên nghiệp, và ánh đèn mấy trăm watt máy quay phim hiện đại nhất. Màn hình trên sân khấu đang chiếu

những cảnh sinh hoạt tại tư gia Sếp. Sếp phu nhân đang bế đứa con cầu tự với miệng cười hết cỡ bên cạnh con becgiê thuần chủng. Cảnh Sếp đang ngồi trầm tư bên máy vi tính thật sự gây xúc động trong cử tọa, vài người lấy khăn chấm nước mắt. Tôi cũng muốn khóc, không hiểu sao cái miệng lại cười. Chết thật! Tôi chọn một chỗ gần sân khấu. Vừa kéo ghế chưa kịp đặt mông xuống, gã nhân viên tiếp tân có gương mặt hình sự từ đâu bước đến:

- Xin lỗi, vui lòng cho xem thiệp mời!

Đừng nghĩ thằng này đến ăn rình nhá! Sếp mời đích danh Nguyễn Văn Thân, tổ phó tổ nguội đấy. – Tôi nghĩ thầm và lấy tấm thiệp dẫn mạnh lên bàn.

- À, thiệp xanh, chỗ ngồi quý khách ở đằng kia.

Nói đoạn, anh ta đưa hướng dẫn tôi đến phía dãy bàn kê sát nhà vệ sinh. Từ bên trong vọng ra tiếng giạt nước ào ào, có lẽ, ai đó đang tranh thủ súc ruột. Hoát, công nhân cùng tổ nguội với tôi đưa tay vẫy vẫy:

- Cậu Thân lại đây.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh. Hoát cười để lộ hàm răng đóng bợn:

- Đây là nơi dành cho cánh lính lác chúng ta. Cậu muốn bị cắt hợp đồng hay sao mà dám mon men đến chỗ của các VIP?

Thì ra là vậy, - tôi vỡ lẽ:- Thảo nào, trên bàn đều bày sẵn chai cô nhắc loại năm sao.

Tôi hỏi Hoát đi bao nhiêu tiền. Hoát bảo:

- Theo tiêu chuẩn, một trăm.

Tôi toét miệng cười thắng lợi vì tiền mừng của tôi gấp đôi Hoát. Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn.

Trước khi vào tiệc, người dẫn chương trình giới thiệu Sếp lên sân khấu phát biểu cảm tưởng. Bài diễn văn được tay Thìn, trợ lý chuẩn bị từ ba hôm trước dài mười sáu trang đánh máy. Font size cỡ 10, nhỏ li ti, nhức mắt. Trời ạ, cứ đà này chắc đến mừng thất mới được ăn tiệc.

- Kính thưa chú Bảy, anh Năm, chị Tám!

Sếp tăng hắng lấy giọng. Mở đầu Sếp báo cáo sơ kết kết quả sản

xuất, kinh doanh trong năm của công ty, những thuận lợi, khó khăn, rồi đến phương hướng, nhiệm vụ..Tôi thật sự không hiểu, kế hoạch sản xuất thì có liên quan gì đến tiệc đầy tháng con gái rượu của Sếp.

Theo chương trình; sau bài diễn văn tràng giang đại hải là phần tặng hoa. Bó hoa tươi đặt mua từ Hà Nội vừa chuyển vào bằng đường hàng không sẽ do bà Lan Hương, trưởng phòng tổ chức thực hiện nghi thức long trọng. Nhưng đến phút cuối, chẳng may cậu con trai đang học lớp sáu của bà trưởng phòng đột ngột bị viêm ruột thừa, phải mổ cấp cứu. Chứng bệnh mất trật tự này có nguy cơ đẩy bà trưởng phòng hét ra lửa xuống vị trí nhân viên tạp vụ.

- Đề tôi!

Cô Thoa, thư ký giám đốc nhanh nhẹn lách người qua khỏi dãy ghế ken đặc, tiến lên sân khấu. Sếp bà, tay bế đứa con cầu tự đứng bên cạnh chồng. Tặng hoa xong, cô Thoa không xuống ngay mà còn nấn ná:

- Cho em chụp chung với gia đình ta một kiểu.

Sếp phu nhân đứng bên cạnh cô Thoa hệt như con hầu với nàng công chúa. Các bác phó nhòm thi nhau bấm máy. Sếp phu nhân vốn là con ông vụ trưởng, vừa xấu, vừa mắc chứng vô sinh.

Thương con, ông vụ trưởng bèn đưa ra điều kiện:

- Đứa nào chịu lấy con gái tao, tao sẽ nhường cho căn nhà mặt tiền ba tầng lầu, cùng chiếc ghế giám đốc.

Hóa ra, chứng loạn sắc bẩm sinh của Sếp lại là ưu thế! Cộng với tài năng và sức trẻ, Sếp đã hạ nóc ao tay Thái, phó phòng cung ứng vật tư và anh Triều, phó quản đốc để chính thức trở thành nghĩa tử ông vụ trưởng.

Đúng một tháng sau, từ vị trí tổ phó, tổ sản xuất, Sếp điềm nhiên chễm chệ trên ghế quyền lực. Việc đầu tiên của Sếp, gạch tên ông Bính, tổ trưởng, ra khỏi biên chế với lý do sức khỏe. Ông Bính bị tống cổ khỏi xí nghiệp là đáng lắm, bởi ông không biết nhìn xa trông rộng, cứ nhờ vị giám đốc tương lai bắt viết kiểm điểm vì tội đi muộn, về sớm và hay tán tỉnh các cô nữ nhân viên phục vụ nhà ăn.

Cuối cùng cũng đến phần chiêu đãi. Khi nhân viên phục vụ bê lên “ sáu món ăn chơi “, cũng là lúc trên sân khấu bắt đầu trình diễn tiết mục văn nghệ “ cây nhà, lá vườn “ . Toàn bộ các tiết mục văn nghệ, ngoài một ít sáng tác của Đoàn thanh niên, đa phần được phổ từ những sáng tác của Sếp. Đúng là tài năng không đợi tuổi. Nghe đồn, thời còn mài đũng quần ở ghế nhà trường, Sếp học rất kém môn văn. Thậm chí Sếp còn làm tưởng Hồ Xuân Hương là em ruột của Hồ Biểu Chánh. Và đại thi hào Nguyễn Du chính là cha đẻ của Nguyễn Trường Tộ. Vậy mà, không hiểu sao từ khi ngồi trên ghế giám đốc, hồn thơ của Sếp bỗng lai láng, văn chương chảy tồ tồ. Chỉ trong khoảng thời gian ba tháng, Sếp đã lặn lưng gần hai trăm bài thơ, tám trường ca, và hàng nghìn bài tứ tuyệt. Thật xúc động và xao xuyến làm sao khi đọc những vần thơ, Sếp tả ngày Quốc tế Phụ nữ 8 tháng 3 :” *Hôm nay ngày tám tháng ba/ Là ngày phụ nữ đi ra, đi vào/ Gặp ai các chị cũng chào/ Chào xong, rồi lại đi vào đi ra/ Mặt cười hớn hở như hoa/ Cười xong rồi lại đi ra đi vào...*”. Thậm chí khi viết về kế hoạch hóa gia đình, Sếp cũng để lại rất nhiều ấn tượng lắng đọng trong lòng người đọc:” *Em ơi, hãy nhớ OK / Hai con là đủ, anh mê tới già!* “. Ông Nghĩa, phó giám đốc luôn miệng khẳng định, Sếp là phát hiện lớn lao của nền thi ca đương đại. Sếp là tài sản văn hóa, tinh thần của toàn ngành. Vì thế, mọi người phải có trách nhiệm giữ gìn và phát huy những giá trị đó. Nhưng bằng cách nào để không bị mai một và dễ dàng đến với quần chúng? Cuộc họp với đầy đủ thành phần, ban bộ, từ lúc chập tối kéo dài đến tận nửa đêm vẫn không sao tìm ra lời đáp. Trong cái khó, ló cái khôn, ông Nhượng, trưởng phòng tài chính bỗng vỗ đùi cái đét hết như Newton tìm ra định lực vạn vật hấp dẫn:

- Phổ nhạc!

Chẳng hiểu, ông Nhượng quan hệ như thế nào mà chỉ hai hôm sau đã đưa đến xí nghiệp sản xuất máy nông, ngư cơ xuất khẩu một cây bút có chân trong hội nhạc sỹ thành phố. Tay nhạc sỹ trẻ đã từng đoạt giải nhất trong cuộc thi do thành phố phát động về đề tài bao cao su và đặt vòng tránh thai và giải nhì về tuyên truyền chích ngừa chó dại. Rong mây gặp hội, những tác phẩm xuất sắc lần lượt ra đời.

Chàng nhạc sỹ trẻ được hưởng lương cán sự xí nghiệp chỉ làm mỗi công việc phổ thơ Sếp cũng có mặt trong buổi chiều đãi này. Anh ta đang ngồi run đùi uống cô nhắc pha sô đa, chanh bên cạnh sân khấu. Rượu ngon, pha loãng còn gì hương vị. Uống như vậy rõ ràng không phải là dân sành điệu.

Đến món thứ ba, tôi đã uống được ba lon. Chỉ tiêu của Hoát là sáu lon. Sáu lon cộng với thức ăn, phí phục vụ tròn trềm một trăm. Nếu vậy, tôi phải uống gấp đôi mới đủ tiền mừng.

Lúc này, Sếp cùng bầu đoàn thể tử và hai cô người mẫu đến chào từng bàn. Mỗi bàn chụp hai pô ảnh, quay hai đoạn phim. Trong khi mọi người nâng ly chúc tụng, thì hai cô người mẫu gom phong bì cho vào túi vải. Hai cô thực hiện động tác rất thuần thục chứng tỏ đã tập dượt kỹ trước đó. Sếp phu nhân đón lấy ly rượu từ đại diện bàn:

- Nếu mỗi bàn đều uống một ly thì không còn sức để tiếp khách.

Tôi xin được uống thay chồng tôi.

Đoạn Sếp phu nhân ngửa cổ ực sạch ly bia trong sự cổ vũ của đám đông thực khách. Hoát khều vai tôi, nói khẽ:

- Không ngờ tửu lượng của Sếp bà cũng đáng nể nhỉ.

Tôi gật đầu, phụ nữ mà chịu uống thì cánh đàn ông cứ phải xách dép chạy dài.

Phần trình diễn tam ca Ba con chuột vừa kết thúc, Hoát nheo mắt nhìn tôi:

- Cậu lên làm một bản cho có khí thế.

Tôi lắc đầu. Nhắc đến chuyện ca hát tôi vẫn còn run. Cách đây vài tháng tôi bị nắm cổ đưa vào đội văn nghệ xí nghiệp cho đủ mâm đủ bát. Chả là, tôi biết võ vẽ mấy nốt nhạc thời còn đi học. Vào đội văn nghệ được tiền bồi dưỡng, được chắm công đầy đủ kẻ cũng thích. Nhưng thật lòng mà nói, giọng hát hàng chợ của tôi không thích hợp với những sáng tác hàn lâm của Sếp. Đã vậy, tôi không thể nào từ chối những cuộc nhậu bạn bè mời mọc và liên tục hút thuốc lá như hun muối nên thanh quản luôn có vấn đề. Đợt liên hoan văn nghệ toàn ngành, tôi được bố trí hát sau tiết mục hợp ca. Bài “Lời con gửi mẹ”, nhạc Văn Tiến, phổ thơ Sếp, qua giọng ca rè rè bia bọt của tôi biến dạng đến quái dị. Cao trào đến đến đoạn

điệp khúc, thay vì “ *lại mẹ con đi ...* ”, tôi lại hát thành “ *lấy mẹ con đi...* ”, khiến cử tọa được một phen cười nghiêng ngả. Sếp cũng cười. Cười vì, kiệt tác của Sếp bị tôi méo mó đến thảm hại. Sau vụ đó, tôi bị xóa tên trong đội văn nghệ, bị hạ một bậc lương. Hú vía! Lúc này phái đoàn của Sếp đang tiến về phía chúng tôi. Trước đó chúng tôi đã phân công Hoát đại diện cả bàn phát biểu cảm tưởng nhưng đến phút chót cậu ta bỗng đổi ý, tôi đành làm kẻ hứng mũi, chịu sào. Rót đầy bia, tôi đứng dậy. Trịnh trọng nói:

- Dạ, nhân dịp đầy tháng của cháu, em xin kính chúc thủ trưởng dồi dào sức khỏe, lãnh đạo xí nghiệp hoàn thành kế hoạch trên giao. Dạ..em kính mong Sếp tiếp tục gia hạn hợp đồng...Dạ, hoàn cảnh của em, vợ con nheo nhóc. Dạ, em xin kính Sếp một ly.

Sếp tím mặt. Hoát thúc chỗ vào hông tôi, nói khế:

- Cậu điên hả? Đầy tháng con gái Sếp, sao lại chúc Sếp.

Chụp ảnh, quay phim xong, bầu đoàn thể tử của Sếp dọn sang bàn khác, tôi liền xăng xái:

- Sếp cho em bế cháu một chút lấy hên!

Trước tấm lòng quá đổi chân thành của tôi, Sếp không nỡ từ chối.

Tôi nâng niu đứa con thụ tinh nhân tạo trên tay như báu vật:

- Bác phó nháy làm ơn chụp giùm một kiểu!

Đèn flash nhấp nháy. Tôi mừng rơn, tấm ảnh sẽ là giấy thông hành giúp tôi thông dong trên con đường tiến thân. Cô con gái rượu của Sếp xấu tệ. Tôi e Sếp phải cấp tiền ti để tậu một tấm chồng sau này.

- Cháu bé thật dễ thương. Cái mũi mới đáng yêu làm sao!

Sếp phu nhân tái mặt. Mắt nhìn tôi tóe lửa. Đợi mọi người đi khỏi, Hoát nhìn tôi cười châm chọc:

- Mũi như mũi lân mà cậu khen đẹp. Nói như thế khác gì tát vào mặt Sếp.

Tôi gạt mình toát mồ hôi lạnh. Bỏ mẹ rồi.

Món thứ năm, lẩu thập cẩm. Tôi cố uống đạt chỉ tiêu, bụng óc ách chẳng nuốt nổi thứ gì. Lác đác vài người rời khỏi bàn, tuy nhiên đám đông vẫn nán lại chiến đấu tới cùng. Lẩu đã bắt đầu sôi, tôi cầm cả đĩa hải sản cho vào rồi dùng đũa ấn xuống.

- Nào, xin mời quý vị đưa bát! Tôi xin thông báo, tiêu chuẩn mỗi

người một con tôm, một con thoi nhé..

Tôi không thích món tôm nhưng tôm lại đứng đầu nhóm hải sản các loại nên tôi phải cố cho vào môm. Hoát vừa nhắc môm định đi vào toa lét bỗng giọng kim the thé của Sếp bà vang lên kéo cậu ta ngồi xuống ghế.

- Mày là con đĩ giật chồng bà. Bà phải giết mày!

Sếp phu nhân trong y phục nhàu nát, tóc tai rồi bù đang túm tóc cô Thoa thư ký giật mạnh. Tội nghiệp, cô Thoa không dám chống trả mà trăn mình ra chịu trận, miệng liên tục kêu cứu.

Sếp phu nhân trút đòn thù xuống tình địch như mưa. Cô Thoa bị xô ngã xuống nền gạch. Khấp người xây xước. Sếp bà ngồi trên bụng cô Thoa, sử dụng tất cả võ học gia truyền quyết sống mái một phen:

- Tao không bị mù mà chúng mày qua mặt. Mày với thằng chồng bạc bẽo của tao đã làm những gì, ở đâu, tao đều biết hết. Hôm nay tao sẽ rạch nát mặt mày, để mày không còn dùng sắc đẹp quyến rũ chồng người.

Vài người định xông vào can thiệp nhưng thấy Sếp bà dữ dội quá, cứ đứng yên như phỗng.

- Đứa nào dám can thiệp vào chuyện riêng của bà, bà đuổi thẳng cổ ra khỏi xí nghiệp!

Cô Thoa được tuyển vào chân thư ký cách đây hai năm. Thoa vốn xuất thân là người mẫu nghiệp dư, chữ nghĩa không đầy lá mít.

Tiêu chuẩn tuyển thư ký rất khắt khe, phải tốt nghiệp đại học, sử dụng thông thạo vi tính, Anh văn. Tiếng Anh, Thoa không thuộc nổi bảng chữ cái nhưng tiếng “*em*” thì rất thạo. Sếp và Thoa đã học tiếng “*em*” nhiều lần trong khách sạn, trong nhà vệ sinh. Cái toa lét của Sếp, thậm chí còn sạch sẽ, tiện nghi hơn chỗ ở tồi tàn của đám lính thợ. Ai bảo nhà vệ sinh chỉ đơn thuần là nơi giải quyết nhu cầu của hệ tiêu hóa, hệ bài tiết, trật lất.

Tất nhiên đi đêm có ngày gặp ma là điều không tránh khỏi. Chồng Thoa vốn xuất thân là vận động viên thể hình, đã từng đoạt giải khuyến khích cấp thành phố, sau nhiều lần thuê xe ôm theo dõi, bèn mang con dao chọc tiết lợn tìm gặp kẻ thù. Mười giờ đêm, chàng vận động viên viên hết thời đập cửa buồng khách sạn xông

vào. Nhân viên lễ tân chắc mẩm phen này sẽ có đầu rơi, máu chảy. Im lặng. Căng thẳng. Hồi hộp. Gần hai chục phút trôi qua, cả ba quàng vai bước ra cười nói vui vẻ thăm tình hữu nghị cứ như vừa kết nghĩa Vườn đào, trước ánh mắt kinh ngạc của mấy anh công an, sủng ông sẵn sàng.

Một tuần sau, chồng Thoa được cử làm giám đốc đại diện tại Hà Nội. Hoát bảo, Sếp mình tài thật, buông một mũi tên chết hai con nhạn, vừa không chế được con bò mộng Nam Mỹ, vừa tự do vui vầy với người đẹp không sợ bị quấy rầy.

Cuối cùng cô Thoa cũng vùng thoát khỏi, lao đến Sếp cầu cứu. Tình thế đã đến nước này, Sếp không thể ngồi yên.

- Bà say quá rồi. Về nhà!

Nhưng men rượu và cơn ghen đã làm mờ lý trí Sếp phu nhân:

- Thằng khốn nạn! Đồ ăn chén đá bát! Không có cha tao ra tay nâng đỡ thì làm sao mày có được ngày hôm nay để mày chim chuột với bọn đĩ!

Sếp giận dữ vung tay tát Sếp bà một cái đau điếng. Chẳng nói chẳng rằng Sếp phu nhân tóm lấy chiếc ghế ném mạnh về phía người chồng vũ phu, bội bạc. Sếp né người sang một bên tránh đòn, chiếc ghế lướt qua đầu ông tổng giám đốc và đâm sầm vào cửa kính, vỡ toang. Sau đó, Sếp bà lao vào tấn công tình địch.

Hàm răng ba mươi hai chiếc ngoạm mấy vành tai cô Thoa, thư ký. Đòn hiểm này, Sếp bà học lóm được từ trận thi đấu quyền anh giữa nhà vô địch thế giới Mike Tyson với tay đấm thượng thặng Holyfiel được truyền hình trực tiếp trên ti vi đạo nào. Khi mọi người dẫn ra, thì vành tai dễ thương cô nữ thư ký đã nằm gọn trong mồm Sếp bà.

Mục kích cảnh tượng tan hoang như bãi chiến trường, thực khách vội vã tháo chạy như cuộc di tản sau chiến tranh, không kịp thưởng thức món trái cây tráng miệng. Tôi cố thanh toán nốt phần bia trong lon. Vừa ném chiếc lon rỗng xuống gầm bàn, ngay lối ra vào bỗng xuất hiện vài cán bộ công an. Một người, có lẽ, là chỉ huy nói:

- Ông là Lê Tấn Tiến, giám đốc xí nghiệp sản xuất máy nông, ngư cơ xuất khẩu?

- Vâng, chính là tôi. Có việc gì không, các anh?

- Chúng tôi có lệnh bắt ông vì tội tham ô tài sản xã hội chủ nghĩa. Mời ông đi theo chúng tôi đến cơ quan điều tra.

Đoạn, viên sỹ quan khoát tay ra hiệu, ngay lập tức anh thượng sỹ đứng cạnh đẩy bập vào tay Sếp chiếc còng số tám vừa mới đập hộp.

Sếp được tống vào xe bát bùng hết như xe bắt chó. Sếp bà và cô Thoa bỗng đối thù thành bạn, hai người ôm nhau khóc muối mặn. Một người bị mất chồng, kẻ kia vốn đầu tư bị mất trắng. Hai thảm cảnh, một nguyên nhân.

Tôi cùng Hoát chân nam đá chân chiêu bước ra phía ngoài. Tôi thấy đói cồn cào, bởi cả buổi, tôi chỉ uống chứ có ăn thứ gì đâu.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

BỨC THƯ TỪ ĐỊA NGỤC

Cha tôi đột ngột qua đời sau sinh nhật lần thứ năm mươi ba đúng một tuần lễ. Một cái chết được báo trước nhưng vẫn không sao tránh khỏi. Mụ thầy bói ở đền Sòng sau khi gieo quẻ phán rằng cha tôi vượt qua cửa tử năm bốn mươi chín bởi sinh thời ông luôn làm việc thiện, tu nhân tích đức nên quỷ thần thương tình chiếu cố kéo dài sự sống thêm bốn năm.

Mẹ tôi lo lắng hỏi:

- Không có cách nào hóa giải được hử, thầy? Con sẵn sàng đánh đổi tất cả những thứ đang có kể cả bản thân mình để kéo dài sự sống của chồng...

Bà thầy trừng mắt nạt lớn:

- Sống hay chết đều do Trời định đâu phải là phiên chợ mà ngã giá thiệt hơn. Tốt nhất, nữ nên chuẩn bị cho chồng nữ ra đi trong nhẹ nhàng, thanh thản. Những gì còn chưa làm xong thì hãy cố giải quyết rốt ráo kéo lúc chết lại mang thêm nợ đời khó siêu thoát.

Mẹ tôi khóc nức nở:

- Xin thầy cho biết chồng con sẽ ra đi khi nào?

- Thiên cơ bất khả lậu. Ta mà nói ra quỷ thần sẽ trừng phạt.

Mẹ tôi khóc như mưa khiến bà thầy cũng mũi lòng khóc theo:

- Thôi, đừng khóc nữa, ta sẽ nói. – Đoạn bà thầy chấp tay trước ngực rì rầm khấn nguyện một lúc, nói:- Sau sinh nhật bảy ngày chồng nữ sẽ về chết.

Không ngờ vừa nghe xong, mẹ tôi càng khóc thảm thiết hơn:

- Trời ơi, như vậy chỉ còn vài hôm nữa. Thầy làm ơn chỉ bảo con phải làm gì?

- Ta không thể giúp gì hơn cho nữ được. Lời khuyên tốt nhất của ta lúc này, hãy hân hoan đón nhận cái chết. Như thế sẽ thấy nhẹ nhõm hơn..

Mẹ tôi thở dài:

- Làm sao con không lo lắng, sầu thảm khi người thân yêu nhất của mình già từ cuộc sống. Thầy vui lòng cho con biết chồng con chết vì tai nạn gì?

- Nữ khiến ta khó xử quá! Ta đã vượt qua giới hạn cho phép. Thôi, nữ về đi.

Đoạn bà thầy đứng dậy dợm bước vào đền. Mẹ bỗng quỳ sụp xuống, chấp hai tay lạy như cúng sao giải hạn. Bà thầy thở hắt ra một cái thật mạnh:

- Sai lầm của ta là xem cho nữ. Chồng nữ sẽ chết vì cọp!

- Cọp ư? – Mẹ giật mình thảng thốt:- Ở thành phố làm gì có cọp?

- Ta không biết. Ta mệt rồi, nữ hãy để ta nghỉ.

Khi mẹ đem chuyện này kể lại với cha, cha cười vang:

- Em chỉ khéo tin vào những chuyện quảng xiên. Cọp chỉ có trong thảo cầm viên thôi, nhưng chúng bị nhốt trong chuồng thì làm sao có thể hại người được chứ.

- Có thờ có thiêng, có kiêng có lành. Bà thầy chưa bao giờ nói sai cả. Dù sao cẩn thận vẫn tốt hơn. Anh không tin nhưng em tin. Rủi bất hạnh xảy đến với anh, em biết sống với ai.

Mẹ khóc. Cha tôi, trên không sợ trời, dưới không sợ đất nhưng rất sợ nước mắt:

- Thôi được, trong những ngày này anh sẽ không đặt chân đến vườn thú, em vừa ý rồi chứ?

- Anh phải hứa không rời khỏi thành phố, em mới yên tâm.

- Anh hứa. Dọn cơm ăn đi, anh đói lắm rồi. Nói đến chuyện chết chóc ăn mất ngon.

*

Thời gian trôi qua một cách nặng nề như con lừa cồng vật nặng phải vượt qua cái dốc thẳng đứng. Quá lo lắng cho sự an nguy của cha, mẹ đề nghị cha xin nghỉ phép, ở nhà cho an toàn:

- Chỉ khi nào nhìn thấy anh bên cạnh, em mới hết lo.

Cha cười dễ dãi:

- Ừ, thì xin nghỉ. Anh báo trước, đây là lần cuối đấy nhé. Từ nay về sau, em tuyệt đối không được đặt chân đến đền Sòng. Nói gà nói vịt, thế mà cũng tin sái cổ.

Cha công tác tại viện bảo tàng thành phố, ông là đội trưởng đội bảo vệ. Viện bảo tàng rêu phong, cổ kính đang xuống cấp thê thảm, trước kia là nhà hát giao hưởng bậc nhất của giới thượng lưu người Pháp. Dân thành phố dị ứng món ăn tinh thần hàn lâm nên người ta cải tạo lại làm viện bảo tàng. Cha làm nhân viên bảo vệ đã gần hai mươi năm. Buổi chiều cha trở về nhà với tờ đơn có chữ ký của bà giám đốc:

- Anh đã xin nghỉ hết phép, em vừa ý rồi chứ?

Mẹ vẫn chưa thật sự yên tâm, giữ kín cha trong nhà như người ta cất báu vật, thực hiện đúng phương châm “ nội bất xuất, ngoại bất nhập “. Cha khó chịu ra mặt nhưng cố chịu đựng để mẹ được vui.

- Chỉ còn một ngày nữa, anh cố chịu đựng, sau đó muốn đi khắp năm châu, bốn biển em cũng không cấm.

Buổi sáng trôi qua trong bình lặng. Lúc ăn cơm, cha trêu mẹ:

- Anh đang chờ người ta đến trói anh, ném xuống rừng già châu Phi đây. Cọp châu Á đã bị giết sạch để nấu cao hổ cốt rồi.

Cơm nước xong xuôi, cha trải chiếu giữa nhà đánh một giấc. Đang thiu thiu bỗng bà giám đốc viện bảo tàng đến gõ cửa:

- Con gái anh Trụ, nhân viên bảo vệ bị viêm ruột thừa, anh trực thay một buổi.

Cha mặc áo đi liền. Việc cần kíp, mẹ chẳng có lý do gì ngăn cản. Dù sao cũng chỉ vài tiếng nữa thôi. Viện bảo tàng không nuôi cọp, lo gì.

*

Chạng váng tối, người ta mang xác cha về. Nhìn thấy thân thể nát bét, máu me lênh láng, mẹ xỉu ngay tại chỗ. Hồi lâu, mẹ tỉnh dậy bàng hoàng như người mộng du:

- Làm sao anh ấy chết? Ai đã giết chồng tôi?

Một người cất giọng buồn rầu:

- Chẳng ai giết anh ấy cả. Chỉ là một tai nạn. Con cạp bằng đá phía trên trần viện bảo tàng bỗng nhiên rơi xuống ngay đầu..

Lời bà thầy ở đền Sòng đã ứng nghiệm. Cha tôi đã chết vì cạp nhưng là cạp bằng đá.

*

Suốt một thời gian dài mẹ tôi sống vật vờ như bóng ma. Lễ cúng bốn mươi chín ngày, mẹ rước thầy về tụng kinh gõ mõ nguyện cầu linh hồn cha sớm được siêu thoát. Tôi đạp xe đưa thầy về chùa, lúc quay vào hẻm thì gặp anh nhân viên bưu tá đang loay hoay tìm số nhà:

- Em có biết địa chỉ nhà này không, tôi đã tìm cả buổi. Số nhà ở đây rối rắm như trận đồ bát quái, lần mãi vẫn không ra.

Nhìn lướt qua, tôi nhận ra ngay là địa chỉ nhà tôi. Nhưng tại sao thế này? Tôi có hoa mắt không nhỉ? Người gửi là cha tôi!

- Của cha, em nhận đi. Thôi, chào nhé!

Đúng là nét chữ của cha, không thể nhầm lẫn. Tôi dán chặt mắt vào địa chỉ trên phong bì, nơi gửi chỉ ghi vắn vện mấy từ khó hiểu; điện Tần Quán Vương, ngoài ra hoàn toàn không có địa chỉ nơi ở, tên đường phố hay tên tỉnh. Tôi học xuất sắc môn địa lý và đã có dịp đi theo cha đi đây đó nhiều nơi, các tỉnh thành, làng mạc trên cả nước, tôi thuộc lòng như lòng bàn tay. Nhưng đây một địa danh hoàn toàn xa lạ, tôi chỉ mới nghe lần đầu. Thật lạ lùng, tôi làu bàu. Tôi còn phát hiện, trên phong bì có ba dấu ấn, trong đó là hai dấu của bưu cục thành phố, bưu cục quận, dấu còn lại vuông vức chứ không phải hình tròn và có những hoa văn như chữ Hán, tôi không sao hiểu nổi.

Tôi đưa thư cho mẹ. Mẹ cũng ngạc nhiên không kém. Lúc đầu, bà cứ đinh ninh do thư đi chậm, chuyện này vẫn thường xảy ra. Có lần mẹ nhận được thư của người bạn thân ở Hà Nội báo tin bị ốm nặng. Mẹ vội vã đi ngay trong ngày hôm ấy. Đến nơi, mới hay

người bạn đã qua đời gần nửa năm. Cha tôi nói khôi hài, nhiên liệu khan hiếm, người ta chuyển thư bằng xe bò.

- Không phải thế đâu, mẹ ạ. – Tôi quả quyết sau khi xem xét cẩn thận từng chi tiết:- Mẹ thấy đây, dấu bưu điện thành phố chỉ cách hai hôm, từ đây ta có thể suy ra lá thư chỉ gửi cách đây không lâu. Nhưng tôi không thể nào hiểu nổi, người chết thì làm sao có thể gửi thư.

Mẹ bảo:

- Điều bí ẩn nằm trong con dấu có hoa văn kỳ lạ này.

Mẹ cứ chần chừ không dám bóc thư ra xem. Tôi hỏi mẹ, Tần Quân Vương là gì, cái tên gọi đến một triều đại phong kiến xa lắc xa lơ, mẹ suy nghĩ một lúc rồi reo lên:

- Mẹ nhớ ra rồi, Tần Quảng vương là tên của vị vua ở diêm la thập điện...

Tôi hoàn toàn không hiểu gì cả. Mẹ từ tốn giải thích:

- Ở dưới diêm đài có diêm la thập điện. Mỗi điện có một vị vua cai quản những hồn ma. Mười điện đó là; Mười đền vua dưới Âm phủ để xử án các hồn ma, mỗi điện có một vua là: Tần Quân vương, Sở Giang vương, Tống Đế vương, Ngũ Quang vương, Diêm La vương, Biện Thành vương, Đô Thị vương và Chiêu Luân vương... Như vậy cha con đang chịu thọ hình ở điện thứ nhất.

- Ô, như vậy lá thư này được gửi từ âm phủ. Và hình vẽ vuông vức này chính là dấu triện dưới diêm đình?

Mẹ gật đầu xác nhận và bật khóc rầm rức. Tôi cũng mũi lòng.

Nội dung bức thư như sau:

Em và các con yêu quý!

Anh giật mình tỉnh dậy thì thấy mình đang ở trong trại tập trung từ lúc nào. Xung quanh anh có rất nhiều người. Nhiều lắm, anh không thể nào đếm xuể; một vạn, hai vạn hoặc có thể hơn. Phỏng đoán luôn là điểm yếu của anh. Đã thế, bọn quỷ sứ cứ liên tục đưa người vào. Cả trại tập trung rộng hàng nghìn mét không còn một chỗ trống, anh chỉ đứng có một chân. Thế mới biết tìm một chỗ đứng dưới này khó khăn như thế nào. Người đàn ông đứng cạnh anh liên tục ca thán:

- Tôi, lúc còn sống luôn chịu khổ và cả khi chết cũng khổ. Hạnh phúc, sung sướng đối với tôi là cái gì đó rất xa vời..

Qua trò chuyện, anh mới biết, ông ta khi còn trên dương thế hành nghề ăn xin. Không vợ con, không một mái nhà, sống tạm bợ bằng lòng hảo tâm hiếm hoi đồng loại. Nhận thấy cuộc sống quá trần ai, không lối thoát, người đàn ông tật nguyên đã tự tìm đến cái chết sau khi nốc rượu say như tử với đường rạch trên cổ tay. Ông ta ngây thơ tin rằng thế giới mới sẽ tốt đẹp hơn thế giới mà ông đã từng tồn tại. Anh cũng nghĩ như thế. Dù sao hy vọng mỏng manh vẫn hơn tuyệt vọng.

Chỉ một giờ sau, bọn ngu ru đầu, mã diện xuất hiện với gương mặt khó đăm đăm cố hữu. Theo sau chúng là viên phán quan mặt sắt đen sì. Chúng xướng tên từng người. Ai được gọi thì bước ra phía ngoài. Ở dưới này, người ta làm việc rất khân trọng và nghiêm túc. Chỉ trong chốc lát đã voi đi gần một nửa. Người đi mang theo tâm trạng lo lắng phập phồng. Kẻ ở lại cũng chẳng hơn gì. Và cái tên được gọi trong buổi hôm ấy (anh hoàn toàn không nhận thức được thời gian, bởi xung quanh đều được thấp sáng bằng vô số những ngọn nến) là người đàn ông tật nguyên.

Phán quan hát hàm nói:

- Tại sao người tự tìm đến cái chết? Sổ bộ của ta ghi rõ, người sẽ sống đến chín mươi hai tuổi.

- Dạ, thưa phán quan, con muốn tìm sự giải thoát.

- Nghiệp chương tiền căn của người rất nặng, phải chịu đầy đọa mãi kiếp mới mong gột hết tội tình. Chồng lại số mệnh tội càng chồng chất. Ta sẽ cho người đầu thai kiếp khác và tiếp tục chịu sự trừng phạt.

- Thưa ngài, xin ngài mở lượng bao dung cho con được lưu trú nơi này. Con đã chán ngán mùi trần thế.

Gã ngu ru đầu đứng bên cạnh trừng mắt nạt lớn:

- Không được, luật lệ phải được tôn trọng. Ai cũng như người có mà loạn!

Đoạn bọn tiểu yêu xóc nách người đàn ông tội nghiệp đi mất. Anh cứ băn khoăn không biết bao giờ đến lượt mình. Trại tập trung đã phần nào vắng bớt, anh có thể ngồi tựa lưng vào tường thoải mái.

Cứ khoảng mười phút, bọn quỷ sứ lại xuất hiện, chúng cứ nhại đi nhại lại mỗi điệp khúc cũ rích:

- Đã xuống đây đừng hòng chạy trốn. Hòn nào vi phạm sẽ phải chịu cực hình ngồi bàn chông, đội chậu máu. Tuyệt đối không được nói chuyện, đi lại.

Anh cảm thấy buồn ngủ nhưng không sao chợp mắt được. Người đàn bà nằm bên cạnh liên tục lấy vạt áo chấm nước mắt, có lẽ, bà ta tiếc cuộc sống trần gian hay đang mang nỗi niềm u ất.

Khóc hết nước mắt, bà ta nhìn anh như muốn nói điều gì đó. Tất nhiên anh chẳng hiểu gì cả. Không được cử động, nói năng, anh cảm thấy khó chịu vô cùng.

Thời gian trôi đi một cách nặng nề, anh cảm thấy đói. Những hòn khác cũng thế. Vài hòn đã kiệt sức. Vừa lúc bọn quỷ sứ mang cơm vào. Tiêu chuẩn mỗi người một vắt cơm nguội, hoàn toàn không có thức ăn hay nước chấm. Đón lấy cơm từ tay con quỷ cái, anh tranh thủ bắt chuyện:

- Chúng tôi bị giam tại đây đến bao giờ?

Á quỷ cái chẳng nói chẳng rằng co chân đạp thẳng vào mặt. Anh ngã bật về phía sau, đầu va vào tường tóe máu. Sau đó chúng lẳng lẳng rút đi chỉ để lại một tên canh chừng.

- Trong lúc ăn tất cả phải im lặng, - tên tiểu yêu cảnh báo, :- hòn nào vi phạm sẽ bị bỏ đói.

Anh cho cơm vào mồm nhai ngấu nghiến. Lạ thật, cơm có đủ vị như món ăn hỗn hợp rất tuyệt, anh chưa từng có một bữa ăn ngon đến thế. Anh đưa mắt nhìn sang người bên cạnh như muốn chia sẻ cảm xúc. Nhưng người đàn ông thì ngược lại, ông ta tỏ vẻ rất khổ sở khi nuốt thức ăn vào miệng. Vừa nhai cơm, ông ta vừa len lén quan sát tên tiểu yêu, thừa lúc hắn xoay mặt sang hướng khác liền phun vãi. Chẳng thấy cơm đâu cả, chỉ toàn đất và đất. Trong khi anh và người đàn ông chưa hết bàng hoàng thì mụ đàn bà ngồi phía bên tay phải bỗng thét lên thất thanh. Tất cả ánh mắt đổ dồn về một phía. Trời ạ, cơm trong miệng bà ta đột nhiên bốc cháy như ngọn đuốc. Lại có hòn nôn ra toàn cóc nhái, ếch ương.

Ăn cơm xong, tất cả lăn đùng ra ngủ. Không gian chật chội, anh phải co gối đến tận ngực. Chưa bao giờ anh phải nằm trong tư thế

khổ sở như thế này. Nhưng khi đã quen dần lại thấy rất thoải mái hơn nằm thẳng người trên giường nệm mút.

Khái niệm về tự do và thời gian nơi này không hiện hữu. Anh không biết mình đã bị giam trong bao lâu. Trong khi chờ đợi, anh luôn nghĩ về em về các con, về những kỷ niệm buồn vui nơi trần thế. Khi anh đang hồi tưởng đến cảnh em sinh đứa con đầu lòng, thì mã diện bước vào và đến chỗ anh nằm:

- Đi! – Hắn ra lệnh cộc lốc.

Anh vẫy tay chào những hồn còn lại với tâm trạng hồi hộp như Kinh Kha qua sông Dịch thích khách vua Tần. Lúc này, anh mới biết mình đang bị giam tại điện Tần Quân vương, điện đầu tiên trong diêm la thập điện.

- Tại sao tôi bị giam ở điện thứ nhất mà không là những điện khác?

Mã diện lạnh lùng đáp:

- Nơi đây là trạm trung chuyển. Sau khi làm rõ công và tội, hồn sẽ được đưa về những điện khác để đón nhận hình phạt. Tội càng nặng sẽ được đưa đến điện càng sâu. Những tội ác ghê tởm sẽ bị lưu đày ở điện Chiêu Luân vương, điện cuối cùng trong diêm la thập điện.

Anh còn phát hiện thêm có rất nhiều trại tập trung như thế, thậm chí có trại lớn hơn nơi anh bị lưu giữ gấp nhiều lần. Mã diện giải thích, do trên trần gian xảy ra chiến tranh, sóng thần, thiên tai, dịch họa..., người chết như rạ, Diêm Vương phải đốc thúc xây thêm nhiều trại để chứa. Tuy nhiên vẫn còn nhiều hồn vất vưởng bên ngoài song sắt, khổ cực trăm bề. Anh cảm thấy khó chịu bởi mã diện rất hôi mùi ngựa.

Đi thêm một đôi, trước mặt anh xuất hiện những hồn ốm đói.

Nhiều lắm, có đến hàng trăm hồn ma bóng quế. Lũ quỷ sứ tay cầm vũ khí, liên tục hối thúc. Nhưng xem ra không mấy tác dụng, những oan hồn kiệt quệ sức lực lết đi không nổi.

Mã diện giải thích:

- Đây là những hồn vừa tử nạn sau vụ đắm tàu tại Ấn Độ. Như thế này chưa thấm vào đâu. Ta đã từng chứng kiến vụ động đất tại Nhật Bản chết cả nghìn người.

Đoạn mã diện than thở:

- Người chết thì nhiều mà lực lượng thì quá mỏng, bọn ta phải làm việc không ngơi tay. Ta không nhớ từ lúc nào, dạ dày của ta chẳng có chút thức ăn và đôi mắt chưa từng biết ngủ.

Đoạn mã diện gục gặc cái đầu ngựa hồi rình và nhìn anh bằng ánh mắt ganh tỵ:

- Xem ra người còn sung sướng hơn bọn ta. Làm con người bao giờ cũng sung sướng hơn ngựa quý cho dù có bị trừng phạt.

Đúng vậy, em ạ, thật ra bọn yêu ma dưới âm phủ chẳng vui sướng chút nào cả. Chúng phải làm việc quần quật trong điều kiện thiếu thốn trăm bề. Anh đã mục kích cảnh tượng, con quý cái vừa đi vừa ngủ. Thằng quý sứ áp giải oan hồn xuống tầng thứ ngục thứ ba, Tống Đế vương, kiệt sức nằm vật xuống nền đất, chiếc lưỡi đỏ thò ra cả mét. Hai con quý dạ xoa đang đói quá phải tháo từng đốt ngón tay cho vào mồm nhai ngấu nghiến.

Mã diện hướng mắt về phía bọn tiểu yêu, nói:

- Chúng là những hồn gây nhiều tội ác phải chịu làm trăm kiếp quý. Trong đó có những hồn đã hết hạn thụ hình nhưng cứ nằng nặc đòi ở lại chứ nhất quyết không chịu đầu thai. Tất cả những hồn ma bóng quế này khi còn tại thế dương gian đều sống rất thọ. Lại thật, chôn âm ty có gì hay ho mà những hồn ma ấy cứ lưu luyến mãi?

Mã diện bảo:

- Bởi vì sống lâu, họ mới hiểu gương mặt thế gian xấu xa, bỉ ổi và nhàm chán biết bao!

Có tiếng riu ra riu rít trẻ con từ phía sau lưng. Mã diện đưa tay đẩy anh sang một bên nhường đường. Trẻ con ở đâu lắm thế?

Mã diện vừa đi, vừa nói:

- Tất cả có ba mươi hai đứa. Chuyến xe đưa bọn nhóc đi tham quan chẳng may bị rơi xuống vực. Toàn bộ lớp lá/ 3, trường mẫu giáo Chim Non không đứa nào sống sót.

Thật khủng khiếp! Anh đưa mắt nhìn những oan hồn uống tử thấy lòng đau nhói. Tuy nhiên bọn trẻ lại tỏ ra thích thú trước cảnh tượng lạ mắt. Chúng cười nói huyền thuyên và chạy tíu tít khắp nơi. Có cháu nghịch ngợm tóm lấy cái lưỡi của con quý đói quay

vòng vòng cho các bạn nhảy dây. Trẻ con bao giờ cũng thế. Hồn nhiên. Và đáng yêu biết bao. Chúng đứng đưng trước sự sống lẫn cái chết. Té ra, lũ quý sứ cũng rất yêu trẻ con!

Đến điện Tàn Quân vương, mã điện bảo tôi đợi bên ngoài rồi lĩnh vào bên trong mất hút. Lúc sau, gã mặt ngựa bước ra, nói:

- Người có thể vào được rồi.

Hoàn toàn khác hẳn với những bức tranh hắc ám của các họa sỹ dương gian mô tả về địa ngục, điện Tàn Quân vương vô cùng nguy nga lộng lẫy. Bọn quý sứ mặc áo giáp bạc, mũ vàng. Lũ quý cái ăn điện ngất trời, nước hoa thơm nức mũi. Anh thật sự rất ấn tượng, một ả quý cái có cặp răng nanh dài cả tấc được mạ vàng sáng chói.

Tiếp anh không phải Tàn Quân vương mà là quan cận thân đội mũ cánh chuồn. Ông ta giải thích do vua bận việc đột xuất. Anh thật sự lấy làm tiếc, trong thâm tâm anh muốn tận mắt dung nhan diêm chúa tròn méo thế nào.

- Suốt năm mươi ba năm tại thế, người chưa từng gây điều ác, tuy có vài lần xúc xiểm quý thần, tội ấy đáng lẽ phải bị trừng phạt nhưng nhờ người đã cứu sáu đứa trẻ thoát khỏi chết đuối nên hung hóa kiết. Theo khẩu vụ vua Tàn, người sẽ được chuyển sang chỗ ở khác tốt hơn trong thời gian chờ đầu thai làm kiếp khác.

- Tôi muốn biết mình khi nào sẽ được đầu thai. Là nam hay nữ. Ở đâu?

Quan cận thân lắc đầu:

- Việc này, ta không thể tiết lộ. Ta đã sai bọn quý cái chuẩn bị chỗ ở mới cho người. Nếu có gì bất tiện hãy đến gặp ta.

Anh được chuyển sang chỗ ở mới ngay lúc ấy. Chỗ ở mới rất thoáng mát, tiện nghi chẳng kém gì căn phòng thượng hạng khách sạn năm sao và hoàn toàn cách biệt với thế giới chết chóc thế lương ngoài kia. Anh thật sự thấy cô đơn, buồn chán. Vài lần anh ngỏ ý muốn được đi thăm tất cả diêm la thập điện nhưng đều bắt gặp những lời từ chối lịch sự nhưng mang đầy tính phủ định.

Phán quan bảo:

- Từ sau vụ Mục Liên mở cửa ngục cứu mẹ là Thanh Đề, gây ra cảnh huyên náo, lộn xộn. Những tên tội đồ đang chịu cực hình

nhân cơ hội mà đào tẩu khiến Thần Chết tốn biết bao công sức mới tóm cổ được bọn chúng, Diêm Vương đã ra lệnh cấm tuyệt đối những ai không phận sự bước vào.

- Nhưng tôi chẳng có người thân..

- Sao người dám khẳng định điều này? Rất có thể, cha ông người đang thụ hình ở các tầng địa ngục cũng nên.

Hết cách, anh đành lái sang đề nghị khác:

- Tôi có thể gửi thư cho người thân được không?

- Việc này..., ta e là không được. Trước đây chưa ai được phép gửi thư bao giờ.

Anh cố nài nỉ, rốt cục phán quan cũng xiêu lòng. Hắn nói:

- Ta sẽ đem việc này trình lên trên. Nhưng người cũng đừng quá hy vọng, bởi từ trước đến nay không có ngoại lệ.

Không ngờ vua Tần lại dễ dãi đồng ý. Sau này anh mới biết, do hoàng hậu vừa sinh trưởng nữ. Anh được phép viết một bức thư.

Viết xong, anh chuyển vội cho phán quan. Phán quan trình lên quan lại bộ. Quan lại bộ sau khi được phê chuẩn của vua Tần bèn đóng dấu triện và chuyển sang Thần Chết. Và công việc cuối cùng của tên thợ gặt này là cho vào hòm thư trên dương gian. Xem ra thủ tục dưới âm phủ cũng nhiều khô như trên trần thế.

Em và các con thân mến! Khi mọi người nhận được thư này có lẽ anh đã đầu thai. Anh không biết mình sẽ là nam hay nữ, thuộc quốc tịch nào. Hưởng cuộc sống hạnh phúc, ấm no hay thống khổ. Nhưng cho dù có gặp phải khổ ải, bất hạnh đến cùng cực, anh cũng quyết đầu thai làm người. Anh sẽ không nghe lời ngon ngọt của bọn ngu ngu đầu, mã diện, ở luôn dưới âm phủ làm quan phụ trách lễ tân.

Đây là lá thư đầu tiên và cũng là cuối cùng. Giả như lúc đầu thai bọn quỷ sứ không ép anh phải nuốt món cháo lú[2], nhất định anh sẽ tìm đến em và các con.

Đọc xong bức thư gửi từ âm phủ, mẹ đứng chết lặng. Nước mắt ngấn dài. Tôi mang lá thư đem cất, định chiều nay sẽ đem sang bên nhà nội. Chắc hẳn nội và các cô, các chú sẽ ngạc nhiên và xúc động lắm. Chuyện lạ bốn phương đây mà.

Cơm tối xong, tôi cẩn thận cất bức thư trong người rồi phóng xe đạp một mạch đến nhà nội. Mọi người cũng vừa dùng xong bữa tối. Tôi làm ra vẻ quan trọng:

- Nội, có thư này!

- Thư ai?

- Một người rất đặc biệt, cha cháu!

- Gì – Mọi người đồng loạt thốt lên:- Người chết mà có thể viết thư à? Thằng này đầu óc lẩn thẩn quá rồi.

Nội nhìn tôi thương hại:

- Tội nghiệp thằng nhỏ, tại nhớ thương cha quá nên suy nghĩ lung tung. Thôi, cháu đi rửa tay rồi nội gọt trái cây cho ăn.

- Nhưng cha cháu gửi thư thật mà. Lá thư gửi từ địa ngục có cả dấu triện của Tần Quân vương đây nhá.

Cô Sáu chạy đến, đưa tay sờ trán tôi:

- Nhiệt độ vẫn bình thường, đầu nóng sốt gì mà cháu cứ nói năng như người tâm thần.

Thấy đã đến lúc kết thúc màn dènh dứ, tôi bèn lôi lá thư trong người ra, đập mạnh lên mặt bàn:

- Không tin, thì mọi người hãy xem đi!

Đoạn, tôi khoanh tay trước ngực. Mặt căng lên. Mắt nhìn ra cửa.

Chú Út bỗng cốc lên đầu tôi đau điếng:

- Cái này mà là thư từ âm phủ hả, thằng khùng?

Tôi giật mình nhìn lại. Không phải bức thư mà chỉ là một trang giấy được xé ra từ quyển vở học trò. Lạ thật.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

TO BE OR NOT TO BE

Gần mười một giờ đêm, tôi trở về nhà sau ca trực. Má đang ngồi bên bàn trà, nét mặt lộ vẻ căng thẳng. Tôi dựng xe vào góc nhà, ngồi xuống chỗ trống đối diện má.

- Có chuyện gì hả, má?

Má khẽ gật đầu. Mái tóc muối tiêu lòa xòa trên vầng trán nhấp nhô rảnh đời. Má đã già thật rồi.

Tôi đón ly trà nóng từ tay má, nhấp một ngụm nhỏ. Tôi nghiện trà Thiết quan âm nhưng phải do chính tay má pha.

Má khẽ ho ran mấy tiếng. Đôi mắt mờ đục nhìn tôi hồi lâu. Tôi, năm nay đã gần sáu mươi nhưng trong ánh mắt của má dường như tôi hãy còn là đứa bé con.

- Hai à, - má nói lảo khào trong cổ họng, :- ngày mai con xin nghỉ không lương vài ngày có được không?

- Chắc là không được. Tổ của con đang thiếu người, công việc lại rất gấp..

Má thở dài:

- Con thử thuyết phục họ xem. Nghĩa tử là nghĩa tận..

Tôi đặt tách trà xuống chiếc đĩa sứ. Mắt nhìn má. Ngạc nhiên:

- Con không hiểu gì cả. Chẳng lẽ trong họ hàng nhà mình có người vừa qua đời?

Má gật đầu xác nhận:

- Đúng đó Hai à, một người quen vừa báo tin, bác Ba của con đã qua đời..

- Ủa, nhà mình làm gì người bác nào thứ ba? Chỉ có bác Hai, cô Năm và cô Sáu nhứt cả đã lần lượt qua đời cả rồi.

- Có đấy, con không nhận thấy họ hàng bên nội thiếu một người thứ ba sao?

Tôi nghĩ thầm, đúng là xét theo thứ tự bên nội còn thiếu một người con thứ ba. Lúc nội còn sống, ông thường mang chuyện con cái kể

cho các cháu nghe. Bác Hai là tay đấm cự phách, khắp Nam kỳ lục tỉnh, ông không có đối thủ. Cha tôi thuở nhỏ thường hay trốn học theo bạn bè tắm sông. Cô Năm rất sợ sâu, nhất là sâu róm. Cô Sáu có khiếu về hội họa. Tôi chưa bao giờ nghe nội nhắc đến người con thứ ba. Những dịp lễ tết, giỗ quảy cả họ tập trung đông đủ, mọi người thường nhắc đến ơn đức sanh thành, tình nghĩa anh em, những kỷ niệm thời thơ ấu. Nhưng tuyệt nhiên không ai đề cập đến nhân vật bí ẩn này. Má đã gần tám mươi, người già thường hay lú lẫn.

- Con nghĩ, có lẽ, người bác thứ ba đã mất từ thuở nhỏ.

Má lắc đầu:

- Không đâu, Hai à. Bác Ba của con chỉ mất cách đây ít lâu.

- Là thật, - tôi lẩm bẩm, :- vậy tại sao suốt một thời gian dài bác Ba không liên lạc với gia đình, những người thân ruột thịt. Thậm chí lúc nội mất cũng không có mặt bác ấy. Chẳng lẽ bác Ba vô tình đến thế hay sao?

Má lắc đầu:

- Má cũng không hiểu tại sao nữa. Nhưng thật sự, con có một người bác thứ ba.

Tôi hỏi:

- Lúc về ở với cha, má có gặp bác Ba bao giờ?

- Không, má chỉ nghe mọi người kể lại. Bà nội kể rằng bác con tính tình rất lập dị, từ lúc lọt lòng đến lúc đi tu chưa từng đặt chân ra khỏi nhà. Bác luôn giam mình trong phòng riêng, thậm chí ăn cơm cũng phải có người mang vào. Đến tuổi phải học chữ, nội con phải mượn thầy đến dạy. Bác con sợ ánh sáng, sợ chỗ đông người, sợ tiếng ồn, sợ bụi, sợ tất cả..

Tôi vẫn bán tín bán nghi:

- Chẳng lẽ trên đời lại có người kỳ quặc đến thế. – Đoạn, tôi ngẩng mặt nhìn má:- Bác Ba đi tu từ lúc nào vậy, má?

- Năm mười bảy tuổi bác con xuất gia. Trước khi đi bác ấy chỉ để lại vài dòng ngắn ngủi để mọi người khỏi phải lo lắng, tìm kiếm..

- Bức thư ấy má còn giữ không?

- Thậm chí má còn chưa nhìn thấy nữa là. Má cũng chỉ nghe kể lại mà thôi.

- Bác Ba tu ở chùa nào?

Má lắc đầu:

- Không biết. Nội con đã cho người đi dò la khắp nơi suốt cả năm trời rông rã nhưng chẳng có kết quả gì.

- Chắc gì bác Ba đã đi tu?

Má quả quyết:

- Đi tu, má chắc chắn như thế. Bác con bỏ nhà khi nội quyết định hỏi vợ cho bác ấy.

Má càng nói, tôi càng không hiểu. Người tu hành luôn lấy hiếu đạo làm gốc, cha mẹ qua đời mà không về chịu tang thì làm sao mong đến cõi niết bàn?

- Con cố thu xếp thời gian đi với má tìm hài cốt bác Ba về an táng tại đất nhà. Cả họ nội đều chôn một nơi, để hài cốt bác ấy vất vớ vất vưởng là có tội với tổ tiên, dòng họ. Dù sao đi nữa, bác ấy vẫn là chỗ ruột thịt, là con cháu phải có trách nhiệm.

Câu chuyện về người bác kỳ quặc choán hết tâm trí, cả đêm tôi không sao chợp mắt được. Nếu thật sự có người bác như thế, tôi không hiểu tướng mạo của bác như thế nào; đẹp trai hay xấu trai, hiền lành hay dữ tợn? Tất cả các người con của nội đều giống nội như tạc. Giống đến nỗi chỉ nhìn thoáng qua là nhận ra anh em, con cháu nhà ai. Không những giống tất cả đều giống nhau cả tính nết và thói quen. Cả nhà đều thích món thịt kho tàu, cải chua kho với ruột heo. Và cùng ghét các món cá. Nhất là cá nhám.

Tôi xin nghỉ không lương nhưng ông giám đốc chỉ đồng ý vào thứ ba tuần sau, khi cậu Thoái kết thúc kỳ nghỉ phép, quay trở lại với cô. Má tỏ vẻ rất sốt ruột. Cả ngày cứ đăm chiêu.

Tôi lục tìm quyển gia phả dòng họ trong chiếc tủ thờ bảm đầy mạng nhện. Nội tôi xuất thân từ gia đình khoa bảng, dòng họ có nhiều người đỗ đạt, làm quan, thậm chí có người được tôn làm thành hoàng, quanh năm khói hương nghi ngút, vì thế ông rất coi trọng việc ghi chép gia phả. Đây cũng là cách thể hiện lòng tôn kính với những bậc tiền nhân. Sinh thời, cha tôi cũng ghi chép gia phả đều đặn nhưng đến đời tôi thì chảnh mảng.

Thân thể bác Ba chỉ gói gọn vài dòng ngắn ngủi. Tên trong khai sinh của bác là Lê Tấn Phát, sinh vào giờ ngọ, năm tân sửu. Chỉ có

vậy, gia phả hoàn toàn không nhắc đến thuở thiếu thời của bác đến lúc bỏ nhà đi tu. Tôi thật sự thất vọng và mỗi hoài nghi mỗi lúc càng dâng cao. Những câu hỏi liên tục nhảy múa trong đầu tôi; bác chết trẻ hay chết già? Bác ẩn mình vào cửa Phật hay theo đuổi mục đích khác? Tại sao bác khước từ dòng tộc? Và tại sao không ai nhắc đến bác nếu thật sự bác hiện hữu trên đời này?

Má nói:

- Nếu tính theo tuổi, bác Ba đã ngoài chín mươi. Con có thể hỏi thăm những người sống xung quanh. Trong xóm còn ba người sống cùng thời với bác Ba của con.

Người thứ nhất tôi tìm đến là bà Năm Ngà. Bà được mệnh danh là quyền tực điển sống của làng, tất cả những việc lớn, việc nhỏ từ thời Pháp thuộc đến thời đại computer bà đều thuộc vanh vách.

- Ba Phát hả? – Bà giương ánh mắt mờ đục nhìn tôi rồi lắc đầu:- Không, bà không biết, cái tên hoàn toàn xa lạ, mới nghe lần đầu. Mà ông Tư Hương (ông nội tôi) có người con tên Phát từ lúc nào sao bà không biết?

Tôi cố gợi ý với hy vọng đánh thức mớ tro tàn ký ức trong cái đầu mụ mẫm:

- Ba Phát là anh ruột của Tư Lành, ba cháu, từ nhỏ đến lớn bác ấy chỉ ở trong nhà. Năm mười bảy tuổi thì xuất gia, bà còn nhớ không?

- Không, - bà Năm Ngà đáp chắc nịch:- Có thể là sự nhầm lẫn. Hồi còn bé, bà vẫn thường lui tới nhà ông Tư, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy, hay nghe ai nhắc đến người đó cả.

- Nhưng trong gia phả có ghi rành rành.

- Chuyện đó, bà không biết. Thằng Hai mày thử tìm đến ông Bảy Trật xem sao. Ông Bảy với ba mày là bạn đồng học đấy.

Tôi tìm đến nhà ông Bảy Trật. Tuy đã ngoài chín mươi nhưng trông ông vẫn còn tráng kiện, minh mẫn. Ông đang nhỏ cổ sau vườn:

- Ba Phát à? - Ông Bảy nhắc lại một cách máy móc:- Có, tao có nghe ba mày nói loáng thoáng.

- Ông đã từng giáp mặt với Ba Phát?

- Không, - ông Bảy Trật lắc đầu:- Tao chưa tiếp xúc bao giờ. Tư

Lành nói có một người anh tính tình rất kỳ khôi, không chịu tiếp bất kỳ ai. Thậm chí ăn uống phải có người mang vào tận phòng. Dường như Ba Phát bỏ nhà đi tu thì phải. Những gì ông già này biết chỉ có vậy thôi, thằng Hai hỏi thêm, tao chẳng biết đường trả lời.

Đoạn ông cầm tay tôi lắc mạnh:

- Bộ có tin tức gì của Ba Phát hử?

Tôi im lặng thờ dài chán nản. Hai đáp số hoàn toàn trái ngược khiến tôi như sa vào trận mê hồn. Dù muốn dù không, tôi phải gặp người thứ ba, bà Tám Kiềm.

Nhưng bà Tám Kiềm đã khiến tôi hoàn toàn thất vọng, bởi bà đã quá lú lẫn, thậm chí không nhớ cái tên của mình. Tôi hỏi đông, bà đáp tây, chẳng ra đầu cua tai nheo gì cả.

- Bà có biết Ba Phát không? Ba Phát là con ông Tư Hương trước từng làm thầy đồ đó.

- Cái gì cá ươn? Đồ đạc gì?

Gần một giờ cùng với sự nhần nại tuyệt đối chẳng thu được kết quả gì, quá chán nản tôi đành ra về. Những nghi vấn về người bác thứ ba như hòn đá đeo nặng bên lòng.

Má hỏi tôi:

- Thằng Hai đã sáng tỏ vấn đề chưa?

Tôi lắc đầu:

- Ông nói gà, bà nói vịt, chẳng biết tin vào ai.

- Má cũng thấy ngờ ngợ nhưng thật sự ba con đã từng nói đến người bác thứ ba, tên Phát.

Tôi không tin, thời gian gần đây trí nhớ của má rất sa sút, thậm chí có lúc bà không nhận thức đêm hay ngày. Đi chợ vừa về, bà lại xách giỏ đi lần hai. Vả lại, nét chữ trong gia phả viết về bác Ba hoàn toàn khác với nét bút còn lại. Phải chăng có ai đó cố tình phá bĩnh?

Tờ mờ sáng hôm sau, tôi đón xe khách đi theo chỉ dẫn của má. Đường sá xa xôi, trắc trở, tôi khuyên má nên ở nhà nhưng má không nghe:

- Để bây đi một mình, má không yên tâm.

Xuống xe khách chúng tôi phải đi xem ôm thêm mấy cây số và sau

đó phải xắn quần lội bộ vì không có đường đi. Chúng tôi vừa đi, vừa hỏi thăm, mãi đến gần hai giờ chiều mới đến nơi. Nhìn ngọn núi chót vót, tôi thật sự thấy ngại.

- Má ở dưới này để con lên trên đây.

Má đưa cho tôi chiếc túi đựng vài thứ linh tinh cúng tế và dặn:

- Trước khi bốc hài cốt con phải đốt nhang cầu khẩn trời Phật nghe chưa.

Trên núi có một cái am. Trong am có Phật. Dưới tượng Phật là bộ nân sông mục nát. Dưới mục nát nguyên vẹn bộ xương khô. Tôi thắp nhang lâm râm khẩn nguyện, đoạn lấy lọ còn mang theo rửa từng mẩu xương, sau đó bọc chúng vào lớp giấy sếp và cho vào túi. Trước tiên tôi rửa xương sọ rồi đến xương sườn, ống tay, ống chân. Khi cầm mẩu xương ống chân trên tay, tôi phát hiện ra một chi tiết, người quá cố có chiều cao rất khiêm tốn, điều này hoàn toàn trái với những người bên họ nội ai cũng có chiều cao như vận động viên bóng rổ. Cô Sáu của tôi cao một mét sáu mươi lăm, cao hơn những phụ nữ khác hẳn một cái đầu lại là người thấp nhất trong họ và thường bị mọi người trêu chọc là “ cô lùn “. Chẳng lẽ, bác Ba lại khác hẳn với mọi người? Hay là có sự nhầm lẫn? Tôi còn phát hiện thêm chi tiết nghi vấn, hài cốt người chết lại thâm đen và nhẹ. Theo hiểu biết của tôi, xương đàn ông có màu trắng và nặng hơn xương phụ nữ có màu đen do sinh đẻ. Vậy người đang nằm tại đây là nam hay nữ? Và nếu là nữ thì chẳng có liên quan gì đến tôi và họ hàng bên nội. Phải chăng đây là một người hoàn toàn xa lạ?

Đầu nghĩ như thế nhưng tay tôi vẫn cho từng mẩu xương vào túi.

Việc bốc hài cốt đúng ra phải vào ban đêm và kết thúc trước khi mặt trời mọc nhưng vì không có điều kiện nên tôi đành phá lệ.

Xong xuôi, tôi bước xuống núi. Tất cả những dây thần kinh trong đầu căng ra như sợi dây đàn. Tôi đang mang người hoàn toàn xa lạ trên lưng? Khi xuống gần đến chân núi, tôi bắt gặp hai đứa trẻ đi lên, nhìn thoáng qua tôi biết chúng đi kiếm củi. Tôi bèn lân la làm quen:

- Chào các cháu. Các cháu có ở gần đây không?

Một đứa nhanh nhẹn đáp:

- Gần đây thôi, - đoạn, nó xây người chỉ về phía những căn nhà lúp xúp bên thung lũng:- Nhà chúng cháu ở đó. Ngày nào hai đứa cũng lên đây nhặt củi về đun.

- Vậy các cháu có biết người tu trên núi?

- Biết chứ, nhưng bà ấy mất đã lâu rồi. Ba hay bốn năm gì đó.

Đứa còn lại trừng mắt nhìn bạn:

- Đâu phải là bà. Đàn ông chứ.

- Đàn bà.

- Đàn ông.

Rồi càng thêm rối. Bỏ mặc bọn trẻ cầu chí lẫn nhau, tôi men theo lối mòn xuống núi. Thấy tôi, má lập tức đứng dậy hỏi han rồi rít. Tôi thuật lại những điều tai nghe mắt thấy, nhưng má vẫn khẳng khái hét đó là của bác Ba:

- Nội con từng kể với má, bác Ba lùn giống bà nội.

Tôi ngẩn người ra suy nghĩ mông lung. Trăm người, mười ý, biết tin ai bây giờ.

- Như vậy là tốt rồi, - má thở phào khoan khoái:- Chúng ta sẽ an táng bác bên cạnh mộ bác Hai. Tất nhiên con cũng nên trồng vài cây gì đó để tạo thêm bóng mát.

Tôi ậm ừ cho qua chuyện. Má có tính vị tha, thương người. Ông ngoại kể lại, hồi nhỏ mỗi lần thấy thầy chùa, là má chấp tay xá mấy xá rồi thì gạo, bánh, trái cây trên bàn thờ đem ra dâng tất cho các thầy, thấy người ăn xin là cho tiền, cho gạo, gặp người cơ nhỡ thì ra tay giúp đỡ hết lòng chẳng toan tính thiệt hơn. Bà ngoại nhiều lần nói đùa, đáng lẽ má phải vào chùa ở mới phải.

- Chúng ta không biết ngày mất của bác, theo ý má, ta lấy ngày này làm ngày giỗ của bác, con thấy thế nào?

Tôi gật đầu cho má vui chứ chẳng còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện giỗ quải, cúng kiến, ma chay. Lúc này, trong đầu tôi chỉ duy nhất mỗi ý nghĩ, người tôi đang cõng trên lưng là ai? Có tình thân máu mủ với tôi không? Má ơi, phải chăng má thương một linh hồn không nơi nương tựa nên nhận là người thân để chúng con sớm hôm hương khói. Con sẵn sàng làm điều thiện nhưng con xin má hãy thành thật với con.

Thành phố Hồ Chí Minh, ngày 09 tháng 11 năm 2006

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

VẬT CHẤT

Hắn là một chàng trai thông minh, giàu nghị lực, xuất thân từ miền quê nghèo khó mà theo cách nói ví von “ chó ăn đá, gà ăn sỏi “. Đạo mới lên thành phố theo học ngành chế tạo máy tại trường đại học Bách Khoa (hắn thi đậu ba trường, toàn là những trường danh tiếng. Thật tình, hắn chẳng mặn mà với công việc liên quan đến dầu nhớt, sức bền vật liệu, độ nóng chảy kim loại và những thông số kỹ thuật rối rắm. Nhưng hắn không còn sự lựa chọn nào khác, bởi khoa cơ khí đảm bảo cho hắn một công việc sau khi ra trường. Hắn chỉ muốn trở thành nhà kinh tế học nhưng ngành này đang bị lạm phát theo cấp lũy thừa, dân thành phố chính hiệu con nai vàng còn thất nghiệp nữa là hắn, một tên cù bất cù bơ, trôi sông lạc chợ), thậm chí, hắn không có bộ đồ lành lặn để đến lớp. Đôi dép lê mỏng dính có thể dùng để cạo râu. Trọng lượng cơ thể tính luôn cả những thứ trên người không quá bốn mươi cân. Sáu đứa chúng tôi thuê chung chỗ trọ. Mỗi đứa theo học một ngành khác nhau nhưng cùng mắc một chứng bệnh kinh niên, bệnh nghèo! Tất nhiên người chiếm ngôi vị quán quân chỉ có thể là hắn. Và hắn đã duy trì vị trí độc tôn suốt năm năm ngôi ghế giảng đường đại học. Kể ra thành tích cũng đáng tự hào.

Sống nơi thành phố củi quế, gạo châu, bánh mướt ra đã thấy chữ **tiền** đứng lù lù bên đầu giường đã muốn ôm. Tiền! Tiền! Tiền! Nào là tiền trọ, tiền ăn, tiền điện nước, tiền học phí, tiền sách vở giấy bút, tiền gửi xe đạp..., vì thế dù muốn dù không cũng phải bươn chải để tồn tại, để nuôi dưỡng những ước mơ thắm đẫm nhọc nhằn. Năm đứa chúng tôi nhanh chóng tìm được việc làm. Đứa làm tiếp thị băng vệ sinh phụ nữ, đứa xin được chân rửa bát ở nhà hàng, đứa làm bốc vác ở chợ rau quả. Tôi bằng lòng với công việc gõ đầu trẻ, thu nhập tầm tầm nếu chịu khó giật gấu vá vai cũng lây lất qua ngày, đoạn tháng. Chỉ duy nhất mình hắn là thất nghiệp.

Ông trời luôn bạc đãi hắn. Tất cả tại cái giọng trọ trẹ của hắn mà ra.

Những ngày ấy, hắn sống cảm hơi bằng mì tôm với nước lã. Sĩ diện cao như núi, hắn luôn biến mất khi bữa cơm bắt đầu. Và chỉ trở về sau khi mọi người đã tắt đèn đi ngủ. Đói ăn, thiếu ngủ khiến người hắn rạc ra. Đôi mắt trộm lơ, thâm quầng như đeo kính đen. Khó khăn là thế, nhọc nhằn là thế, nhưng hắn tuyệt nhiên không một lời than vãn và luôn khước từ sự giúp đỡ của bạn bè. Tiền trọ vẫn trả đủ hàng tháng không thiếu một xu. Hắn nghèo tiền nghèo bạc nhưng không nghèo lòng tự trọng. Giấy rách phải giữ lấy lề, cha hắn đã từng dạy thế.

Tuy phải liên tục mang chiếc dạ dày rỗng đến lớp, nhưng hắn vẫn luôn là sinh viên xuất sắc nhất khoa cơ khí. Sự chăm chỉ của hắn đã đánh động lòng trắc ẩn ban giám hiệu nhà trường, những nhà hảo tâm có tấm lòng vì sự nghiệp trăm năm trồng người, sáu tháng sau hắn nhận được học bổng dành cho sinh viên nghèo vượt khó. Nợ áo cơm xem như đã vơi một nửa. Lần đầu tiên kể từ lúc lên thành phố, hắn khao mỗi người một bát phở có trứng và cốc nước ngọt có ga.

Có lẽ, thần may mắn đã bắt đầu để mắt đến kẻ nghèo nhưng giàu nghị lực như hắn, một tuần sau, hắn xin được việc làm tại khu giải trí liên hợp. Khoác trên người bộ lột chuột Mickey, có trọng lượng gần bằng sức nặng cơ thể, hắn múa may quay cuồng với bọn trẻ đến tận nửa đêm. Về đến nhà trọ, hắn hoàn toàn kiệt sức.

Tết đến, trong khi cả phòng rục rịch về quê thì, hắn lại túi bụi với công việc. Đây là dịp hắn kiếm được nhiều tiền. Đêm ba mươi tết, mọi người quây quần bên mâm cơm đoàn tụ, thì hắn lại khoác gương mặt cười chú chuột Mickey mà nước mắt chảy bên trong. Hắn lại tìm thêm công việc giao báo vào sáng sớm. Hắn phải thức dậy lúc ba giờ sáng, đạp xe đến đại lý nhận sách báo các loại và đem giao cho những địa chỉ ghi trong cuốn sổ tay cong tớn. Xong việc, hắn phóng thẳng đến giảng đường. Mồ hôi cha, mồ hôi con tuôn ra như tắm. Mùa mưa, hắn chuyên trị đi học muộn. Vài lần báo bị thấm nước bã ra, hắn phải móc tiền túi bồi thường. Trần ai. Nhọc nhằn. Dù sao cũng mừng cho hắn.

Buổi chiều, hắn tranh thủ học thêm ngoại ngữ. Thời đại công nghệ thông tin, toàn cầu hóa không biết tiếng Anh xem như người mù. Bao giờ hắn cũng có mặt tại thư viện sớm nhất và ra về muộn nhất. Hắn rất giỏi vi tính, đặc biệt là môn đồ họa autocard, corel draw và photoshop. Người hắn lúc nào cũng quay tít như chong chóng. Ngôn ngữ thường ngày được giản lược đến mức thấp nhất có thể hiểu.

Tôi làm

Tôi đến trường.

Tôi ăn.

Tôi đứng.

Tôi ngủ

Tôi vận động.

Tôi..tôi..

Ngày nào cũng thế, năm đưa chúng tôi chỉ nghe điệp khúc cũ rích ấy cứ nhại đi nhại lại từ cái miệng của hắn.

Tôi làm.

Tôi đến trường.

Tôi ăn.

Tôi ngủ.

Tôi học.

Tôi..tôi..

*

Tốt nghiệp, chúng tôi mỗi đứa một nơi. Tôi tìm được việc làm phù hợp với ngành đã học. Có hai đứa phải làm trái nghề. Dù sao cũng nên chúc mừng bè bạn, không thất nghiệp là may lắm rồi. Hắn tốt nghiệp thủ khoa, được nhiều công ty nước ngoài trải thảm đỏ mời mọc. Hắn vào làm tại công ty sản xuất ô tô của Nhật, bước một bước lên chiếc ghế phó phòng kế hoạch. Rốt cuộc, sự nỗ lực của hắn đã được đền đáp xứng đáng, tạo hóa luôn sông phẳng với mọi người.

Những tưởng từ nay, hắn sẽ an nhàn, thanh thoi bù lại những năm

lăn lóc, trần ai. Nhưng không, hấn bận lại càng bận. Ba giờ sáng hấn thức dậy không phải đi giao báo mà lên mạng truy cập dữ liệu, tìm hiểu thị trường chứng khoán, tỉ giá hối đoái ngoại tệ với đồng Việt Nam... Rồi hấn vừa nhai vội ổ bánh mì không người lái, vừa chạy học tốc ra bãi đỗ xe đưa rước nhân viên. Trên xe buýt hấn tranh thủ thắt chiếc ca vát và đánh xi đôi giày da. Nếu còn thời gian hấn sẽ tranh thủ đọc vài trang báo nói về thành tựu kinh tế, hội nhập nước ngoài, thể dục thể thao. Thật tình hấn không thích mấy trò bóng đá, chạy việt dã, cầu lông, bi sắt..., hấn xem đó là trò giải trí của những kẻ nhiều tiền, no cơm rủng mỡ, chẳng qua hấn muốn trang bị ít vốn liếng để giao dịch. Hấn đã vài lần bị bẽ mặt do lầm tưởng Arsenal là đội cầu mây của Pháp, nữ ca sỹ Madonna xuất thân từ bắc Triều Tiên. Trong giờ làm, hấn bao giờ tỏ ra chăm chỉ, có trách nhiệm với công việc, luôn luôn biết lắng nghe và có tinh thần cầu tiến. Những lúc rảnh rỗi, hấn tranh thủ gao lại môn ngữ pháp, toán rời rạc, khí động học, tâm lý giao tiếp...Tiếng chuông báo hiệu giờ làm việc kết thúc, hấn vội ba chân bốn cẳng phóng lên xe buýt, chọn chỗ ngồi tốt nhất và tranh thủ chợp mắt. Gần đến trạm, hấn tháo ca vát cho vào cặp, nới lỏng dây giày. Xe chưa dừng hấn, hấn nhảy vội xuống và biến mất sau mấy bậc cấp. Vào nhà, hấn ném vội các thứ lên giường, rồi thì vừa cởi áo, hấn vừa bước vào nhà tắm. Trong lúc kỳ cọ, hấn tranh thủ ôn lại bài học cũ. Xong xuôi, hấn chuẩn bị dụng cụ học tập và lao vội vào quán cơm bình dân đối diện chỗ hấn ở. Trong khi chờ người mang cơm đến, hấn kiểm tra lại mấy câu hỏi trắc nghiệm, bài thi vấn đáp. Hấn ăn rất nhanh. Nhanh đến nỗi nếu có một cuộc thi về ăn nhanh chắc chắn hấn sẽ đoạt giải nhất. Thanh toán tiền cơm xong, hấn nhét cây tăm vào mồm. Rồi vừa phóng xe đến trường đại học tham dự lớp đào tạo thạc sĩ, hấn vừa xỉa răng. Hấn phải thức đến nửa đêm để đánh vật với vô số giáo trình nâng cao, bài tập Nhật ngữ, Hán ngữ. Thời gian biểu của hấn chi tiết đến từng giây. Tết, hấn cũng không về thăm nhà vì bận luyện thi. Những ngày nghỉ, hấn cũng chẳng được yên thân vì phải tham gia các buổi sinh hoạt ngoại khóa, câu lạc bộ Những người trí thức trẻ.. Hấn không có thời gian để nhớ nhà, tìm kiếm người yêu, thăm thú bè bạn xa gần.

Tất nhiên việc giải trí, với hấn luôn là món hàng xa xỉ. Hấn tự đặt ra mục tiêu phải lấy được bằng tiến sỹ trước ba mươi tuổi. Và phải lên ghế giám đốc vào tuổi ba mươi lăm. Và sử dụng thông thạo tám ngoại ngữ vào năm ba mươi sáu..

Tình cờ gặp hấn trên đường, vẫn là những câu đối đáp tiết kiệm từng câu chữ.

Tôi đi.

Tôi học.

Tôi làm.

Tôi ăn.

Tôi ngủ.

Tôi..tôi..

Đã tự bao giờ hấn biến thành vật chất?

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

NGƯỜI CÓ TÀI NHỊN ĐÔI

Sáng chủ nhật, tại quảng trường thành phố bao giờ cũng đông vui hơn ngày thường, bởi nơi đây không những là địa điểm tập trung những cơ quan đầu não, những công trình văn hóa có kiến trúc hết sức độc đáo, niềm tự hào của người dân thành phố, mà còn có những loại hình vui chơi, giải trí thời thượng vô cùng hấp dẫn, đặc biệt là sự góp mặt của dàn nhạc kèn của quân khu như cánh tay cô gái trẻ, duyên dáng níu chân khách thập phương xa gần. Dàn kèn quân đội xuất hiện chưa đầy một tháng nhưng đã thu hút sự quan tâm của nhiều người, nhiều giới. Dù sao giữa trung tâm thành phố vào buổi sáng chủ nhật, trời trong gió mát, phong cảnh hữu tình, lại có sự góp mặt của những người lính quân nhạc trong quân phục toàn trắng cùng tiếng kèn cao vút như cánh chim chấp chới trên trời xanh càng tăng thêm phần lãng mạn, vô cùng nên thơ.

Kết thúc phần trình diễn những sỹ quan quân nhạc lục tục bước lên chiếc xe buýt đã nổ máy chờ sẵn trước những ánh mắt tiếc rẻ của mọi người. Đám đông chưa kịp giải tán, bỗng từ xa bước đến một chàng trai có dáng đi khắc khổ, anh mang đôi giày đã há mõm, mấy đầu ngón chân thò ngoài bám đầy bụi bẩn. Chắc lại là bọn ăn xin hay du thủ du thực đang tính chuyện kiếm chác đây mà.

Chàng trai rẽ vào giữa đám đông, gương mặt râm nắng ửng đỏ hiển hiện sự lúng túng. Các ngón tay thô ráp xoắn vào nhau cố kiềm nén cảm xúc. Những ánh mắt khó chịu cùng hướng về một phía. Chàng thanh niên khẽ ho húng hắng vài tiếng rồi cất giọng rè rè có vẻ thiếu tự tin:

- Kính thưa quý vị, sau nhiều năm thử thách, rèn luyện, hôm nay tôi đến đây để xin công bố một kỷ lục...

Đám đông bắt đầu ồn ào bàn tán như cái chợ trời tự phát. Vài người tỏ vẻ thích thú vỗ tay đôm đốp. Tuy nhiên phần đông có ý nghi ngờ. Bộ vớ ốm đói của hắn, đuôi ruồi còn chưa xong nữa là

chuyện kỷ lục kỷ liếc.

Một người nói:

- Đề nghị mọi người im lặng, theo dõi tiếp phần sau câu chuyện. Này thằng nhóc kia đừng nháy cẳng như thế. Có đứng yên không thì bảo. Mày là con cái nhà ai?

- Này anh bạn trẻ, anh định lập kỷ lục gì? Chạy thi với đà điều hay đi trên dây tử thần? Tôi không tin anh có thể làm được chuyện đó đâu.

- Đúng thế, - một người khác hòa vào, :- đừng nói là anh có thể bay như chim hay ngụp lâu dưới nước như loài cá nhá.

- Hay là anh muốn biểu diễn cho xe lu chạy qua người như lực sĩ Hà Châu? Trò ấy khiếp bỏ mẹ, ai dám nhìn.

Đợi cho mọi người nói đã cái miệng, chàng thanh niên mới bắt đầu lên tiếng:

- Tôi sẽ lập kỷ lục về nhịn ăn! Vâng, là nhịn đói đấy ạ.

Đám đông đồng thanh thốt lên:

- Nhịn đói?

- Dạ, tôi có thể nhịn ăn trong một tuần.

- Mỗi một tuần mà đòi lập kỷ lục ư? Sách guinness từng ghi nhận một người Châu Phi đã nhịn ăn trong nửa tháng cơ đấy.

Chàng thanh niên suy nghĩ một lúc, nói:

- Vậy thì, tôi sẽ nhịn ăn trong tám ngày. Nếu sau đó sức khỏe cho phép có thể tôi sẽ cố thêm vài ngày nữa. Và biết đâu, tôi sẽ vượt qua kỷ lục Châu Phi!

- Nghe cũng được đấy. Nhưng làm sao chúng tôi có thể kiểm soát được anh chứ. Chúng tôi đâu có thời gian ngồi đây theo dõi anh.

Và anh có thể đỡ trò gian lận bất cứ lúc nào.

- Tôi sẽ chui vào chiếc lồng sắt đằng kia, - chàng trai đưa tay chỉ về chiếc lồng sắt han gỉ nằm giữa công viên, : sau đó một người sẽ khóa lại từ bên ngoài. Và chiếc lồng sắt sẽ được treo lên cây bá bằng hệ thống ròng rọc.

- Anh sẽ ở luôn trên đấy đến khi nào lập xong kỷ lục chứ?

- Vâng, tất nhiên rồi.

- Chuyện tiểu tiện, đại tiện anh sẽ giải quyết như thế nào?

Chàng trai nhỏ nhẹ đáp:

- Trước đó, tôi đã súc ruột và không ăn bất kỳ thứ gì nên không phải lo lắng chuyện đại tiện. Mỗi ngày tôi chỉ xin mười phút ra ngoài để giải quyết vệ sinh cá nhân, tắm rửa, tiểu tiện chẳng hạn. – Đoạn chàng trai đưa mắt nhìn quanh một lượt, :- có được không ạ.
- Tất nhiên là được quá đi chứ, - tay đội trưởng bảo vệ công viên tỏ ra sốt sắng, :- nếu mọi người đồng ý tôi sẽ làm công việc giám sát anh ta.

Một người tỏ vẻ băn khoăn:

- Nhưng anh còn phải về nhà nữa chứ. Lúc ấy ai sẽ..

Gã đội trưởng khoát tay lia lịa:

- Chuyện ấy chẳng khó gì. Chúng tôi sẽ giám sát theo ca trực. Tất nhiên chìa khóa sẽ được bàn giao một lượt.
- Ủ, cũng xuôi tai đấy. Cứ thế mà làm. Nhưng để xác nhận kỷ lục chúng ta cần sự tham gia của các phương tiện thông tin đại chúng nữa chứ. Không có họ kỷ lục sẽ không được ghi nhận.

Một người đàn ông có cái bụng rất phệ tách ra khỏi đám đông, cười hề hề:

- Tôi sẽ lo phần việc này. Chuyện khác, có thể tôi không làm được chứ việc này thì vô tư đi. Bọn nhà báo, phát thanh, truyền hình với tôi là chỗ thân quen. Tôi là giám đốc công ty quảng cáo mà lại.. Bà giám đốc công viên cây xanh đang ngồi gõ bàn phím vi tính bên cửa sổ, thấy đám đông tụ tập bèn te tái bước ra:

- Tôi ủng hộ việc này cả hai tay lẫn hai chân. Tuy nhiên, trước hết cần phải có sự cam kết từ phía người thực hiện, rủi xảy ra chuyện gì bất trắc còn có đường ăn nói với pháp luật.

Chàng thanh niên lập tức gật đầu. Văn bản thảo trên vi tính với nội dung tóm tắt như sau:

Tôi tên Trần Túng Thiếu (nghe cái tên đã thấy nghèo mạt rệp, một người trong đám đông thốt lên), sinh năm: 1981, tại Cà Mau.

Giấy chứng minh nhân dân số...cấp ngày.....tại...Tôi xin cam kết hoàn toàn chịu trách nhiệm về việc thiết lập kỷ lục nhịn ăn của mình. Nếu có điều gì xảy ra, tôi xin hoàn toàn chịu trách nhiệm..

Tờ cam kết được lập thành hai bản có chữ ký của người làm chứng và xác nhận của ban giám đốc công ty cây xanh. Xong xuôi, mọi

người im lặng chờ đợi chàng trai bước vào lồng sắt. Nhưng anh ta vẫn đứng im. Mắt nhìn dáo dác như tên trộm.

- Có chuyện gì thế? Đổi ý rồi à?

- Sợ rồi phải không? Nhịn ăn đâu phải chuyện dễ. Tôi, đúng giờ phải có thứ gì cho vào bụng, muộn một chút là tay chân cứ run lên rồi thì mồ hôi vã ra như tắm.

- Sao không chui vào lồng đi, chúng tôi không có thời gian ngắm mấy giẻ xương sườn của anh đâu.

Chàng trai thở ra một cái rồi bước đến đám cỏ rậm rì, lôi ra chiếc hòm giống như cái thùng phiếu bầu cử. Những ánh mắt ngơ ngác cùng hướng về chàng trai lạ.

- Tôi..tôi..- chàng trai ấp úng, :- tôi muốn kêu gọi lòng hảo tâm của quý vị..

- À, thì ra cậu chàng bày trò kiếm chác đây mà! Ngay từ đầu tôi đã nghi rồi. Chà, xem ra anh cũng biết cách kiếm tiền đấy nhỉ!

- Tôi, com thậm chí không có mà ăn nói chi đến chuyện bố thí?

Miễn phí còn nghe được, chứ tiền thì thôi nhé.

- Đúng vậy, thóc đâu mà đãi gà rùng!

Chàng trai đỏ mặt, nói lí nhí:

- Tôi không ép buộc ai cả. Tùy ý quý vị. Cho, thì tôi cảm ơn, không có cũng chẳng sao. Điều quan trọng là kỷ lục..

Bà giám đốc công viên cây xanh xen vào:

- Theo tôi, chúng ta nên ủng hộ chàng trai trẻ này. Xem xiếc, biểu diễn thời trang, ca nhạc đều phải mua vé, thậm chí gánh mãi võ sơn đông cũng phải tiền. Kỷ lục về nhịn ăn không phải là chuyện bởn...

- Nhất trí thôi.

Chàng trai mang chai nước lọc bước vào lồng sắt. Chiếc lồng hơi hẹp, đứng thẳng không xong mà nằm duỗi chân cũng không được. Gã nhân viên bảo vệ sau khi gài chốt, liền lấy quyển sổ tay ghi vội mấy dòng ghi nhớ. Đoạn gã vẫy tay ra hiệu cho ba nhân viên đứng gần đấy kéo ròng rọc, chiếc lồng từ từ rời khỏi mặt đất. Lúc này cánh nhà báo và đài truyền hình cũng vừa đến nơi, họ tranh thủ phóng vắn vài người xung quanh và liên tục bấm máy ảnh. Nữ phóng viên báo Chiều Thành Phố nói:

- Thật tuyệt! Đây là sự kiện quan trọng, chúng tôi sẽ đưa lên trang nhất số báo chiều nay. Tất nhiên chúng tôi sẽ tăng số phát hành để thỏa mãn nhu cầu độc giả.

Nhân viên đài truyền hình vừa quay xong mấy thước phim cận cảnh cũng hồ hởi xen vào:

- Chúng tôi sẽ phát sóng sau chương trình thời sự lúc hai mươi giờ tối nay. Chúng ta cần một bác sỹ để theo dõi tình trạng sức khỏe của anh ta. Vị bác sỹ này sẽ là người quyết định nên tiếp tục hay dừng cuộc chơi. Cần tắc vô ái nấy mà lại..

Đoạn anh ta ngược mắt về phía chiếc lồng sắt treo lơ lửng:

- Anh bạn trẻ thân mến, chúc anh bạn lập được kỷ lục thế giới! Càng về trưa, nắng càng gay gắt. Khách đến xem bắt đầu vãn dần. Đúng mười hai giờ trưa thì chẳng còn ai ngoài chàng trai đứng lom khom trong lồng sắt cùng gã nhân viên bảo vệ đang ngồi vắt vẻo trên lan can, nhai bánh mì kẹp thịt. Buổi chiều, trời mát khách lại kéo đến mỗi lúc càng đông. Và khi ánh ngày đã tắt, thì không còn một chỗ để chen chân. Không khí ồn ào, náo nhiệt như ngày hội. Chàng thanh niên liên tục thay đổi tư thế, hết đứng lại ngồi. Thỉnh thoảng anh nhấp một ngụm nước nhỏ cho thông cổ. Trời nắng. Chiếc lồng sắt tỏa ra hơi nóng như cái chảo rang. Chàng thanh niên ngồi xếp bằng theo kiểu hoa sen, mắt nhắm nghiền như đang thiền định. Trông thần sắc của anh ta hãy còn tươi tỉnh. Tất nhiên rồi, cuộc thi chỉ mới bắt đầu.

Đúng bảy giờ tối, chiếc lồng được hạ xuống. Chàng trai từ bên trong bước ra. Anh cảm thấy cơ thể mỏi nhừ. Bác sỹ sau khi kiểm tra huyết áp và nhịp tim, gạt đầu nói với mọi người xung quanh:

- Tất cả vẫn bình thường. Anh ta có thể tiếp tục công việc chinh phục kỷ lục.

Chàng trai được nhanh chóng đưa vào phòng bảo vệ. Anh tranh thủ tắm gội và nghỉ lưng một chốc. Đúng mười phút, hiệu lệnh vang lên, chàng trai bật dậy như chiếc lò xo và nhanh nhẹn bước vào xà lim trước những ánh mắt thán phục của mọi người.

Đêm, không khí phần nào dễ chịu hơn ban ngày. Chàng trai ngồi tựa lưng vào khung sắt. Chiếc hòm “ công đức “ đặt dưới gốc cây, được khóa lại bằng dây xích sắt để phòng kẻ trộm. Gã nhân viên

bảo vệ ngáp vặt mấy cái rồi nhướn mắt nhìn lên:

- Ê, hút thuốc không?

- Hút, cho tôi một điếu!

- Gã rút điếu thuốc trong túi áo, châm lửa rồi ném lên. Chàng trai đón lấy, rít liền mấy hơi:

- Cảm ơn!

- Hôm nay cũng được kha khá đấy. Chập tối có bà giám đốc bỏ vào hòm những năm trăm nghìn.

Càng về sáng, trời càng lạnh. Chàng thanh niên ngồi thu lu, hai tay bám lấy vai rên hừ hự. Đáng lẽ, anh nên phòng sẵn chiếc chăn bông. Thỉnh thoảng anh đưa tay ôm bụng. Cái đói như bàn tay bóp chặt dạ dày.

Để giết thời gian và tạm quên cái đói, chàng trai chúm mũi vào những quyển tiểu thuyết diễm tình do bà giám đốc công ty cây xanh mang đến. Mười giờ sáng, trong công viên xuất hiện đoàn khách du lịch từ Na Uy, họ vô cùng thích thú khi mục kích cảnh tượng một người treo lơ lửng trong lồng sắt. Vài người định bấm máy thì nhân viên bảo vệ ngăn lại, bảo phải trả tiền lệ phí.

Buổi trưa, trời như đổ lửa, chàng trai vợ vội mấy tờ báo đặt lên đầu. Cái nóng không đáng sợ bằng cái đói. Cái đói khiến mắt nổ đom đóm, tay chân rã rời như vay của người khác. Nước bọt trong miệng quánh lại như keo. Anh cảm thấy nhịp tim đập nhanh hơn. Hơi thở đi qua cổ họng phát ra những tiếng khò khè như người hấp hối. Cuộc chinh phục đỉnh cao về sức chịu đựng con người chỉ mới diễn ra ngày thứ hai, muốn phá kỷ lục Châu Phi, anh phải giam mình trong chiếc xà lim bằng sắt này thêm mười bốn ngày nữa.

Tiền lạc quyền ngày hôm sau có vẻ khá hơn ngày hôm trước, một ông Tây đã hào phóng cho vào hòm công đức tờ một trăm đô. Một trăm đô quy ra tiền Việt là một triệu sáu. Chỉ có bọn buôn lậu mới có thể kiếm được nhiều như thế.

Chiếc lồng sắt được hạ xuống, anh bước đi như bơi trên đất. Mắt váng. Tai ù. Thấy những cái nhìn hướng về mình, anh liền hít một hơi thật sâu vào buồng phổi rồi ưỡn ngực mấy lần làm ra vẻ hầy còn sung sức lắm. Anh chàng có thể lừa được mọi người nhưng

không thể nào qua mắt được ông bác sỹ đeo kính lão.

- Chà, không tốt lắm. Anh còn có thể tiếp tục công việc? Tôi thấy lo cho anh.

- Chẳng sao cả, - chàng trai đáp, - một khi bộ máy sinh học không được tiếp nhiên liệu đầy đủ tất nhiên phải xảy ra sự cố.

- Thật chứ? Nhịp tim, huyết áp của anh đều vượt qua chỉ số cho phép. Tôi e..

- Đã bảo không có chuyện gì, sao ông cứ lải nhải mãi thế? Tôi phải biết sức của mình chứ. Trước khi đến đây, tôi đã từng thử qua nhiều lần.

- Thôi được, - ông bác sỹ thở hắt ra: - Anh nên nhớ, tôi là người có quyền đình cuộc chơi này, khi thấy nguy hiểm sức khỏe của anh.

- Tùy ông! - Chàng thanh niên nhún vai tỏ vẻ bất cần.

Chín giờ tối trời mưa như trút. Tình huống này nằm ngoài dự kiến, Trần Túng Thiếu chỉ còn cách ngồi im chịu trận dưới cơn mưa kéo dài gần hai giờ liền. Ngay vừa tạnh mưa, mọi người vội lao đến.

Lạy Chúa lòng thành! Anh ta vẫn còn thở.

Sau khi được thay bộ đồ khô ráo, Trần Túng Thiếu lại ngồi vào xà lim, tiếp tục công việc chinh phục kỷ lục. Mọi người đang kỳ vọng vào anh. Mũi tên đã rời khỏi dây cung, dù muốn dù không, vẫn phải lao về phía trước.

Thời tiết ngày thứ ba rất tuyệt. Nắng nhẹ, gió mơn man. Rất nhiều người đổ xô về công viên. Quá mệt mỏi, khi phải trả lời những câu hỏi cứ lặp đi lặp lại, nhân viên bảo vệ dùng phấn viết nguệch ngoạc lên tấm ván ép mấy chữ như cua bò “ đã nhịn đến ngày thứ ba “.

- Hút thuốc nhả khói, ăn trà sữa, đề nghị quý vị..

Một bà có dáng đi lạch bạch như vịt xiêm xăng xái móc túi tìm tiền lẻ cho vào hòm. Vài người thấy thế cũng làm theo. Nhiều người cho nhưng chẳng được bao nhiêu vì chỉ toàn tiền xu.

Về chiều, Trần Túng Thiếu đã gần như bất động. Ba ngày không có thứ gì cho vào bụng, lại phải hứng chịu sự hà khắc của thiên nhiên, đã vắt kiệt hoàn toàn sức lực trong cơ thể chàng trai vốn dĩ đã ốm yếu. Cặp môi dày khô héo rộp lên thành vảy như vảy cá.

Mồm khô đắng. Tai phát ra những tiếng u..u..như tiếng còi tàu.

Anh thấy mọi vật trước mắt bỗng hóa thành ảo ảnh nhạt nhòa, chồng khít lên nhau..Anh bắt đầu rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh...

Chiếc xà lim sắt lập tức được hạ xuống. Khi mọi người lao đến, chàng thanh niên đã ngất tự lúc nào.

- Đưa hắn vào bệnh viện ngay, để lâu e nguy đến tính mạng!

- Chẳng qua hắn bị đói, - ông bác sĩ gào lên:- Đề nghị mọi người tản ra để lấy không khí. Pha cho tôi cốc sữa. Nhanh lên!

Một cô nhanh nhẹn mang ly sữa còn bốc khói. Bà giám đốc công ty cây xanh ra lệnh:

- Cạy mồm hắn ra và đổ sữa vào! Chết thật, sức vóc như cọng bún thiêu mà đòi thi với thỏ.

- Dậy đi, đừng ăn vạ nữa. Còn những mười ba ngày nữa mới vượt qua kỷ lục thế giới.

- Mẹ kiếp! Chỉ mới vài hôm hắn đã nằm thẳng cẳng. Tôi bắt tài nhưng có thể chịu lâu hơn hắn. Vậy mà mở mồm ra cứ toang toác!

- Đúng thế, ba ngày thì bỏ bèn gì, bất kỳ ai cũng chịu được.

- Rõ ràng hắn đã cho chúng ta ăn quả đắng. Chúng ta đã bị xỏ mũi như lừa!

- Không nên nặng lời như thế. Dù sao anh ta đã nỗ lực hết sức, chúng ta nên ghi nhận những cố gắng của anh ta. Nói thì dễ, làm mới khó.

- Anh ta tỉnh lại rồi kia.

Trần Túng Thiều từ từ hé mắt và ngồi bật dậy. Ông bác sĩ tháo ông nghe ra khỏi tai, nói:

- Sức khoẻ của anh chưa được ổn cần đến bệnh viện kiểm tra tổng quát.

- Tôi không sao cả, - Trần Túng Thiều nói ào ào:- Thành thật cáo lỗi cùng quý vị vì sự cố đáng tiếc. Trời mưa ấy mà. Thật tình tôi có thể nhịn ăn hơn một tuần.

Đoạn chàng thanh niên lão đạo bước đi. Gã đội trưởng bảo vệ công viên cây xanh khệ nệ ôm chiếc hòm công đức đuổi theo:

- Cửa anh đây!

- Không, - chàng trai xua tay:- Tôi không xứng đáng nhận những thứ này. Tôi đã không phá được kỷ lục..

Đám xông xúm vào, góp mỗi người một lời:

- Của anh đấy. Nhận đi! Dù sao anh cũng đã cống hiến màn trình diễn hấp dẫn.

- Đúng đó, anh phải nhận vì nó là kết quả lao động của anh.

Trần Túng Thiếu miễn cưỡng gật đầu. Anh ta cặp chiếc hòm vào nách, lăm lũi hòa vào đám đông và mất hút ngay chót đèn giao thông. Nhiều ánh mắt nhìn theo tỏ vẻ thương hại..

*

Hai mươi phút sau, tại nhà hàng Vườn Thượng Uyển , Trần Túng Thiếu ngồi gác chân chữ ngũ bên chiếc bàn kê cạnh cửa sổ. Trên tay cầm ly cô nhắc loại năm sao.

- Bồi!

- Dạ, thưa quý khách dùng gì ạ? Hôm nay chúng tôi có món thịt rừng ướp ngũ vị hương rất tuyệt.

- Món đó tính sau. Trước hết anh hãy mang cho tôi món gì có thể ăn ngay, tiền bạc không thành vấn đề. Ủ, súp bào ngư cũng được đấy, nếu có vi cá càng tốt. Nhanh lên nhé, tôi đang đói!

Gã bồi lẩn nhanh vào bên trong. Một người đàn ông ăn mặc sang trọng từ bàn bên cạnh bước sang. Trên tay cầm cốc vang đỏ:

- Nào, cùng chạm cốc chúc mừng. Chú mày làm ăn khấm khá nhỉ. Đợt vừa rồi kiếm chác được bao nhiêu?

- Tạm đủ sống! Nào, chạm cốc. Mẹ kiếp! Tên bồi bàn này lâu lắc thế, đói mềm ruột rồi đây. Bồi!

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

NGƯỜI CÓ PHÉP PHÂN THÂN

Tuy không được đào tạo bài bản như những bạn đồng nghiệp trẻ bây giờ nhưng với lòng yêu nghề, sự tận tụy và kinh nghiệm nhiều năm lăn lóc trường đời đã giúp tôi phá được hàng trăm vụ án lớn nhỏ. Từ những vụ ăn cắp vặt ở siêu thị, trộm xe đạp, móc túi trên xe buýt..chỉ đến những vụ giết người, cướp tài sản, cưỡng dâm tập thể, đánh thuốc độc, tôi đều kinh qua. Có những vụ án vô cùng phức tạp, có liên quan đến nhiều giới, nhiều đối tượng và địa điểm khác nhau cùng với thủ đoạn hết sức tinh vi tàn bạo tưởng chừng phải bó tay nhưng cuối cùng bằng sự mưu trí, dũng cảm, tôi và các đồng sự cũng lần ra manh mối, bắt kẻ thủ ác cúi đầu nhận tội trước vành móng ngựa. Chính vì những thành tích nổi bật trên, những người dân sống ở thị trấn thanh bình và thơ mộng này gọi tôi là “Vua phá án “. Có người còn ví tôi như một SherlockHome da vàng. Thật tình, tôi chẳng thấy hứng thú với cái tên đó, dù sao SherlockHome cũng chỉ là sản phẩm hư cấu của ngài Arthur Conan Doyle, chàng thám tử tài ba chỉ là con rối đi theo lộ trình đã vạch sẵn. Trong thực tế tính chất phạm tội luôn muôn hình vạn trạng, chẳng thể nào lường được. Dù sao, tôi cũng phần nào thấy hãnh diện với cái tên lai căn đó.

Giờ đây tuy đã nghỉ hưu nhưng tôi vẫn tiếp tục công việc một cách thâm lặng. Máu nghề nghiệp đã thấm vào huyết quản, không thể nào bỏ được. Những công sự thỉnh thoảng đến gặp tôi mỗi khi gặp khó khăn. Và tôi đã không phụ lòng họ. Phương án truy bắt tội phạm của tôi bao giờ cũng kín kẽ và rất hữu hiệu. Bọn tội phạm nhiều phen thất điên, bát đảo, chúng treo cái đầu của tôi với giá cao ngất ngưởng. Tôi đã mấy phen chết hụt. Mạng tôi lớn, chỉ bị thương nhẹ, điều trị ít hôm là khỏi. Và ý chí tấn công tội phạm trong tôi lại càng mãnh liệt hơn.

Tuy nhiên tôi đã hơn một lần phải đối mặt với vụ án kỳ lạ mà đến

bây giờ vẫn không nguôi ám ảnh. Chuyện đã xảy ra hơn hai mươi năm, tôi cứ ngỡ mới vừa hôm qua. Những đồng nghiệp cùng tôi tham gia phá án đã lần lượt qua đời, người còn sống thì dọn đến địa phương khác không tin tức gì. Tôi, nhiều lần muốn kể lại cho những bạn đồng nghiệp trẻ nhưng suy đi nghĩ lại thấy không ổn nên thôi. Chẳng qua tôi không muốn gieo những ý nghĩ ma quái vào đầu những người trẻ tuổi, họ còn có cả tương lai xán lạn phía trước. Vả lại, chắc gì mọi người đã chịu tin tôi.

Tôi bị ốm nằm liệt giường cả tháng nay. Bác sỹ bảo, đây là chứng bệnh của người già. Nhìn ánh mắt lo ngại của họ, tôi đoán biết sự sống của tôi chỉ tính bằng ngày. Sau một đêm suy nghĩ, tôi quyết định kể ra câu chuyện với hy vọng sẽ có người thay tôi tiếp tục vén bức màn bí ẩn đã vùi sâu suốt những tháng năm dài đằng đằng. Ma thuật ư? Phân thân ư? Tôi không tin, những chuyện ấy chỉ có trong thần thoại, cổ tích mà thôi. Nhưng, để giải thích một cách tường tận, thấu đáo, thú thật, hoàn toàn bất lực.

Năm ấy tôi ba mươi sáu tuổi, độ tuổi đẹp nhất trong đời người, là đội phó đội cảnh sát hình sự. Đáng lẽ, tôi đã lên chức đội trưởng nhưng do không thích ngồi yên một chỗ chỉ huy nên tôi tìm cách thoái thác. Tất nhiên cũng có những lời ong, tiếng ve, nhưng tôi mặc kệ. Tôi chỉ thích rong ruổi trên đường phố, đánh cược số phận với những khó khăn nguy hiểm. Vả lại, tôi quen sống buông tuồng, cầu thả, hoàn toàn không thích hợp với vai trò lãnh đạo.

Hắn là một tên tội phạm bẩm sinh. Mười tuổi đã trở thành kẻ cắp; mười bốn tuổi hắn bị đưa vào trại giáo dục thanh thiếu niên chậm tiến; mười tám tuổi, hắn đi tù vì tội đánh người gây thương tích; hai mươi hai tuổi hắn bị bắt vì tội cờ bạc; hai mươi lăm tuổi hắn cầm đầu băng cướp tấn công hiệu kim hoàn. Ra tù, hắn bỏ xứ biệt tăm, mãi năm ba mươi bốn tuổi, hắn đột ngột quay về nhà và tuyên bố giải nghệ, làm lại cuộc đời. Tất nhiên chẳng ai tin lời hứa cuối của hắn. Cờ sừng làm nghề đấy. Một kẻ thất học, vô công rồi nghề, lại thích hưởng thụ như hắn chỉ có con đường phạm tội mà thôi.

Hắn bắt đầu công việc của khuôn vác ở cửa hàng thực phẩm, tuy nhiên chỉ được vài hôm, hắn tự động bỏ việc, về nhà ăn báo cô cha mẹ. Linh cảm nghề nghiệp mách bảo tôi, hắn chuẩn bị phạm tội. Hắn là một đối tượng nguy hiểm, nhiệm vụ của tôi theo sát nhất cử nhất động của hắn. Sau nhiều ngày theo dõi, tôi phát hiện hắn tổ chức đánh bạc trên căn gác xép nhà hắn. Tuy nhiên, để bắt quả tang là vấn đề hết sức nan giải, bởi tên tội phạm cáo già đã cho người theo dõi chúng tôi ngay tại đồn cảnh sát. Ngoài ra, hắn còn cắt cử bọn đàn em canh gác khắp nơi, hễ người thấy mùi nguy hiểm chúng liền đánh động cho đồng bọn bên trong tìm cách đối phó. Không những thế, hắn còn lắp hệ thống báo động chẳng chịt khắp nơi. Tiếp cận chúng là điều không thể.

Sau nhiều phương án thất bại, tôi nghĩ ra một cách đánh khả thi; nhà hắn nằm sát cột điện cao thế, có ban công dẫn vào bên trong, nơi các con bạc đang sát phạt lẫn nhau. Chúng tôi giả làm nhân viên điện lực, với công việc cải tạo đường dây cao thế. Bọn lâu la, lúc đầu cũng tỏ vẻ quan tâm, sau thấy chẳng có gì nguy hiểm nên chẳng màng đến, thậm chí chúng còn mang nước cam vắt mời chúng uống. Giữa trưa, bọn chúng tập trung ăn uống, mất cảnh giác, chúng tôi vượt trên nóc nhà hắn bằng chiếc xe nâng chuyên dụng. Khi chúng tôi đập cửa xông vào các con bạc hãy còn ngơ ngác như từ cung trăng rơi xuống. Tất cả được địu ra xe. Riêng hắn, tên tổ chức xới bạc bị còng tay và có hai nhân viên áp giải. Việc lấy khẩu cung được tiến hành ngay sau đó. Những con bạc được cho phép tại ngoại chờ ngày xét xử. Tất nhiên chủ chứa phải hoàn tất hồ sơ để tổng giam.

Ngồi đối diện với hắn, tôi bắt đầu lấy lời khai:

- Ông chứa bạc đã bao lâu rồi?
 - Gần một tháng.
 - Mỗi ngày, ông thu tiền xâu được bao nhiêu?
 - Tôi lấy theo từng ván. Mười phần trăm trong số tiền thắng bạc.
- Thái độ thành khẩn của hắn khiến tôi ngạc nhiên, bởi những lần trước bao giờ hắn cũng khăng khăng chối tội. Thậm chí bắt tận tay day tận trán, hắn cũng cãi cổ.

Tôi ném cho hắn tập giấy mỏng và ra lệnh:

- Ông khai đầy đủ vào đây và ký tên phía dưới.

Tôi dợm bước vào bên trong pha tách cà phê, thì người một cộng sự của tôi hơi hải chạy vào:

- Báo cáo, tại hộ ông X. vừa xảy ra một vụ cướp táo bạo. Ông X. bị đánh bất tỉnh, đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu không biết có nguy hiểm đến tính mạng..

Tôi lập tức giao việc cho thuộc cấp, rồi cùng một chiến sỹ mang vũ khí xuống ngay địa điểm xảy ra vụ cướp. Đây là một vụ trọng án cần phải tiến hành khẩn trương, nếu chần chừ hung thủ có thời gian xóa sạch dấu vết hoặc cao chạy xa bay Khoảng cách từ đồn cảnh sát đến hiện trường khoảng hai cây số nhưng đường xấu khó đi. Khi chúng tôi đến nơi, vẫn còn vài người hiếu kỳ đứng trước ngôi nhà có giàn hoa giấy xi xào bần tán. Thấy chúng tôi, họ lập tức im lặng và âm thầm theo dõi. Cũng cần nói thêm ông X. sống độc thân trong ngôi nhà ba gian. Thật ra, ông đã có một đời vợ nhưng do thuở nhỏ ông bị quai bị, không có con nên vợ đã bỏ đi theo người đàn ông khác. Ông X. sống sung túc với số tư điền cho thuê do cha mẹ để lại. Ông sống khép kín không quan hệ với ai. Cánh cửa ngôi nhà mở toang. Đồ đạc bên bị xáo trộn. Chiếc tủ đựng tiền bị đập vỡ nát bằng búa bổ củi. Lưỡi búa có dính ít tóc và máu. Ngoài ra, chúng tôi còn tìm được nhiều dấu vân tay, có lẽ, là của hung thủ để lại nhiều nơi; trên bậc cửa, trên tủ, trên cán búa.. Trong lúc thuộc cấp của tôi rắc bột lấy dấu vân tay, tôi tranh thủ lấy lời khai các nhân chứng.

Nhân vật đầu tiên, tôi tiếp xúc là bà Y. Bà Y, năm ấy ngoài sáu mươi, dáng vẻ hồng hào nhanh nhẹn. Nhà bà đối diện với nhà nạn nhân:

- Bà có nhìn thấy diễn biến vụ án?

- Có, - bà Y gật đầu:- Nghe tiếng kêu của ông X., tôi liền lật đật chạy ra, thấy thằng A. từ bên trong chạy ra, trên tay ôm chiếc túi to tướng?

- A. nào?

- Thì cái thằng ăn cơm tù nhiều hơn cơm nhà đấy! Cả thị trấn không ai mà không biết nó.

Lúc đó khoảng mấy giờ?

- Giữa ngo. Lúc đó, tôi vừa ăn cơm xong.
- Rõ ràng, bà ta đã nhầm lẫn, - tôi nghĩ thầm:- Bởi vào thời điểm đó, tên A. đã bị chúng tôi tóm cổ và đang ghi lời khai tại đồn cảnh sát.
- Bác chắc chắn là hấn chứ? Tôi e có sự nhầm lẫn.
- Bà Y tỏ vẻ phật ý nói day đây:
- Làm là làm thế nào! Chú chê tôi già đầu óc lú lẫn chắc? Tôi có xem giờ, chính xác là mười hai giờ năm phút.
- Không, - tôi phân bua, :- ý tôi muốn nói đến hung thủ gây án.
- Tôi đã nói với chú rồi còn gì? Thằng A. chứ ai vào đây. Tôi còn nhớ, hấn mặc chiếc áo sơ mi kẻ sọc, quần kaki xanh bị rách ngay gối. À, ngoài tôi ra còn có ông trưởng thôn cũng nhìn thấy. Chú hỏi ông ấy, trắng đen sẽ rõ ràng.
- Đúng là hấn có mặc bộ đồ như bà Y. miêu tả. Từ đây, tôi rút ra kết luận, bà Y hoặc vô tình hay cố ý nói sai thời gian xảy ra vụ án.
- Nhưng bà ta làm như thế nhằm mục đích gì? Phải chăng đây là cách trả thù, bởi tên A. đã từng đột nhập vào nhà bà bắt trộm con chó cưng làm cày bầy món?
- Tôi thấy sao thì nói vậy, cho dù Thiên lôi có đánh bảy búa tôi cũng không thay đổi lời khai.
- Tôi làm việc với người thứ hai, ông là chủ hiệu buôn tạp phẩm ở cuối thôn. Ngoài việc bán những thứ linh tinh, nhà ông ta có đặt trạm điện thoại công cộng. Và chính ông là người báo tin vụ cướp cho cảnh sát.
- Lúc xảy ra vụ cướp, tôi đang bận làm bếp. Mọi khi tôi chuẩn bị sớm hơn nhưng do hôm nay khách đến mua hàng nhiều quá, chẳng kịp ngồi tay, vì thế việc bếp núc muộn hơn mọi ngày.
- Bác có thấy hung thủ?
- Không, - ông chủ hàng tạp phẩm lắc đầu:- Người ta chạy đến báo tin. Tôi liền bấm điện thoại. Thế thôi. À, hung thủ tôi không thấy nhưng nạn nhân thì có.
- Thấy tôi ngăn người ra tỏ vẻ không hiểu, ông ta xoa hai tay vào nhau. Giải thích:
- Chuyện là như thế này, trước đó ông X. có đến chỗ tôi mua chai tương ớt.
- Lúc đó khoảng mấy giờ?

- Chính xác là mười hai giờ kém mười phút, bởi tôi có xem đồng hồ.

Thái độ ông chủ quầy tạp phẩm tỏ vẻ thành thật. Và tôi không có lý do gì nghi ngờ trí nhớ của ông ta. Căn cứ vào những thông tin của ông tạp phẩm thì lời khai của bà Y là chính xác. Rồi càng thêm rồi.

Người cuối cùng, tôi tìm đến là ông trưởng thôn. Lúc xảy ra vụ cướp, ông trưởng thôn đang cuốc đất trên mảnh vườn cách hiện trường không xa.

- Thằng A. chứ ai vào đây – ông trưởng thôn đáp chắc nịch:- Tôi đã đuổi theo nó nhưng không kịp. Hắn chạy nhanh như thỏ.

Cũng như hai người trước đó, ông trưởng thôn khẳng định:

- Giữa giờ Ngọ. Tôi định làm nốt số cỏ còn lại rồi vào ăn cơm luôn thể.

- Nhưng vào thời điểm đó, tên A. đang viết tường trình tại đồn cảnh sát thì làm sao có thể gây án? Hiện chúng tôi còn đang giữ hắn trên đồn.

- Sao lạ vậy! – Ông trưởng thôn thốt lên ngạc nhiên:- Nhất định tôi không nhìn lầm người. Tôi còn nhớ như in, hắn đi đôi giày thể thao. Trên tay khur khur chiếc túi giả da màu đen.

- Bác không lầm, chẳng lẽ tôi lầm?

- Chuyện đó tôi chịu. – Đoạn ông trưởng thôn bực tức bỏ vào bên trong.

Để xác minh sự thật, tôi tìm gặp những con bạc được tại ngoại. Tất cả đều trả lời giống nhau, tên A. ở tại nhà của hắn thu tiền xâu suốt buổi đến khi bị tóm cổ.

Tôi hỏi thêm những người sống xung quanh. Cô bán nước giải khát xác định lúc bùng cả phê vào cho các con bạc, chị ta có thấy hắn.

Như vậy hắn cả buổi hắn không bước ra khỏi nhà.

Vụ án đã khiến tôi điên đầu. Tất cả những nhân viên cùng tham gia vây bắt ổ bạc cũng kinh ngạc không kém. Phủ nói phủ đúng, huyện nói huyện đúng, vậy chẳng lẽ tên tội phạm có phép phân thân?

Tôi tiếp tục làm việc với tên A. hy vọng sẽ tìm ra đầu chỉ rồi:

- Cả buổi sáng hôm nay ông ở đâu? Làm gì?

- Ô hay, chẳng phải các anh đã bắt tôi tại nhà đó ư?

Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn, nói gần từng tiếng:

- Ông nên tỏ ra ngoan ngoãn hơn. Thời điểm từ mười một giờ ba mươi phút đến mười hai giờ, ông làm gì?

Hắn day mặt sang hướng khác che dấu sự lúng túng. Cử chỉ của hắn khiến tôi càng sinh nghi.

- Tôi ở tại nhà. Đây chẳng phải là lúc các anh xông vào bắt chúng tôi là gì?

- Thời gian có thể xê dịch. Có người nhìn thấy ông từ trong nhà ông X. chạy ra trên tay có mang theo chiếc túi giả da. Chắc chắn bên trong chứa những thứ cướp được từ nhà nạn nhân.

Hắn có vẻ trấn tĩnh lại. Day mặt nhìn tôi, cười ruồi:

- Lúc lập biên bản lời khai tôi các anh có ghi thời gian rành rành ra đó. Tôi có xem giờ, đúng mười hai giờ trưa. Có khi người giống người.

Tôi nói:

- Điều này có thể xảy ra. Nhưng ông giải thích thế nào về những dấu vân tay lưu lại trong nhà nạn nhân? Kết quả giám định dấu vân tay là của anh.

Hắn lắc đầu. Nói bằng giọng khiêu khích:

- Vậy, tôi cũng đề nghị các anh trả lời câu hỏi, các anh đã còng tay ai tại nhà tôi và hỏi cung hắn vào thời điểm trên. Nếu không phải là tôi chắc là ma.

Cú phản đòn của hắn khiến tôi lúng túng. Trong thâm tâm tôi vẫn khẳng định hắn là thủ phạm nhưng chứng minh thời gian của hắn đã phản lại chúng tôi.

Nạn nhân vẫn bị hôn mê. Bao giờ tỉnh lại hãy còn là ẩn số. Tuy nhiên, điều này lại trở nên vô nghĩa, bởi chính chúng tôi, những cảnh sát vô tình biến thành nhân chứng ngoại phạm của hắn. Vụ án không thể đưa ra xét xử những lý do trên.

Hắn bị kết án hai năm vì tội chứa bạc. Nhưng chỉ hơn một năm hắn đã lù lù trở về. Lúc này cha mẹ hắn đã lần lượt qua đời, hắn nghiễm nhiên trở thành người thừa kế gia sản. Một năm sau, hắn lập gia đình và sinh con. Hai vợ chồng hắn chẳng làm gì cả nhưng vẫn sống sung túc. Năm bốn mươi hai tuổi, hắn bị tai nạn giao thông rất nặng. Biết hắn sắp chết, tôi vội đến thăm. Thật lòng tôi

chẳng thích dây dưa với thành phần bất hảo như hấn, tôi muốn biết những bí ẩn bao trùm vụ án. Người sắp ra đi thường sám hối rửa sạch tội tình.

- Chào ngài đội trưởng! Ngài không còn cơ hội bắt tôi rồi. Bọn cảnh sát áo đen đã nhanh chân hơn ngài. Bao giờ ngài cũng là kẻ chậm chân!

Sắp chết mà hấn vẫn không thôi khiêu khích. Tôi ngồi xuống chiếc ghế trống ngay đầu giường:

- Xuống dưới âm phủ, ông đừng tiếp tục giở trò nhé, pháp luật dưới ấy rất nghiêm khắc, ông sẽ không có cơ hội đầu thai làm người.

Hấn cười nhếch mép:

- Ngài đội trưởng cũng biết nói đùa đấy nhỉ! Ngài đến đây về vụ án năm xưa phải không? Tôi là đi guốc trong bụng ngài đấy nhé.

Tôi gật đầu. Hấn sai người đỡ dậy, nói lào phào:

- Rốt cuộc lão già keo kiệt ấy vẫn sống nhăn răng. Lão X. đó mà.

- Và ông ta đã khai thủ phạm chính là ông.

Hấn nhếch nửa bên mép:

- Vậy tại sao các anh không bắt tôi vào tù? Tôi chờ mãi, chờ mãi, vậy mà các anh vẫn để tôi sống nhơn nhơ. Bây giờ làm gì còn cơ hội.

- Có phải ông đã cố tình bày ra trò đánh bạc để biến chúng tôi thành những nhân chứng bất đắc dĩ?

- Ngài luôn thông minh. Tôi thật sự ngưỡng mộ ngài. Tiếc thay sự thông minh ấy thường đến rất muộn.

Đoạn hấn vẫy tay gọi đứa bé trai đến và bảo:

- Cháu đi lấy chiếc túi ấy cho bác, nhanh lên kẻo không còn kịp.

Bác sắp về với Chúa rồi đây.

Thằng bé vâng dạ, chạy vội vào bên trong. Lát sau mang ra chiếc túi giả da đầy bụi bặm:

- Phải cái này không, bác?

Ngay lập tức tôi nhận ra tang chứng vụ cướp năm nào. Hấn nói:

- Chúng tôi đã sống đàng hoàng nhờ vào số tài sản ăn cướp. Bây giờ nó chỉ là chiếc túi rỗng thôi. Nếu ngài quan tâm, tôi xin biếu ngài làm kỷ niệm.

- Tôi vẫn không hiểu, làm sao ông có thể thực hiện đồng thời hai hành động ở hai nơi cùng một lúc?
- Hắn thấy mệt bèn ngả lưng xuống chiếu. Tôi ấn nút công tắt quạt máy. Hắn kêu lạnh. Tôi lại tắt đi.
- Ngài thật sự muốn biết sao? Tôi e giải thích của tôi khiến ngài thất vọng.
- Dù thất vọng đến thế nào đi nữa, tôi cũng muốn biết. Vụ án ấy cứ như hòn đá đeo nặng mãi bên lòng. Tôi mua tổng khứ nó đi.
- Chỉ e ngài sẽ càng bị thôi thúc. Được rồi, tôi nói đây...
- Hắn im lặng nhìn tôi bằng đôi mắt chết và nói rành rọt từng lời:
- Tôi có phép phân thân. Tin hay không là quyền của ông.
- Nói xong, hắn ngheo cổ sang một bên và tắt thở.

Bây giờ tôi cũng sắp theo hắn về cõi vĩnh hằng. Tôi không muốn mang theo những trần trở, bần khoản xuống dưới ba thước đất thêm nặng nợ, vì thế, tôi đành viết lại toàn bộ câu chuyện kỳ lạ này lưu lại cho hậu thế. Dù sao, tôi vẫn không tin con người có thể phân thân. Nhưng nếu không bám vào chi tiết này thì chẳng còn lý giải nào vẹn toàn hơn, thuyết phục hơn. Tôi hy vọng các bạn sẽ giúp tôi vén bức màn bí mật..

Thành phố Hồ Chí Minh, ngày 13 tháng 11 năm 2006

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

CẢ NHÀ CÙNG BAY

Gần đến sinh nhật lần thứ tám, con trai tôi tỏ vẻ bồn chồn không yên, thần hồn nhất thần tỉnh, hầu như nó chẳng tập trung làm được việc gì cả, bởi đầu óc cứ treo lơ lửng trên mây. Nó chảnh mảng cả việc học, bài tập cô giáo cho về nhà nó chẳng thèm động đến, tôi phải liên tục nhắc nhở. Buổi chiều, nó ngồi bên cửa sổ, mắt ngược nhìn lên trời xanh rồi liên mồm ca thán thời gian đi như rùa bò.

Sao mà ghét thế! Nhìn nét mặt đăm chiêu như ông cụ non của nó, tôi bầm bụng cười thầm. Chiều hôm qua tình cờ gặp cô giáo chủ nhiệm trong siêu thị điện máy, tôi mới hay con trai tôi chỉ đạt điểm bốn môn toán đố, điểm hai môn tiếng Việt. Tôi thật sự bất ngờ vì xưa nay nó luôn là học sinh giỏi nhất khối. Chết thật, thằng bé đã bị khoảng không bao la, vô tận hớp mất hồn rồi.

- Tôi rất thông cảm cho cháu, - cô giáo nói:- bất kỳ đứa trẻ lên tám nào cũng có tâm trạng nôn nóng như thế. Tuy nhiên việc học là quan trọng, là tương lai cả một đời, vì thế, tôi mong phụ huynh nên kiểm tra nhắc nhở cháu chú tâm học tập. Những điểm kém của cháu tôi cho khát lại. Sắp đến ngày thi học kỳ một rồi. Hơn thế, cháu còn gánh trên vai trách nhiệm nặng nề, đại diện trường đi thi học sinh giỏi cấp thành phố. Giáo viên chủ nhiệm và Ban giám hiệu nhà trường rất kỳ vọng vào lần thi này. Mong anh hiểu cho.

- Tôi sẽ uốn nắn lại cháu. Cô và mọi người hãy yên tâm, nhất định cháu sẽ không khiến mọi người thất vọng. Thật sự, đây là giai đoạn khó khăn, mọi người hiểu và thông cảm cho cháu, tôi thật sự rất cảm kích.

Vợ tôi sau khi biết chuyện chẳng những không trách lại cười dễ dãi. Điều này khiến tôi rất thất vọng.

- Trẻ con đứa nào mà không như vậy. Em, ngày trước còn hơn nó nữa là đằng khác, người lúc nào cũng nhấp nhòm như ngồi trên đồng lửa.

- Nói như thế khác nào vẽ đường cho hươu chạy! Con bị tụt hạng là tại em. Đúng là con hư tại mẹ, cháu hư tại bà!

- Con trai em mà hư hỏng thì cả thế gian hóa thành đạo tặc mất. Khi ở vào tuổi con, anh không làm loạn lên đấy chứ!

Tôi im lặng. Quả thật, khi ấy tôi thậm chí tôi còn bỏ ăn, bỏ ngủ, lúc nào cũng ngơ ngơ ngác ngác như người mắc bệnh tương tư. Ông hiệu trưởng vài lần dọa sẽ đuổi học nếu tôi tiếp tục không đến lớp.

Cũng chính vì chuyện này, mà cha tôi đã không cho tôi tập bay đúng một tuần.

Cuối cùng, ngày chờ đợi mỗi mòn cũng đã đến.

Hôm ấy, không ai bảo ai cả nhà cùng thức dậy rất sớm. Con trai tôi hầu như suốt đêm không chợp mắt. Ba giờ sáng cu cậu đã ngỏm dậy, đánh răng, rửa mặt rồi ra hiên ngồi đợi trời sáng. Trong bữa điểm tâm, vợ tôi cứ nhắc đi nhắc lại:

- Con mới tập bay lần đầu không nên quá sức rất nguy hiểm. Tuyệt đối không được nóng vội, ngày trước mẹ phải mất cả tuần mới bay được như chim.

Vợ tôi ngừng nói, quay xuống bếp lấy thêm thức ăn. Nhìn bát cơm chỉ vơi đi một ít, tôi dọa:

- Bụng đói, không đủ sức tập bay đâu nhé!

Thằng bé vội lia cơm lia lịa. Nó ăn liền ba bát, phá kỷ lục mọi ngày. Vợ tôi vừa thu dọn các thứ, vừa nói chuyện:

- Anh phải luôn để mắt đến con. Thằng bé bị rụng một sợi tóc là không yên với em đâu. – Đoạn bà xã day mặt về phía con chị đang lấy nước từ bình lọc:- Con Nga nhớ lưu ý giùm mẹ nhé. Chẳng biết nhà bên cạnh tập tành như thế nào để cậu con trai rơi xuống đất phải nhập viện. Nếu không bận việc nhà, mẹ sẽ bay với mọi người cho vui.

Tôi dẫn hai con ra bãi đất trống cạnh nhà máy xay lúa. Con chị lượn mấy vòng trên không cốt để khoe thằng em.

Tôi bảo:

- Con làm như thế, em bắt chước thì rất nguy hiểm. Cha đã dạy con như thế nào, con còn nhớ không?

Con bé gật đầu biết lỗi:

- Dạ nhớ, trước khi bay phải thực hiện những bài khởi động ạ.

- Tại sao ta phải làm như thế?
- Để tránh không bị chuột rút ạ.

Tôi gật đầu tỏ vẻ hài lòng:

- Con phải thuộc nằm lòng và thực hiện nghiêm túc bài học bắt buộc này. Con bé Lành nhà Sáu Dậu bị mất một chân vì tội khinh suất. Mẹ sinh ra các con đều xinh đẹp và nguyên vẹn, cha không muốn bất kỳ đứa nào phải sống trong cảnh tật nguyền.

Tôi bắt đầu hướng dẫn mấy động tác làm nóng cơ thể. Thằng con trai lóng ngóng làm theo. Nó tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao giống bài tập trước khi xuống nước vậy, ba?
- Đúng vậy, con à, tuy nhiên chúng ta phải thực hiện nhiều lần hơn, bởi nếu chìm xuống nước vẫn có thể cứu được, chứ từ trên không rơi xuống, chẳng ai có thể can thiệp kịp thời. Hậu quả thật khôn lường.

Thằng bé hiểu ra và tập tành rất chăm chỉ. Xong xuôi, tôi bắt đầu tập bài đầu tiên:

- Con đã từng thấy máy bay cất cánh chưa?

Thằng bé gật đầu, nói:

- Phải chạy lấy đà.
- Đúng vậy, những người mới tập phải lấy đà mới có thể nhấc mình lên khỏi mặt đất. Sau này khi đã thuần thục, điều kiện sức khỏe cho phép đứng yên một chỗ vẫn có thể thực hiện dễ dàng như máy bay lên thẳng. Con xem này!

Đoạn tôi đứng thẳng người, hai tay mở rộng bằng vai, hít một hơi thật sâu vào lồng ngực. Thở ra từ từ kết hợp hai tay vẩy mạnh tựa như cánh chim, tôi có cảm giác cơ thể nhẹ dần và rời khỏi mặt đất. Tôi bay cao khoảng hai trăm mét thì đáp xuống ngay chỗ cũ, trước ánh mắt thán phục của hai đứa trẻ.

- Ta có thể bay đến đâu vậy, ba? – Con gái tôi hỏi.
- Đến đâu cũng được tùy theo sức khỏe mọi người. Tuy nhiên chúng ta không nên bay quá cao. Điều quan trọng là phải biết phân phối sức. Đã có vài trường hợp đáng tiếc xảy ra, do chủ quan, lúc hạ đất thì không còn sức nữa, thế là rơi tự do. Và một điều quan trọng các con phải nhớ, nên tập trung bay càng nhiều người càng tốt, mọi người sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Tôi bắt đầu làm động tác mẫu:

- Động tác chạy lấy đà như sau; người cúi về phía trước khoảng hai mươi lăm độ, hai tay nắm lại ngang hông, nhón gót lên, sức nặng cơ thể dồn lên mũi bàn chân. Con làm theo ba xem nào. Sai rồi. Đừng chồm lên nhiều như thế, dễ mất đà. Phải rồi. Gót nằm chân không được chạm đất. Chạy!

Tôi chạy chậm để hai đứa trẻ theo kịp. Con chị muốn chứng tỏ mình, chạy vượt lên trên rồi lấy đà bay lên như cánh diều. Nó lượn vài vòng trên đầu chúng tôi.

- Biết khi nào em mới theo chị nhỉ.

- Không lâu lắm đâu. Mát quá! Ô, cánh chim rất đẹp, chị sẽ bay thi với nó.

Đoạn con chị vỗ mạnh hai tay, thân hình nó lao vút như mũi tên về phía mặt trời.

Sau ba lần chạy, thằng bé vẫn không sao nhắc mình lên nổi. Nó tỏ vẻ chán nản. Tôi xoa đầu nó, bảo:

- Nản chí rồi hả, chàng dũng sĩ tí hon? Một người có thể chắt trung bình phải mất ba ngày mới có thể bồng khỏi mặt đất. Đây, muốn thành đại bàng phải có tính kiên nhẫn. Tiếp tục chạy đi.

- Vậy mà, con cứ nghĩ sẽ bay được ngay. Nhất định con sẽ bay được, bởi vì con là con trai của ba!

Chủ đề bàn luận trong bữa cơm trưa vẫn là chuyện bay lượn. Con trai tôi cứ thắc mắc:

- Con người không có cánh vẫn bay được, tại sao các loài khác thì không?

- Chà, giải thích cặn kẽ phải mất khá nhiều thời gian. Ba chỉ vắn tắt như thế này, nguồn gốc người Việt xuất thân từ chim Lạc. Và vì mang dòng máu chim nên ta có thể bay lượn dễ dàng. Các loài khác không thể bay được vì nguồn gốc của chúng không phải là loài lông vũ. Con có hiểu không?

Sang ngày thứ ba, con trai tôi bắt đầu bồng người. Tuy nhiên phần dưới cơ thể hãy còn nặng nề không nhắc lên được. Như thế, cu cậu đã thích lắm rồi.

- Đang rộng hết tay và vỗ thật mạnh vào, kết hợp hai chân co duỗi như bơi ếch. Đây, đúng rồi. Con trai của ba giỏi lắm.

Toàn thân thẳng bé bắt đầu rời khỏi mặt đất đến độ khoảng hai mét thì không thể lên cao được nữa. Tôi bay song song với nó. Bay được một đôi, cu cậu bắt đầu đuối sức, tôi bèn dùng cánh tay nâng ngay bụng và diu đi. Gió ù ù bên tai. Tóc tai bị thổi ngược về phía sau.

- Trong khi bay, mắt phải luôn quan sát. Không nên suy nghĩ đến những chuyện khác dễ xảy ra tai nạn. Đã có người lao vào vách núi vì mất tập trung đấy, con phải nhớ kỹ điều này. Nào đập tay đi chứ!

Đến cuối ngày, con trai tôi có thể bay một mình với độ dài hai trăm mét. Do chưa quen và lực hẫy còn yếu nó bay thấp và chậm. So ra, nó học nhanh hơn tôi lúc nhỏ. Với cái đà này, chỉ một tuần nữa, nó có thể bay thuần thục như chim.

Thời giờ thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc đã đến kỳ nghỉ hè. Buổi sáng tháng sáu. Bầu trời trong xanh như mặt biển. Gió thoang thoang mùi thơm nồng nàn của đất trời, hoa cỏ. Bầu rượu thiên nhiên ủ men suốt mùa bắt đầu cất ra những giọt rượu tinh khiết, đậm đà say đắm, không uống rượu mà lòng người cũng đắm đuối hơi men.

Khi ba cha con chúng tôi đến sân đình làng thì mọi người đã có mặt đông đủ. Đáng lẽ ra chúng tôi đã đến từ sớm, nguyên do tại con bé Nga cứ tháo ra rồi mặc vào những đôi cánh gấm thêu hoa sắc sỡ. Tôi đã bảo vợ nên may cho nó một đôi thôi nhưng cô ấy không nghe, còn bảo, con gái nên diện một chút. Bây giờ đã sáng mắt chưa, cứ kén cá chọn canh mãi mà chẳng vừa ý đôi cánh nào. Tất nhiên không có đôi cánh chúng tôi vẫn bay được như thường, chẳng qua đó chỉ là vật trang trí để giống những nàng tiên trên thượng giới mà thôi. Cái Đẹp bao giờ cũng phiền phức.

Vào những ngày nghỉ cuối tuần, cả làng thường tập trung trước sân đình để cùng bay. Chẳng phải là cuộc thi chính thức nên không có danh hiện thưởng gì cả, tuy nhiên không vì thế mà kém phần hào hứng. Đây là dịp để mọi người chứng tỏ mình. Đúng bảy giờ sáng, sau khi có hiệu lệnh từ ông trưởng làng, tất cả nhất loạt vươn thẳng lên nền trời như những mũi tên lao vào không khí, chỉ trong phút chốc cả bầu trời được trang điểm bằng vô số những sắc màu

rực rỡ chẳng khác nào những cánh bướm trong vườn hoa. Thường thì nam bay theo nam, nữ theo nữ. Nhưng thỉnh thoảng gươm cổ tình đi lạc vào rừng hoa để tìm một nửa còn lại của mình.

Chúng tôi chia ra thành tám nhóm. Mỗi nhóm có một nhóm trưởng. Người được bầu là nhóm trưởng phải là người bay giỏi nhất, người này luôn bay trước dẫn đầu và giữ cờ hiệu. Những thành viên trong nhóm nhất nhất phải di chuyển theo hiệu lệnh cờ, nếu cổ tình làm sai sẽ bị loại ra khỏi cuộc chơi. Và mỗi nhóm trưởng phải thực hiện theo hiệu lệnh cờ của đội trưởng, người chỉ huy cao nhất. Đội trưởng có thể bay không giỏi nhưng phải là người biết tổ chức, có óc sáng tạo. Thành công hay thất bại cuộc chơi phần lớn phụ thuộc vào nhân vật này.

Tôi và thằng nhóc bay trong tổp thứ hai từ bên trái lượn theo hình vòng cung sang bên phải. Những nhóm khác bay theo lộ trình riêng của mình; từ trong hướng ra ngoài, từ phải sang trái, bay theo trục tung, trục hoành nom có vẻ rối rắm, mất trật tự nhưng những người bên dưới sẽ mục kích những màn trình diễn thật ấn tượng.

Ban đầu chúng tôi sắp những hình đơn giản; thửa ruộng, ngôi nhà...sau đó phức tạp dần; hoa sen, ngôi đình, con trâu..

Lần đầu tiên được tham gia cuộc chơi thú vị này, con trai tôi vừa ngỡ ngàng, vừa sung sướng. Nó làm theo hiệu lệnh cờ rất chính xác, thậm chí nhiều người còn thốt lên kinh ngạc khi biết nó tập tành chưa được bao lâu lại bay giỏi đến thế.

- Con đang là gì vậy, ba?

- Là nhụy hoa đấy. Từ dưới nhìn lên, con là cái nhụy vàng rất đẹp. Lát sau, nó bay từ dưới lên trên:

- Con là gì?

- Là cái mỏ chim đại bàng đấy.

- Lạ nhỉ! Con là mỏ chim à!

Cuộc vui kéo dài đúng một giờ đồng hồ thì kết thúc. Lúc này, mọi người tự do làm theo ý mình; ra về hay tiếp tục tung tăng trên bầu trời xanh tùy ý. Con trai tôi có vẻ đã mệt nhưng cu cậu chưa muốn dừng cuộc chơi tại đây:

- Ô, không ngờ khu rừng cạnh làng mình lại nhiều cây cối đến thế. Lại có rất nhiều chim!

Đoạn, cu cậu lao nhanh về phía đàn chim đậu trên những tán cây rậm rì, sợ con mải vui lạc đường về, tôi liền bám theo nó. Đàn chim thấy người bay đến liền tỏa ra tứ tán, con trai tôi vẫy mạnh đôi cánh tay đuổi theo con điều đầu đen:

- Dừng lại, chúng ta là anh em với nhau mà. Tớ chẳng làm gì cậu đâu. Dừng lại!

Nhưng con điều đã vút đi thật xa. Con người dù có bay giỏi đến đâu cũng không thể nào đuổi kịp loài chim.

- Ba ơi, nó bay mất rồi. Nó không chịu chơi với con!

Hai cha con bay qua khu rừng, vượt qua những cánh đồng lúa chín, những ngọn núi cao ngất trời xanh. Chúng tôi nhào lộn trên những đám mây trắng xốp như bông, rồi lao đầu xuống bên dưới. Khi mặt gần chạm đất thì ngoi đầu và vút lên không trung. Con trai tôi đã biết cách phân phối sức rất hợp lý.

Chúng tôi bắt đầu hướng về phía biển. Càng đến gần mùi tanh nồng của biển càng rõ rệt. Gương mặt thẳng nhóc bừng sáng trước vẻ đẹp kỳ vĩ của thiên nhiên:

- Loài chim lông trắng, cánh đen là chim gì thế? Con mới thấy lần đầu.

- Đây là chim hải âu, chúng sống ký sinh vào biển đấy con à.

- Thật tuyệt vời, - con trai tôi thốt lên:- Biển mênh mông quá!

Mình bay qua biển nhé, ba?

- Không được đâu, con trai. - Tôi bảo:- Con chưa đủ sức qua biển rộng, phải đợi đến tuổi trưởng thành.

- Là bao lâu?

- Mười tám tuổi con à.

Chúng tôi bay ngược trở lại. Thằng nhóc ngoáy cổ nhìn lại tỏ vẻ nuối tiếc.

Tôi nói:

- Con đói chưa? Chúng ta về nhà nhé!

- Được bay như thế này con chẳng thấy đói chút nào. Bay một chút nữa nghe, ba?

Đứa trẻ nào lần đầu tung cánh đều phấn khích như thế, phải thông cảm cho nó. Tôi gật đầu, nói:

- Thôi được, chúng ta lượn qua khu rừng về ăn cơm là vừa.

Chúng tôi bị kẹp giữa đàn chim nhận hàng trăm con, bay ngược ra biển. Lũ nhận đã quá quen với người, chúng chẳng tỏ vẻ sợ hãi, thậm chí còn đậu trên vai tôi rồi bậy ra một bãi.

Từ trên cao nhìn xuống khu rừng, chúng tôi thấy một đàn bốn con cộc đang chí chóc bên dòng suối. Một con nai rừng mãi uống nước ở đầu nguồn, không hề hay biết con báo lông vàng đốm đen đang rình rập.

- Ba ơi, mình phải tìm cách gì cứu con nai tội nghiệp. – Giọng nó rề rề muốn khóc.

- Không được làm như thế, con ạ. – Tôi đáp:- Luật của rừng xanh cần phải tôn trọng. Và con báo kia lúc nào đó sẽ là mối cho những con thú to lớn, hung dữ hơn.

Vượt qua khỏi khu rừng nguyên sinh, chúng tôi bắt đầu rải cánh qua trảng cỏ bao la, xanh rờn. Từng đàn bò đang lim dim nhơi cỏ. Tôi định lao xuống, bất chợt có tiếng gọi bên tai:

- Hai cha con định bay cả ngày hả?

Ngoáy cổ lại thì thấy vợ và con gái đang đuổi theo phía sau. Vợ tôi có dáng bay rất đẹp tựa như thiên nga. Tôi đã phải lòng, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy bay giữa trời chiều nắng nhạt.

Con trai tôi reo lên mừng rỡ:

- Mẹ với chị bay nhanh lên. Đàng kia có con suối róc rách kia!

Hai người bay vượt lên và nhập cùng một tốp. Bé Nga nói:

- Vui quá! Hiếm khi cả nhà mới có dịp vui vẻ như thế này. Nào, cả nhà cùng bay!

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

THIÊN ĐƯỜNG

Tặng Liên

Một người đàn ông được sinh ra dưới vì sao xấu. Bao nhiêu bất hạnh nơi trần thế đều đổ xuống đầu ông. Khi vừa mở mắt chào đời, ông đã hóa mồ côi. Cha ông là ai? Mẹ ông là ai? Ông góp mặt trên dương gian này để làm gì?.. Những câu hỏi đau đầu như ngọn núi lớn đè nặng cõi lòng từ lúc từ ấu thơ đến khi xuôi tay nhắm mắt. Ông lớn lên bằng tình thương khuyến mại của đồng loại. Cơm chùa, áo chợ. Rúc thân dưới gầm cầu. Mười sáu tuổi ông bị đưa vào Trung tâm giáo dục thanh thiếu niên chậm tiến. Hai mươi tuổi, ông bị kết án một năm vì tội trộm cắp. Thật ra, ông không muốn làm người xấu, cái đói, cùng đường đã xúi giục ông. Hai mươi hai tuổi, ông có được tình yêu đầu đời. Hạnh phúc, khổ đau, niềm tin, thất vọng thay nhau giằng xé tới bời. Rồi ông lấy vợ, sinh con. Đây là những tháng năm hạnh phúc nhất đời người. Rồi ông xin vào làm tại công ty xây dựng. Công việc thợ nề rày đây, mai đó, lâu lâu mới được về thăm nhà. Những ngày dài chờ đợi, nhớ nhung đầy ắp kỷ niệm. Rồi tai bay họa gửi, vợ con ông bị chết cháy không nhận ra xác. Ông như hóa điên. Bốn mươi hai tuổi, ông bị tai nạn giao thông tàn phế suốt đời. Kể từ lúc đó, ông sống kiếp ăn mày. Năm bốn mươi chín tuổi, ông nương mình vào tôn giáo, với niềm tin thoát khỏi đường trần gian nghiệt ngã. Thầy ông dạy, đời là sợi dây oan nghiệt trói chặt kiếp người với bất hạnh đón đầu. Và chỉ có cõi thiên đường mới là miền cực lạc. Ông bừng tỉnh mộng. Sớm hôm trao dồi giáo lý, dốc lòng đọc kinh cầu nguyện. Năm năm mươi chín tuổi ông quy tiên, linh hồn nhẹ bay về miền thượng giới. Ước mơ lớn nhất đời ông đã được toại nguyện, từ nay ông đã rũ sạch bụi trần, thoát khỏi mọi nạn tai.

Thiên đường là miền đất hoàn toàn tách khỏi sợi dây oan nghiệt trần thế. Nơi đây không có bóng dáng bất hạnh, khổ đau, không có

luân hồi, không có bệnh tật, không có lòng thù hận, không có những toan tính nhỏ nhen...

Cả tháng trời, ông cười nai dạo chơi quanh tiên cảnh. Nơi đây toàn những loài kỳ hoa, dị thảo, riu rít chim trời, cá lội tung tăng. Ông chẳng phải làm gì ngoài việc chơi cờ với Trương Quả Lão, đàm đạo với Hớn Chung Ly, uống rượu với Lý Thiết Quài, đi dạo với Lữ Động Tân, ăn trưa với Lâm Thái Hòa, vãng cảnh cùng Hà Tiên Cô, tâm tình cùng Hàn Tương Tử, đọc sách cùng Tào Quốc Cự... Nhưng rồi những thú vui đó cũng nhanh chóng khiến ông nhàm chán. Ông cảm thấy cuộc sống ăn không ngồi rồi nơi thượng giới quá nhàn rỗi và vô vị làm sao. Buổi chiều, sau khi tắm ở sông Ngân, ông trở về ông ngồi trầm tư dưới gốc cội già, chạnh thấy lòng buồn thê thiết.

Ông nói:

- Hạnh phúc là gì?

Hớn Chung Ly nhìn ông ngơ ngác:

- Lạ thật, tôi mới nghe từ này lần đầu. Tôi hoàn toàn không hiểu ông muốn nói gì cả. Hạnh phúc là gì nhỉ? Nó có giống những quả đào tiên mà chúng ta thường ăn vào những buổi trưa không?

Ông lắc đầu, im lặng.

Suy nghĩ một lúc, Hớn Chung Ly bỗng vỗ tay reo lên:

- À, tôi hiểu rồi, hạnh phúc là cái con mà Thái Thượng Lão Quân vẫn thường cười mỗi khi đi dự đại hội bàn đào, có đúng không?

Nhất định là nó rồi!

Ông thở dài thất vọng. Và chợt nhận ra một điều, người ta không thể có khái niệm về hạnh phúc nếu không trải qua đón đau, bất hạnh.

Ông tìm gặp Lý Thiết Quài. Nói:

- Bệnh tật là gì?

Lý Thiết Quài cầm hồ lô rượu nhấp từng ngụm nhỏ. Đoạn nheo mắt nhìn ông như sinh vật đến từ thế giới khác:

- Này, ông bạn. Uống chưa được bao nhiêu đã say rồi hử? Bệnh tật là cái cóc khô gì nhỉ? Ông tìm đâu ra những từ lạ lùng như thế?

Lý Thiết Quài cầm bình hồ lô lắc lắc mấy cái rồi reo lên:

- À, tôi hiểu rồi, bệnh tật là..sao mà khó giải thích thế nhỉ. Bệnh tật

có phải nó giống giống thứ rượu trong bình này không, nó có vị đắng đắng, cay cay ấy mà.

Ông ôn tồn giải thích:

- Không phải thế, bệnh tật là tình trạng sức khỏe không được tốt, do lao động, tuổi già cần được nghỉ ngơi và uống thuốc mới hy vọng khỏi bệnh..Hiểu chưa?

- Tôi chả hiểu gì cả. Thuốc là gì nhỉ? Ông càng nói, tôi càng rối trí thêm thôi. Uống đi! Tôi chả thích nghe những chuyện vớ vẩn đó đâu. Tửu lượng của ông kém thật đấy. Nói năng cứ như đã nốc cả bể rượu.

- Bệnh tật là..

Cuối cùng, ông đành chịu thua vì không sao giải thích cho ông bạn già hay rượu hiểu được. Vì chuyện này ông buồn cả đêm.

Hà Tiên Cô mắt nhìn ra dãy ngân hà lấp lóe dưới ánh sáng mặt trời, rồi day mặt về phía ông và lắc đầu:

- Tôi chịu thôi. Ông nói toàn những lời khó hiểu. Thảo nào mấy vị trong bát tiên luôn ca thán về ông. Lúc đầu tôi không tin nhưng bây giờ thì chẳng còn gì để nói nữa. Ông là một vị tiên kỳ quặc nhất trên tiên cảnh này. Sinh ư? Nó là gì thế? Hình dạng nó tròn méo thế nào, có thể mang theo người được không?

- Sinh có nghĩa là con người được chui từ chỗ kín phụ nữ ra! Qua thời gian nuôi nấng sẽ lớn lên như chúng ta bây giờ. Đại loại là thế!

Hà Tiên Cô đỏ mặt vì ngượng:

- Làm sao ta có thể chui ra từ nơi dơ bẩn ấy được nhỉ? Bằng cách nào mà cái gì sinh sinh ấy chui ra được? Làm cách nào để có nó?

- Muốn sinh con người phụ nữ phải có chồng, đây là người đàn ông.

- Đàn ông thì đã sao nào! Tôi không hiểu gì cả. Đạo hữu là đàn ông, tôi là đàn bà. Tại sao phải yêu nhau? Tình yêu là gì chứ? Đàn ông với đàn bà phải làm như thế nào mới tạo ra cái sinh sinh gì đó? Nó có sừng không?

Ông im lặng nén tiếng thở dài.

Hà Tiên Cô ngừng nói, mắt nhìn chăm chăm vào người đối diện:

- À, có phải nó giống như thứ mà chúng ta hay ngồi ấy. Cái ghế có

phải vậy không. Đạo hữu lắm từ kỳ lạ nhỉ. Ghế thì nói là ghế chứ nói là sinh ai mà hiểu nổi.

Hà Tiên Cô không hiểu là phải, bởi trên tiên giới mọi vật đều bất diệt. Không có tình yêu trai gái thì làm sao hiểu được sinh là gì.

- Lão hả? – Tào Quốc Cự trợn mắt tròn xoe:- Đạo hữu kỳ khôi quá. Nó là cái quái gì nhỉ?

Đoạn Tào Quốc Cự bước vào bên trong, mang ra quyển sách lớn tướng:

- Để tôi tra thử xem nào. Lão nằm ở trang nào nhỉ? Đạo hữu nhầm rồi, trong sách hoàn toàn không có từ này. Chỉ có từ trường tồn thôi. Phải chăng đạo hữu muốn nói đến nó?

Ông cố nín giận, nói nhỏ nhẹ:

- Lão có nghĩa là già đấy! Như tôi và đạo hữu đây đều là những người già.

Tào Quốc Cự nhún vai tỏ vẻ không hiểu. Ông hát hàm về phía mấy tiên đồng đang quét lá đa:

- Bọn tiên đồng ấy là trẻ, chúng ta là già. Trẻ sẽ trở thành già sau một thời gian nhất định. Hiểu không?

Tào Quốc Cự lắc đầu:

- Đạo hữu nói hươu nói vượn gì thế? Chẳng phải cả mấy nghìn năm bọn chúng vẫn thế đó sao. Tôi cũng thế. Tất cả những đạo hữu trên cõi tiên này đều thế. Tiên đồng mãi là tiên đồng. Tôi là tôi. Chuyện tiên đồng bỗng hóa như tôi là vô lý. Hoàn toàn vô lý. Cho dù có vạn vạn triệu năm đi nữa, chúng vẫn cứ là tiên đồng. Và Tào Quốc Cự vẫn là Tào Quốc Cự. Ngưu Lang vẫn cứ đi chăn trâu, Chức Nữ vẫn cứ cặm cùi với công việc dệt vải. Làm gì có chuyện Ngưu Lang hóa thành lão Ngưu Lang, nàng Chức Nữ bỗng hóa thành bà Chức Nữ.

Lữ Động Tân nhắc quân cờ đi một nước rồi nhìn bạn cờ và thở dài ngao ngán:

- Câu chuyện nên dừng tại đây là vừa. Đạo hữu nói nữa chắc tôi phát điên lên mất. Chết là gì? Nó có giống những quân cờ này không?

- Chết có nghĩa là kết thúc sự sống của sinh linh. Có nghĩa là biến mất tồn tại của mình. Tôi chết, có nghĩa là tôi sẽ biến mất, không

còn ngồi chơi cờ với đạo hữu nữa. Vì thế nhân loại rất nâng niu sự sống của mình.

- Tại sao lại kết thúc tồn tại? Vậy đạo hữu sẽ đi đâu nếu không chơi cờ với tôi?

- Tôi sẽ trở về cát bụi.

- Gì thế! Tại sao lại về những chỗ ấy? Tôi nghĩ, đạo hữu không chơi cờ với tôi thì đi uống rượu với lão Lý Thiết Quài hay tán gẫu với Hồn Chung Ly hoặc đi dạo với Hà Tiên Cô, chứ làm sao có thể bốc hơi được.

Lâm Thái Hòa nhìn lão cười độ lượng:

- Lo lắng, suy tư ư? Nó là thứ gì thế? Có ăn được không? Nếu ăn được nó có vị như thế nào? Ngọt hay bùi. Chua hay chát? Những thứ ông bạn vừa kể, ta có thể tìm chúng ở đâu?

- Đây không phải là thức ăn thì làm sao có vị. Nó thuộc về đời sống tinh thần, luôn hiện hữu trong mỗi con người.

Lâm Thái Hòa ngạc nhiên thốt lên:

- Bên trong con người sao? Tôi cứ định ninh chỉ có cơ quan nội tạng thôi chứ. Làm sao nó có thể nấp vào trong ấy được nhỉ? Nó vào chôn tọt tằm nóng bức ấy để làm gì?

Ông thất vọng ra mặt:

- Nó là vật vô hình không sờ thấy được. Nó không nằm trong ruột non ruột già, dạ dày hay lá lách mà nằm trong suy nghĩ, trong đầu.

– Ông đưa mấy ngón tay gõ gõ lên đầu.

- Lại càng khó hiểu. Trong hộp sọ thì có cái cóc khô gì nhỉ!

Ông nói:

- Lo lắng, suy tư như một phần cơ thể bám chặt vào con người.

Nếu con người không có những thứ đó thì anh ta mặc nhiên không tồn tại.

Lâm Thái Hòa nói:

- Tôi và tất cả vị tiên trên thượng giới này đã sống hàng triệu năm mà không có những thứ ấy mà chẳng bị làm sao cả. Có khi như thế lại tốt hơn. Ung dung nghe chim hót những sớm bình minh.

Đắm mình trong dòng ngân hà. Say mê bởi những khúc nhạc tiên quuyến rũ...chẳng là quá thú vị hay sao?

- Nhưng, nếu chúng ta cứ sống bằng cuộc sống hiện tại cho dù có

thêm vài triệu năm nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Chúng ta chẳng qua là những động vật cấp cao vô tích sự mà thôi. Lo lắng, suy tư còn là niềm hạnh phúc của mỗi con người. Không có nó đời sẽ đi về đâu.

- Tôi xin phép hỏi bạn một câu; tiên giới và trần gian nơi nào tốt đẹp hơn?

- Tất nhiên là tiên cảnh.

- Anh bạn đã xác nhận rồi đấy nhé! Nhưng mà người trên thượng giới đâu cần những thứ đó. Theo tôi, đấy chính là nguyên nhân gây ra bất hạnh. Anh bạn cũng nên quên nó đi.

Cả tiên giới không ai hiểu ông. Và ông cũng không hiểu họ.

Sau đúng một năm thành tiên ông đắc đạo, ông cảm thấy nơi tiên giới này không thuộc về ông. Tại sao người ta có thể sống mà không có tình yêu, với những lo toan bề bộn. Tại sao người ta có thể ăn lúc không thấy đói, uống lúc không thấy khát. Tại sao nam nữ cứ nhìn nhau như những người cùng giới, hoàn toàn không có sự rung cảm con tim, không xúc động bởi ánh mắt nhìn đắm đuối... Tại sao... Rốt cuộc, ông cay đắng nhận ra sai lầm của bản thân. Ông chạy trốn nỗi đau, chạy trốn bất hạnh, chạy trốn cái chết, để con *Người* để hạ xuống hàng con *Vật*. Con *Vật* được giam cầm trong chiếc tháp ngà vĩnh cửu, trường tồn, với những mỹ từ tuyệt đẹp cõi thiên thai! Cuộc sống những con *Vật* trên tiên giới một ngày hay một thiên niên kỷ đều như nhau. Họ trường sinh bất tử nhưng lại quá mỏng manh, quá ngắn ngủi, quá nhàm chán.. Ông chạnh thấy thèm làm đứa con mồ côi thương cha khóc mẹ, thèm được làm tên tội đồ sám hối bên song sắt mơ ngày tự do, thèm hận thù, thèm yêu thương, thèm chân thật, thèm dối trá lọc lừa, thèm làm người đàn ông khóc than thảm thiết vì mất người thân, thèm làm kẻ hành khất lo ăn từng bữa, thèm cơn mưa sũng nước chỗ nằm. Ông thèm làm *Người*, chứ không muốn làm con *Vật* trong lốt tiên ông.

Sáng hôm sau, trên tiên giới vắng mặt một tiên ông đắc đạo. Và dưới trần gian có thêm một gã ăn mày. Hắn lết trên chiếc mo cau,

van xin khẩn thiết:

- Lại ông đi qua, lại bà đi lại, làm ơn bố thí cho kẻ tật nguyên..

Lạ lắm, gã ăn mày bị thiên hạ đuổi xua như đuổi tà. Thậm chí có người còn túm cổ gã ném ra đường không thương tiếc. Gã không khóc, không oán than, mà cười hết cỡ. Nụ cười mãn nguyện, ẩn dưới đôi mắt lấp lóe những con sóng reo vui. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy kẻ ăn mày nào hạnh phúc như hấn. Lạ thật, ăn mày mà cũng vui đến thế ư?

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

XE HONDA BẠN ÁO CÀ SA

Tộp hết chén rượu Bình Tây loại bốn mươi lăm độ, lão gấp miếng dồi chó cuộn vào chiếc lá mơ, nhúng vào chén mắm tôm sủi bọt lẫn tăn rồi cho vào mồm nhai ngấu ghiến, mắt lim dim như nhà hiền triết đang nghiền ngẫm sự đời:

- Ngon! – Lão vỗ đùi chan chát, :- đúng là sống trên đời không ăn miếng dồi chó, chết xuống âm phủ biết có hay không, lời thánh hiền đã phán thì cấm có sai!

Là dân nhậu thứ thiệt nhưng lão chỉ biết đến món cầu nhục cách đây chưa lâu, trong khi những chiến hữu bao phen vào sanh ra tử trên chiếu rượu, ngay từ lúc mới gia nhập vào làng chai lọ đã kết duyên giai ngẫu với món chó hấp cách thủy, rửa mặn ướp mẻ với củ riềng, cây nướng lá lót (món này đám chiến hữu của lão tự biên tự diễn) Chính vì thế, suốt một thời gian dài, trong bàn nhậu, lão xem như kẻ tín đồ lạc đạo.

Lão biết mùi thịt cây là do các chiến hữu gài bẫy. Hôm đó, các chiến binh từng vào sinh ra tử mang đến nhà lão một bọc thịt nướng gói trong lá chuối, bảo là thịt rừng. Lão đưa lên mũi ngửi ngửi rồi tấm tắc khen:

- Được! Chỉ ngửi mùi đã muốn nhậu rồi!

Lão bước vội vào nhà ôm ra bình rượu tắc kè với chiếc bát to:

- Thịt nai phải uống bằng bát mới thú.

Cuộc nhậu các anh hùng Lương Sơn Bạc kéo dài bốn giờ đồng hồ.

Một mình lão đánh gọn ba suất. Vừa ăn, vừa tấm tắc khen ngon.

Bạn nhậu bấm bụng cười thầm. Tiệc tàn, một người trong bọn cười hề hề bảo thịt nai mua ở chợ ông Tạ.

Lão chưng hửng:

- Chợ ông Tạ làm gì có thịt thú rừng. Phạm Viết Chánh mới có chứ!

- Giống nai này khôn lắm, vừa biết giữ nhà, vừa biết sửa!

Vừa nghe xong, lão bỗng trợn trắng rồi lăn đùng ra. Các chiến hữu vội lao đến. Bỏ mẹ rồi, lão mà ngỏm thì bàn nhậu mất một tay chiến binh lầy lừng, bách chiến bách thắng. Mọi người chưa kịp chạm đến, lão bỗng ngỏm dậy như chiếc lò xo. Tệ thật. Món ngon như thế, bây giờ lão mới biết. Té ra, lão suýt chết vì tiếc.

Thế là, kể từ lần đó, lão chỉ chuyên trị món cây. Tuy nhập môn muộn màng nhưng lão lại tỏ ra sành sỏi hơn các tín đồ khác về khoản ẩm thực các món cầu nhục, bởi lão rất chịu khó cất công sưu tầm. Người Bắc chế biến thịt cây bao giờ cũng ngon hơn người Nam. Thịt chó Nam Hà ở góc đường Trần Phú – Nguyễn Văn Cừ vô địch về món nướng và dồi. Muốn thưởng thức món luộc sành điệu phải đến quán *Nó đây rồi!* ở cư xá Thanh Đa. Món rựa mặn phải đến Cống Quỳnh...Tuy nhiên dân miền Nam lại có tuyệt chiêu món cây quay chảo mà người Bắc không có. Cả thành phố cũng không có. Muốn thưởng thức món phải lặn lội gần trăm cây số xuống tận Vĩnh Long. Ăn chơi không ngại đường xá xa xôi hay tốn kém. Thịt cây làm xong đem ướp mẻ, củ riềng, mắm tôm và các gia vị hỗ trợ khác sau đó đem quay trên chảo. Món này phải ăn kèm với cà pháo, đậu bắp nướng, rau sống các loại mới đúng điệu. Da thịt cây được quay giòn như heo sữa quay, lịm đến óc o, ai đã thử một lần đến chết vẫn thòm thèm. Có một điều rất lạ, cũng thịt chó đây, cũng công thức chế biến ấy, nhưng vào tay kẻ khác thì món chẳng ra món, tấm chẳng ra tấm, lão nghi, tay chủ quán có tình giấu bí quyết gia truyền. Chẳng trách được, thời buổi, kẻ mua người bán tranh giành, có bao nhiêu võ công đem ra thi thố tất tật có mà húp cháo.

Đến giữa tiệc nhậu các chiến hữu bắt đầu chộn rộn, bởi chủ xị chưa tuyên bố lý do. Lão thủng thẳng nhần nhá món luộc rồi nói:

- Kể từ sau sau tiệc rượu này, Tư Lãm sẽ làm hành giả!

- Cái gì! – Đám đông đồng loạt thốt lên. Một người đang nhai miếng nướng lập tức phun ra. Mắt trợn trừng như Từ Hải chết đứng.

- Tu? Tôi có nghe lũng bùng cái lỗ tai không vậy cà. Lão mà tu thì cả thế gian này đặc đạo tuốt luốt.

- Nè, Tư Lãm mới sương sương vài sợi mà nói năng kiêu gì vậy?

Lão mà bước chân vào chùa, Đức Thích Ca mâu ni không đá giò lái lão dính vô vách, thấm nước miếng ba ngày gỡ không ra, tôi đi đầu dưới đất!

- Chẳng có chùa nào dám chứa lão đâu. Ăn thịt chó cứ như là Lỗ Trí Thâm mà đòi tu với hành! Lão đi tu, dân bán thịt chó đồng loạt giải nghệ.

Bị chọc quê lão chẳng giận còn cười tít mắt:

- Tể Diên hòa thượng nhờ chuyên trị món cầu nhục với rượu đế Mao Đài mà đắc thành chánh quả. Từ Lãm này tại sao không? Trong lúc mọi người còn ngơ ngác giữa hai bờ hư hư thực thực, lão nói tiếp:

- Từ Lãm này nói tu là tu. Từ bỏ món mặn các loại, Từ Lãm sẽ ăn chay trường.

Tất nhiên chẳng ai thèm nghe lão cả. Lời nói của lão như cá tre chui ống. Mọi người hồ nghi cũng đúng thôi, bởi trước đó lão đã hai lần vào chùa ăn chay, niệm Phật. Và cả hai lần đều bị sư trụ trì sai môn đồ nắm cổ ném ra đường vì phạm ngũ giới cấm và thập thiện nghiệp.

Lần quy y thứ nhất, lão đang trong độ tuổi di quân dịch, để trốn lính, lão nướng nấu vào cửa thiền. Lão sợ chết và sợ cả các món chay. Đi lính thì có thể chết chứ ăn chay thì vẫn sống nhăn răng, vì thế lão phải chọn cái sợ thứ hai ít nguy hiểm hơn.

Lão xuất gia gần nửa năm thì không thể nào chịu nổi các món được chế biến từ rau quả, đậu phụ, chao tương, dưa muối. Thiếu rượu và chất tươi trong dạ dày, lão thấy bứt rứt khó chịu, lúc nào cũng cáu gắt và chực gây sự với bất kỳ đạo hữu nào mà lão thấy ngứa mắt. Người lão bị rộc ra nom như con khô hỏ phơi ba chục nắng. Khổ nổi, cạnh chùa có quán tiết canh, gỏi vịt, khách khứa chen chân không lọt. Chiều nào, lão lén ra gần chỗ thuyền bát nhã nhìn qua bên kia đường. Mắt đóng đinh lên mấy con vịt mập ú treo lủng lẳng trên tủ kính, cùng đám thực khách đang cùng ly chan chát mà tuổi phận tu hành. Nếu không có chiến tranh, đời lão đâu phải khốn nạn như thế này. Cha chả, tiết canh vịt mà nhậu với rượu thuốc hiệu Ông Già thì cho dù xuống địa ngục tám kiếp lão cũng không ngán!

Trong đám môn đồ có ba thằng đi tu trong độ tuổi quân dịch. Nhìn sơ qua là biết ngay là dân tu..h..ú...Nhưng cửa thiền luôn rộng mở đón nhận những tâm hồn hướng về ngôi tam bảo. Hai tay kia tuy tu giả cây nhưng luôn thi hành phận sự chuông mõ, kệ kinh rất chi là thành kính. Chỉ có lão là kẻ phá chùa, phá đạo. Ngồi trong chánh điện đọc kinh mà hồn gửi nơi quán nhậu. Thỉnh thoảng lại liếc sang bên kia đường, cánh mũi chun chun mùi trần gian thơm ngát rồi nuốt nước bọt ừng ực. Mẹ kiếp! Tiết canh mà ăn như thế làm sao biết ngon hay dở. Nam mô phổ độ..thịt vịt, tiết canh, a di..rượu thuốc..chúng sanh..phải uống loại rượu..đà Phật..mới đúng điệu..Kinh Phật và kinh đời thay nhau quần thảo tả tơi. Sư chủ trì mấy lần nhắc nhở, lão hứa sẽ dốc lòng phận sự chuông mõ, kệ kinh:

- Bạch thầy, con cũng muốn làm trọn phận sự tu hành nhưng mọi việc đối với con sao khó quá. Con phải làm sao? Cái quán nhậu ấy mà..

- Bởi vì con chưa rũ được bụi trần, còn để lửa tam muội thiêu cháy. Con hãy thành kính hướng về đức Phật, Người sẽ giúp con. Lão cố hướng về cội bồ đề hy vọng sớm trở thành tín đồ ngoan đạo. Nhưng ngay từ đầu, lão đã gửi thân theo đạo Lưu Linh, là người giữ chữ tín, lão không muốn cải đạo.

Mẹ lão vào thăm con. Nhìn thấy thầy Trúc Minh (pháp danh của lão) sụt mắt tám cân, bèn khóc như mưa. Lão nhìn trước, ngó sau rồi kê tai nói khế điều gì đó có vẻ quan trọng. Mười giờ đêm hôm đó, đích thân mẹ lão xách chiếc gà mên ba ngăn lén lút đưa cho thằng con ốm đói đang đập muỗi chan chát phía sau bụi chuối bên hông chùa.

Đi đêm mãi cũng có ngày gặp ma. Thằng Phần, một trong ba tên đi tu trốn lính, pháp danh Phổ Tịnh, tình cờ ngửi thấy miêng lão toàn mùi rượu với gỏi cá sống bèn ton hót với sư phụ lập công. Mọi chuyện còn đang trong vòng đàm phán, không hiểu làm sao tay trưởng khóm biết chuyện:

- Này, tôi nghe nói thầy nhậu một cây xanh dờn có phải không? Tất nhiên lão phải chối bay chối biến, chứ ngu gì nhận. Tay trưởng khóm xây mặt về phía ông liên gia trưởng:

- Ông ở bên cạnh chùa, nên giám sát thầy đây cẩn thận. Sao thời buổi bây giờ có nhiều người muốn đắc đạo thành chánh quả quá. – Đoạn hắt nheo mắt nhìn lão:- Coi tu được thì tu. Ăn mấy món chay dễ bị kiệt lý lắm. Đừng để chúng tôi bắt thầy làm lao công đào binh, nghe chưa. Chúng tôi sẽ làm việc với sư trụ trì..

Đúng là ông trời còn thương những kẻ phạm ăn, tục uống như lão. Lão bị trục xuất khỏi cửa thiền lúc chín giờ sáng, thì mười hai giờ trưa hôm đó, quân Giải phóng tiến vào Sài Gòn. Tay trưởng khóm chưa kịp tóm cổ lão đi vùng một đã phải cuốn cờ chạy mất tăm. Lão ăn mừng thống nhất bằng một chén nhậu kéo dài tám tiếng. Sang ngày hôm sau lão lấy vợ.

Lần xuất gia thứ hai, là lúc người vợ đầu ắp tay gối của lão chính thức nói lời chia tay vì không chịu nổi ông chồng sáng say, chiều xỉn, tối lai rai, chẳng làm nên tích sự gì. Cú sốc quá lớn, lão nhậu khìa ba ngày, ba đêm. Sau đó, lão đi thẳng vào chùa. Thề quyết tâm, đoạn tuyệt với con ma men. Bởi vì nó mà lão lâm vào cảnh tan cửa nát nhà.

Tất nhiên lần này, lão tu ở chùa khác. Nhưng dù sao tên tuổi lẫy lừng của lão cũng đã vang danh bốn phương tám hướng. Nhậu đến vợ bỏ theo trai thì biết. Sư trụ trì nhìn lão mà lên cơn sốt. Chứa chấp lão chẳng khác nào rước quỷ vào chùa. Tai họa tới nơi rồi! Cực chẳng đã, sư trụ trì mới đồng ý cho lão nương nấu nơi cửa thiền, với điều kiện; trước khi thiết phát quy y lão phải “ tu thử “ ba tháng. Lão giữ mình được hai tháng, hai mươi chín ngày, chỉ còn một ngày nữa lão sẽ chính thức xuống tóc, thọ giới quy y. Đêm hôm ấy, lão cứ trần trọc mãi. Rồi ma đưa lối, quỷ đưa đường, xui lão leo rào và bước vào quán nhậu. Lão không nhớ đã nốc bao nhiêu rượu, chỉ biết rằng khi tỉnh dậy lão thấy mình đang nằm giữa gian chánh điện, với đầy đủ tăng ni. Lão ra khỏi chùa phải kéo vạt áo che kín mặt. Chuyện này, lão kín như bưng không hiểu sao thiên hạ đồn ầm lên. Hóa ra, mấy vị sư sãi cũng nhiều chuyện lắm.

Cách đây mấy hôm, lão thấy trong người khó ở, đi khám, bác sĩ bảo trong người lão mang hàng trăm thứ bệnh, nào là mỡ trong máu, huyết áp cao, tim có vấn đề, gan nhiễm mỡ..Trời ạ, tứ chứng

nan y lão thảo sạch không chứa thứ nào cả. Lão rên hừ hự. Bác sỹ khuyên, lão nên ăn chay, nếu chay trường thì càng tốt. Và chỉ có chay tịnh mới có thể cứu được mạng sống của lão. Lão thích nhậu nhẹt nhưng sợ chết hơn.

Bạn nhậu nhìn lão bằng ánh mắt khôի hời:

- Lần này, lão định tu chùa nào? Anh em biết chỗ để còn rửa nhậu!
- Chùa nào dám chứa chấp lão, tôi thề bỏ nhậu suốt đời.
- Tôi cũng bỏ luôn món cầu nhục!
- Đây là các người nói đây nhá! Tư Lãm này cóc cần tu chùa. Thứ nhất là tu tại gia, thứ hai tu chợ, thứ ba tu chùa! Vì thế, Tư Lãm này sẽ tu tại nhà.

Nói là làm, hôm sau Tư Lãm thuê người đến chỉnh sửa lại nhà cửa, biến chỗ ở thành cái am tu hành. Phòng khách được dùng làm chánh điện. Có tượng Phật ngự tòa sen, rồi chuông, rồi mõ, rồi khói nhang nghi ngút. Lão còn đến chùa thỉnh mấy pho kinh và mấy bộ áo cà sa vàng chói. Đúng ngày rằm, lão xuống tóc quy y và tự đặt cho mình pháp danh Thích Đạo Thứ, trước sự chứng giám của các chiến hữu đang say l醎 lự.

Tin Tư Lãm tu hành giữa bụi hồng trần lan nhanh như cơn bão cấp mười. Khắp khu phố đâu đâu cũng nghe thiên hạ đồn thổi. Có người bảo lão chỉ tu ban ngày, còn ban đêm khi Phật đi ngủ lão lại kết bạn với quỷ sứ, ma vương. Người khác lại dè bĩu pháp danh lão Thích Đạo Thứ gì lão? Thích Đủ Thứ thì có. Thế là, pháp danh của lão bị méo mó. Mỗi lần lão đi ra ngoài, thiên hạ lại reo ầm lên, Thích Đủ Thứ đến kìa! Chúng em xin chào thầy Thích Đủ Thứ! Chẳng ai tin lão. Mặc dù, lần này lão đã hạ quyết tâm đi một mạch đến niết bàn không ghé trạm dọc đường. Ăn chay mới mấy hôm, lão thấy trong người khỏe ra, bệnh tình giảm đi mấy phần. Tuy nhiên mọi việc cũng không dễ dàng chút nào, lão vẫn luyến tiếc mùi đời. Ồi, cái mùi trần tục ấy cứ dai dẳng bám theo lão như ma ám. Mấy lần, lão định xé rào, may mà, lão kịp dừng lại trước khi bước qua giới hạn mong manh. Lão không muốn mang mo cau che mặt mỗi khi ra đường, lão sợ chết. Khổ nỗi, đám bợm nhậu không để lão yên, cứ hai ngày một lần cả bọn gàn chực tên kéo đến nhà lão tổ chức ăn nhậu rình rang từ sáng đến chiều.

- Thích Đủ Thứ làm miếng luộc nhá. Con cây này còn tơ lắm! Ai chà, sao mà ngon dữ vậy nè.

- Chà, rượu này mua hay tự nấu mà thơm thế? Chỉ nghĩ đã muốn say!

Lão ngồi xếp bằng kiêu kiết già, mắt nhắm nghiền, miệng lâm lâm đọc kinh cầu nguyện. Thấy trò khích tướng không xong, đám bợm nhậu bèn đưa cái đùi chó nướng gần chạm mũi lão:

- Đùi chó tơ ngon tuyệt. Hôm nay ngày nghỉ, Phật đi chơi rồi. Vài miếng thịt chó, dầm ba cốc rượu chẳng lẽ Phật bắt tội? Uống đi, bọn tôi không hó hé với ai đâu.

Tu hành mà gặp quỷ phá nhà chay thì khó lòng đắc đạo. Mùi cây nướng thơm lừng như cánh tay kéo lão về cánh cửa địa ngục. Lão nghĩ thầm, hay là tạm phá giới một phen chắc Phật cũng thông cảm. Vừa lúc lão định há mồm ngoạm lấy cái đùi, ông bạn bỗng rút tay lại:

- Cha, Tư Lắm này sắp đắc đạo rồi. Thịt cây để ngay mũi mà vẫn bình tâm niệm Phật đúng là người có căn tu. Vậy, kể từ hôm nay, bọn tôi không đến quấy rầy lão nữa. Chúc chiến hữu sớm về cõi nát bàn! Khi nào thành Phật nhớ độ trì anh em thoát khỏi vạc dầu lũ đầu trâu mặt ngựa nhé.

Hú vía! Nếu thằng bạn trời đánh, thánh vật chạm tay một chút, lão đã chu du xuống diêm la thập điện mất rồi.

Tay khóm trưởng năm nào, sau khi học tập cải tạo trở về có ghé qua thăm lão:

- Tôi đã nghĩ oan cho thầy. Hai người cùng tu với thầy, một làm nghề chộc tiết heo, người kia làm chủ vựa vịt, tay họ lúc nào cũng vậy máu. Chỉ có thầy mới là bậc chân tu thứ thiệt. Thầy cho tôi xin lỗi.

Mặc dù, lão luôn làm tròn phận sự tu hành nhưng để bịt miệng thế gian không phải một ngày một buổi. Và lão cần phải làm điều gì đó chứng tỏ cho họ thấy. Nhưng phải làm gì đây? Lão trăn trở mãi vẫn không tìm ra phương cách.

Nửa năm trôi qua, lão đã quen các món chay và trở nên dị ứng với các món được chế biến từ động vật từ bao giờ, hề nghĩ thấy mùi là nôn thốc nôn tháo. Rõ ràng, lão đã là nhà tu thứ thiệt. Tuy nhiên

mọi người vẫn không tin lão.

Thế là lão nghĩ ra cách. Mỗi lần tụng kinh, lão truyền qua bộ phận khuếch đại, micrô với cặp loa hàng trăm wat. Tiếng đọc kinh khàn khàn của lão vang xa thậm chí làm tắc tị cả trạm phát thanh phường.

Thiên hạ xì xồ.

- Ái dà, thầy Thích Đủ Thứ muốn chứng tỏ đây mà! Tu gì lão!
- Giọng đọc kinh của lão đượm mùi thịt chó, củ riềng.
- Hình như lão đã nốc rượu thì phải, giọng lão cứ dính vào nhau!
- Tôi đồ, lão bày trò để gom tiền bá tánh. Lão bao giờ cũng thích ngồi mát ăn bát vàng mà lại.

Những lời đàm tiếu đi một vòng khu phố rồi quay ngược vào tai lão, lão giận phát run. Được rồi, lão đã có cách.

Sang ngày hôm sau lão gọi thợ sơn phết lại toàn bộ ngôi nhà, bên trong lẫn bên ngoài, từ gian bếp đến cửa ra vào toàn màu vàng. Màu của Phật.

Ngôi nhà vàng chói của lão làm nhức mắt. Nhưng không gì thế mà làm ngớt đi lời bàn tán. Quý vẫn là quý, khoác áo cà sa thì vẫn cứ là quý thôi.

Lão bèn đi thêm một bước, thay thế và sơn phết toàn bộ vật dụng trong nhà toàn màu vàng. Từ đôi dép nhựa đến cái tủ thuốc lá, từ bộ áo cà sa khoác bên ngoài chí đến chiếc quần xà lỏn, từ chiếc chiếu nằm, đến chiếc bát ăn cơm cũng vàng nốt. Khách đến nhà lão phải mang kính vì không thể nào chịu nổi cái màu vàng chói đến nhức mắt. Khổ nổi, lão càng chứng tỏ, thiên hạ càng hồ nghi, thế mới chết.

Lão Thích Đủ Thứ cưa sừng làm nghé đấy. Tin lão có ngày phải bán thóc giống.

Dù sao cũng có người tin lão tu thật. Đó là đám chiến hữu thịt cây. Bỏ được rượu và thịt chó đã xem như đắc đạo rồi. Nhưng lời của dân ăn nhậu không thể nào thuyết phục được ác cảm đám đông.

Lão quên mất một điều, Phật tự lòng ta, trong ta có Phật. Lão tu vì muốn chứng tỏ mà thôi, lão không bận tâm đến chuyện lên nát bàn hay xuống địa ngục, những thứ đó quá xa vời.

Thấm thoát, lão đã tu tại gia gần một năm. Những ác cảm, hoài

nghe đã xua tan phần nào. Tuy nhiên lão muốn mọi người phải gặt đầu công nhận, lão là một hành giả thứ thiệt.

Buổi chiều, lão đang cưỡi xe đi chợ mua thức ăn. Đám đông buôn bán, thấy lão từ xa đã xì xầm bàn tán. Lão giả điếc, đi một mạch vào gian bán rau quả. Khi quay trở ra bãi giữ xe, một bà bán cá nhìn lão cười rúc rích, rồi cất tiếng chọc quê:

- Lão Thích Đủ Thứ chưa tu thật đâu.

- Tại sao?

- Tại vì chiếc cub lão đang cưỡi vẫn còn màu trần tục.

Lão bừng tỉnh. Ủ nhỉ, chiếc cub đời 78 chưa được mặc áo cà sa!

Lão cảm ơn mụ bán cá, rồi dong xe đến thẳng tiệm sơn:

- Anh sơn lại chiếc 78 này cho tôi.

- Sơn lại theo màu cũ phải không?

- Không, màu vàng.

Gã thợ sơn nhìn lão như vật thể lạ ngoài hành tinh rơi xuống trái đất:

- Tôi có nghe lầm không đấy? Màu vàng ư?

- Phải, màu vàng. Đúng như màu áo cà sa tôi đang mặc đây này.

- Ủ, thì sơn, - gã thợ sơn cười khùng khục trong cổ họng:- Miễn sao tiền công trả đủ, sơn màu gì cũng chả sao. Nhưng mà, màu vàng có vẻ, không được đẹp mắt lắm.

- Cứ sơn cho tôi!

Kể từ hôm đó, hễ bắt gặp lão cưỡi chiếc xe cà tàng toàn vàng, là bọn trẻ trong khu phố lại reo lên ầm ĩ:

- Xe Honda bận áo cà sa!

- Xe Honda bận áo cà sa!

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

ĐI CHƠI CẦU VÒNG

Cha còn cắt cỏ trên trời..

Mẹ còn cưỡi ngựa đi chơi cầu vòng

(Ca dao)

Khi tôi dắt con bạch mã Mùa Xuân ra đến khu đất trống dưới chân cầu vòng, thì mọi người đã tề tựu đông đủ cả rồi. Mẹ tôi mặc áo tứ thân bằng vải lụa, thắt lưng màu xanh da trời. Mái tóc đen nhánh vẫn lại trong chiếc khăn vuông có thêu hoa văn sắc sỡ, gương mặt trái xoan phơn phớt chút phấn hồng nom mẹ trẻ hơn chục tuổi. Chẳng thế, cha tôi thường bảo mẹ đẹp nhất là lúc đi chơi cầu vòng. Mẹ đẹp thật, đẹp nhất trong đám đông phụ nữ. Cha tôi bận cắt cỏ cho đàn bê không không đến dự được. Ông tỏ vẻ tiếc rẻ. Mẹ tỏ vẻ nôn nóng, nên vừa thấy tôi, mẹ đã lăng xăng:

- Sao muộn vậy con? Mọi người đã sẵn sàng.

Tôi nói:

- Cũng tại con ngựa này đây, mẹ ạ. Tối qua nó bỏ cỏ, con phải cho nó ăn. Rồi thì phải làm điều cho nó nữa chứ. Đi chơi cầu vòng mà. Mẹ nhìn xem, chiếc yên da này có đẹp không. Chiếc yên treo trong xó đầy bụi bặm, con phải mất nhiều thời gian chà rửa. Mẹ nhìn này, nom như mới ấy.

Mẹ gật đầu khen tôi ngoan, đoạn đưa tay đập đập lên lưng ngựa. Con Mùa Xuân cũng tỏ ra sốt ruột, nó liên tục cào bốn vó xuống nền đất ẩm rồi ngửa cổ hí một tràng dài. Con bạch mã thuần chủng giống Tây Tạng được sinh ra vào những ngày giáp Tết, cha tôi đặt tên nó là Mùa Xuân để ghi nhớ một kỷ niệm khó phai.

- Con cho nó ăn gì?

- Thóc, - tôi đáp:- Những dịp vui vẻ như thế này cũng nên cho nó sượng thân một chút, mẹ nhỉ. Nó xơi cả hai đấu thóc mà vẫn thòm thèm. Con không cho nó uống nước sông mà lấy nước mưa chứa trong vại đây – Đoạn tôi, đưa tay vuốt bộ lông trắng mịn của nó:-

Mày sướng nhá! Chốc nữa không về nhất, tao sẽ bỏ đói mày. – Nói xong tôi cười vang.

Người và ngựa đứng xếp thành hàng ngang kéo dài đến tận con mương dẫn nước. Những ngọn gió trên thảo nguyên bát ngát thổi ào ạt mang theo hơi thở mùa màng, lời ca nồng nàn, say đắm của thiên nhiên, của hoa cỏ đậm chồi nảy lộc. Tôi hít một hơi thật sâu, căng phồng buồng phổi rồi từ từ thở ra. Thời tiết thật tuyệt cho cuộc đi chơi cầu vồng.

Làng tôi được thiên nhiên ưu ái, đồng bằng phì nhiêu cò bay thẳng cánh, dưới sông tôm cá lội tung tăng. Trong rừng đầy những loài gỗ quý, kỳ hoa dị thảo. Quanh năm mưa thuận gió hòa. Tình người chan chứa, yêu đời. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều viên mãn, nên làng có tên gọi làng Hạnh Phúc.

Chính vì có cuộc sống sung túc như thế, nên người làng Hạnh Phúc có tính tình phóng khoáng, hào sảng như thiên nhiên, đất đai cây cỏ nơi miền đất đã sinh ra và nuôi dưỡng họ, gặp kẻ khó khăn, cơ nhỡ thì ra tay giúp đỡ chẳng màng toan tính thiệt hơn, xem người trong bốn bể đều là anh em, gặp kẻ lạ thì rước về nhà, đãi đằng như thượng khách, lúc ra về còn gửi tặng quà biếu bày tỏ tấm lòng. Tất nhiên, làng có nhiều lễ hội hơn những nơi khác cốt để tiêu tốn thời gian nhàn rỗi, những phẩm vật thiên nhiên ưu đãi, và cũng là dịp để tưởng nhớ tiền nhân có công khai phá, những vị thần cho mùa vụ bội thu, cho đất lành chim đậu. Ngoài những lễ hội truyền thống; Tết nguyên đán, Đoan ngo, rằm Trung thu..., làng Hạnh Phúc còn có những lễ hội riêng của mình. Đầu năm có lễ cúng giỗ Thành Hoàng, tháng hai có lễ đua ghe, tháng ba lễ chơi trâu, tháng tư lễ hội cúng Mẹ Đất, tháng năm lễ hội Thần Sông, tháng sáu lễ hội Cha Trời, tháng bảy, ngoài lễ cúng cô hồn thập loại chúng sinh, còn có lễ cúng Thần Rừng... Hầu như mùa nào cũng có lễ, tháng nào cũng có hội. Có những lễ hội kéo dài suốt ba ngày ba đêm, tổ chức đàn ca hát xướng, chơi cờ người, thi đấu vật, viết câu đối, bịt mắt đập nêu.. Rồi thì tiệc tùng rình rang. Đã là lễ hội thì phải đúng theo lịch, không thể tổ chức sớm hoặc muộn hơn, phải đầy đủ nghi thức thành kính thiêng liêng và tất nhiên từ đứa trẻ còn cưỡi truông chí đến vị trưởng làng gần đất xa trời đều mê mẩn. Chính vì thế dù

ai có việc phải đi xa đều thu xếp thời gian về đúng hẹn. Tuy nhiên cũng có hội không theo lịch trình trật tự nào cả mà phụ thuộc vào lòng hảo tâm của thiên nhiên, trời đất. Và không phải ai cũng thích, bởi vì ngày này cánh đàn ông không được tham dự, hơn thế nữa họ phải làm thay công việc của phụ nữ, để cánh quần hồng rảnh rang, sắm sửa đi chơi hội. Đó là hội đi chơi Cầu vồng.

Lễ hội Cầu vồng chỉ xuất hiện từ đầu tháng sáu đến cuối tháng mười một, tháng của mùa mưa. Tuy nhiên không phải lần xuất hiện cầu vồng nào cũng là ngày hội. Cầu vồng quá mờ nhạt hay quá ngắn, hoặc ở nơi xa quá thì chỉ để mọi người nhìn ngắm và nuối tiếc mà thôi. Phụ nữ làng Hạnh Phúc rất giỏi thiên văn, chỉ cần nhìn sao trời là đoán biết cầu vồng sẽ xuất hiện khi nào, trong thời gian bao lâu, nằm ở phương vị nào để còn tính toán, sắm sửa cuộc chơi. Tuy nhiên, đến tiên thánh trên trời cũng có lúc nhầm lẫn hướng chỉ con người bằng xương bằng thịt, không thấu rõ huyền cơ của tạo hóa. Không cần liên hệ xa xôi, cách nay gần hai tháng, do sự nhầm lẫn tai hại của bà Mộ, khiến cô Hoa, chị Chín Đồng và cả bà đều bị mắc kẹt bên kia cầu, không về nhà được, phải làm khách bất đắc dĩ của làng Bầu Cạn. Khổ nỗi, chị Chín Đồng vừa mới lấy chồng. Chồng của chị là anh Hiền, là thầy dạy chữ nho, nhớ vợ tương tư mà ngã bệnh. Mỗi gần một tháng sau cầu vồng mới xuất hiện trở lại. Và đôi vợ chồng trẻ mới có dịp trùng phùng. Chị Chín Đồng cũng có mặt cuộc đi chơi hội hôm nay. Dích thân anh Chín cầm cương dẫn ngựa đưa tận tay cho vợ. Anh không sợ chị Chín bị mắc kẹt bên kia cầu vồng như lần trước hay vì quá nuông chiều vợ mà nhắm mắt đưa chân?

Mẹ tôi bảo, Cầu vồng vốn là tiên nữ trên trời do phạm luật thiên đình, bị lưu đày làm cầu vồng nổi hai bờ xa lắc. Tôi bán tín bán nghi, nhưng tin chắc cầu vồng là cô gái có sắc đẹp tuyệt trần, tất nhiên đàn bà đẹp bao giờ cũng đông đánh. (Cha tôi bảo lúc mới về nhà chồng, mẹ tôi cũng như thế.). Có khi nàng xuất hiện mấy hôm liền. Dân tình đi chơi hội đến phát chán, mệt thở hơi tai. Cánh đàn ông vụng vịu bấp nức than trời như bộng. Lại có lúc gần nửa năm trời, nàng không thèm chương mặt khiến phụ nữ làng Hạnh Phúc buồn như bãi tha ma.

Đêm trước ngày đi chơi cầu vòng, cánh phụ nữ thường thức rất khuya sửa sửa mọi thứ cho chu toàn, ai cũng muốn mình là người đẹp nhất, nổi bật nhất. Phụ nữ mà đã làm đẹp thì cánh đàn ông chỉ có cách giậm chân kêu trời. Mẹ tôi mọi ngày thường không chú trọng đến dáng vẻ bên ngoài nhưng đến ngày hội, thì chúng diện như nàng công chúa sắp sửa kén phò mã. Cha tôi thích ngắm nhìn mẹ trang điểm. Ông thường ngồi ở góc khuất âm thầm quan sát, đôi mắt rạng ngời như chàng trai trẻ đang yêu.

Mọi nhà làng Hạnh Phúc đều có nuôi ngựa. Ít thì dăm ba con, nhiều thì cả chục. Thậm chí nhà lão Bồi cuối xóm nuôi đến gần ba chục con. Bao giờ, mọi người cũng dành riêng một con tuần mã để tham gia hội Cầu vòng. Con ngựa này chẳng phải kéo xe hay làm những công việc nặng nhọc khác lại được chăm sóc rất cẩn thận. Phụ nữ làng Hạnh Phúc khi vừa lên chín lên mười đã ngồi trên lưng ngựa như những thỏ dăn da đỏ. Chính vì thế, họ cưỡi ngựa rất giỏi, thậm chí cánh đàn ông phải đuổi theo thở hơi tai. Mẹ tôi cũng cưỡi ngựa giỏi. Bà có thể ngồi xoay người ra phía sau mà điều khiển con Mùa Xuân dễ dàng. Cuộc thi cưỡi ngựa mùa xuân năm ngoái, mẹ về nhì, chỉ kém chị Hảo, con lão Bồi vừa một sải tay. Con Mùa Thu của lão Bồi nhiều năm liền không có đối thủ.

Tất nhiên cuộc thi nào cũng phải có người tổ chức, rồi thì ban giám khảo chấm điểm và phân thưởng cho người thắng cuộc. Mẹ tôi chưa bao giờ được giải nhất cả, chỉ từ nhì trở xuống thôi. Từ khi sinh thêm bé Na, mẹ không có nhiều thời gian tập tành. Tuy nhiên, mọi thí sinh tham gia đi hội Cầu vòng đều không xem nặng giải thưởng, cái chính là vui. Kẻ thua người thắng đều ra về trong vui vẻ, đầy tình thân ái. Để rồi sau đó tiếp tục lao vào công việc nội trợ, chăm sóc gia đình. Và nóng lòng chờ đợi cầu vòng xuất hiện lần sau.

Lão trưởng làng, đêm qua, uống hơi quá chén, đến muộn bị đám đông phản ứng dữ dội. Lão cười hề hề, xoa hai tay vào nhau như biết lỗi rồi nhanh chóng khoát tay ra hiệu cho đội trống làng xếp hàng ngang ngay ngắn. Đội trống làng Hạnh Phúc toàn lũ con trai từ mười hai đến mười ba tuổi, được tuyển chọn và tập dượt từ trước rất bài bản. Chúng được mặc đồng phục toàn đỏ, đầu buộc

sợi vải vàng, chân mang giày vải thêu hoa bồng bồng khí thế. Tôi, trước đây cũng có chân trong đội trống, bây giờ đã quá tuổi quy định, phải rút lui nhường phần cho đứa khác.

- Nào, tất cả đã sẵn sàng chưa?

Đám đông đồng thanh hô vang:

- Rồi!

Tiếp theo là ba hồi trống inh tai.

- Cầu vòng xuất hiện sau cơn mưa buổi sớm rõ là điềm lành. Cuộc thi hôm nay sẽ vô cùng thú vị. Các cô, các bà chậm chân thì tiếc lắm. Trước khi cuộc thi bắt đầu, tất cả hãy hướng về cầu vòng với tất cả lòng kính trọng.

Tất cả im lặng, cùng hướng mắt về phía cầu vòng bảy sắc vắt ngang kiêu hãnh trên nền trời cao lồng lộng. Đây là chiếc cầu vòng đẹp nhất mà tôi từng chiêm ngưỡng. Lúc này cánh đàn ông đi theo ủng hộ người nhà đang lố nhố bên cạnh cây đa, cách chỗ phụ nữ xếp hàng vài bước chân. Cuộc thi quy định, đàn ông chỉ được phép đứng bên dưới quan sát, cổ vũ, chứ không được đuổi theo như những lần trước vì gây nên cảnh huyên náo mất trật tự ảnh hưởng đến cuộc thi. Cha tôi trước khi đánh xe bò cắt cỏ đã dặn đi dặn lại, phải cổ vũ cho mẹ có tinh thần.

- Lên ngựa!

Vừa nghe mệnh lệnh, tôi lập tức lấy bậc cấp bằng gỗ mang theo đặt dưới mình con Mùa Xuân, mẹ nhanh chóng bước lên bậc gỗ rồi thót lên mình ngựa. Hai tay giữ chặt dây cương. Người và ngựa đều đang nóng lòng chờ hiệu lệnh. Tôi cũng thế. Lão trưởng làng bao giờ cũng biết cách làm mọi người thót tim.

- Cuộc đua bắt đầu. – Đoạn lão cầm cây phước đỏ giơ lên khỏi đầu:- Xuất phát!

Ngay lập tức đoàn người ngựa lao nhanh như tên bắn. Từ chỗ tập trung đến chân cầu vòng chừng năm chục mét. Con Mùa Thu của lão Bôi, bức lên dẫn đầu khỏi đoàn đua. Ngựa mẹ tôi do xuất phát hơi chậm bị nằm ở tốp giữa. Tiếng vó ngựa hòa lẫn tiếng thanh la, tiếng hò reo cổ vũ đám đông gây nên cảnh huyên náo, vui nhộn chưa từng có.

Tôi co giò đuổi theo đoàn đua, bọn trẻ thấy vậy cũng chước lao

theo, bắt chập tiếng gào thét khản hơi của ông trưởng làng. Sắp đến chân cầu vòng, mẹ tôi bắt đầu thúc chân vào bụng con Mùa Xuân lấy đà. Tay phải cầm chiếc roi ngựa quất nhẹ lên mình nó. Hầy..hầy..Con tuấn mã bỗng chồm lên như tên bắn. Bốn vó vừa chạm lên thân cầu, lập tức nó phi nước đại như viên đạn lao về phía trước.

- Giỏi lắm Mùa Xuân! – Tôi reo lên:- Bám chặt con Mùa Thu, nhanh lên!

Phút chốc toàn bộ người ngựa đã lao lên cầu vòng. Để lại vô số chân ngựa cày nát vạt đất ẩm. Từ phía dưới nhìn lên chỉ thấy đoàn người lúc ẩn, lúc hiện trong sắc màu rực rỡ bảy sắc cầu vòng. Có đặt chân lên cầu vòng mới thấy hết sự huyền diệu của thiên nhiên. Thân cầu rộng đủ sức chứa hàng trăm người. Thành cầu cong vút như cánh cung thiên thần, gồm bảy sắc nằm chồng khít lên nhau. Những lớp sương mù mỏng mảnh nhiều màu sắc trộn lẫn tạo nên không gian vừa huyền bí, vừa nên thơ. Tôi cảm thấy cơ thể bỗng nhẹ tênh như bơi trong không khí. Không thể đuổi kịp đoàn đua, tôi trèo lên thành cầu, đứng trên màu xanh lục vừa quan sát, vừa cổ vũ. Rất nhiều đứa cũng bắt chước như tôi.

Tôi nhìn chúng, nạt lớn:

- Xuống ngay! Rủi trượt chân ngã xuống là toi mạng.

- Thành cầu rộng như thế này, có nằm ngủ cũng không ngã được. Đúng thế, thành cầu rộng những vài mét, tôi lớn tuổi hơn chúng nên làm ra vẻ đàn anh đó thôi.

Lúc này, đoàn đua đã tách ra làm ba tốp. Bà Mộ sau lần bị kẹt ở làng Bầu Cạn không tham gia cuộc thi nữa, mà để cho cô cháu gái dự thay. Chị Tầm, điều khiển ngựa không thạo nên let đệt ở phía sau. Con Mùa Xuân bám theo Mùa Thu rất sát, chỉ cách nửa thân ngựa. Nếu người cầm cương là cha, nhất định sẽ vượt qua dễ dàng. Đi đến khoảng một phần ba thân cầu, đoàn đua làng Hạnh Phúc bắt gặp đoàn đua làng Bầu Cạn đang phi nước đại ngược hướng với chúng tôi. Hóa ra, họ cũng không bỏ lỡ cuộc vui hiếm có. Người làng Bầu Cạn thỉnh thoảng bị mắc kẹt ở làng tôi do không về kịp trước khi cầu vòng lặn mất. Chúng tôi tiếp đãi họ như những người thân trong nhà. Rõ ràng, họ đã khởi hành sớm hơn chúng tôi. Lão

trường làng bao giờ cũng chậm lụt như rùa.

Làng Hạnh Phúc là một ốc đảo nằm lọt thỏm giữa bốn bề sông nước, cách xa làng gần nhất (làng Bầu Cạn) một ngày đường thủy, tuy nhiên từ lúc lập làng đến nay chưa có ai đến được với làng lảng giềng, bởi con sông mang tên Định Mệnh có nhiều vực xoáy hết sức nguy hiểm, đã từng có vài người ra đi với bao hăm hở và mãi mãi không về, thân xác họ nếu không gửi xuống đáy nước thì cũng làm mồi cho lũ cá. Vì thế mọi người chỉ tìm đến nhau qua những lần xuất hiện vầu vông. Người dân làng Bầu Cạn chủ yếu sống bằng nghề nuôi tằm, dệt vải và trồng trọt. Tuy không được sung túc như làng Hạnh Phúc nhưng cũng có của ăn của để. Phụ nữ làng Bầu Cạn rất xinh và có đôi tay rất khéo. Những đồ gia công của họ tinh xảo đến mức tuyệt hảo. Đó cũng là lý do trai làng Hạnh Phúc luôn muốn tìm vợ ở làng này. Ngược lại trai làng Bầu Cạn chỉ thích con gái làng Hạnh Phúc, họ thích tính cách dữ dội, phóng khoáng và hết mực chiều chồng của phụ nữ làng tôi. Quả là bụi chùa nhà không thiêng. Khắc hẳn với những nơi khác, tổ chức hôn lễ thường phải xem ngày, xem giờ nếu trúng ngày xấu, giờ xấu thì hoãn lại chờ lúc khác, hai làng chúng tôi hoàn toàn phụ thuộc vào sự xuất hiện của cầu vồng theo nghi thức bất di bất dịch. Chính vì thế sự xuất hiện của nữ thần Cầu vồng không chỉ là ngày hội vui chơi, giải trí mà còn là là biểu tượng của sung túc, ấm no, hạnh phúc của tất cả mọi người.

Lễ rước dâu vui lắm, cô dâu, chú rể ngồi trên xe tứ mã trang hoàng long lẫy, hai họ ăn vận thật đẹp nối bước theo sau. Ngựa đi nước kiệu, đến giữa cầu thì dừng lại, làm lễ tạ ơn trời đất, cầu xin nữ thần Cầu vồng cho đôi uyên ương trẻ sống đến ngày răng long đầu bạc. Nếu hôm nào, cầu vồng mọc lâu, họ còn rót rượu mời nhau, có người say quá ngủ quên trên cầu vồng rồi bị rơi xuống vực. Kể từ lần đó, việc uống rượu trên cầu bị cấm tiệt.

Hai đoàn đua chạm mặt nhau thì dừng lại hỏi han ríu rít rồi tiếp tục cuộc tranh giành ngôi quán quân. Người thắng cuộc phải mang về lá cờ thù do ông trưởng làng làng bên tận tay ban giám khảo. Cờ thì chỉ có một, mà người đua thì đông nên đến lúc cuối cuộc tranh giành diễn ra rất quyết liệt. Tôi cùng bọn trẻ chạy dọc trên thành

cầu đuổi theo đoàn đua nhưng ngựa phi quá nhanh nên không theo kịp, đành đứng nhìn bất lực đoàn ngựa truy phong cuốn theo vô số lớp bụi bầy sắc.

Tôi ngồi xuống thành cầu, hai chân thò xuống khoảng không vô tận. Bên dưới là những đám mây trắng xấp trời bình bông, tôi muốn biết ẩn dưới mây là gì? Một khoảng không mênh mông, một miền đất mới tốt đẹp hơn nơi tôi đang ở, hay là chốn địa ngục nơi giam cầm những linh hồn tội lỗi. Tôi suy nghĩ miên man nhưng không dám chạm vào nơi chốn linh thiêng và xa lạ ấy, bởi tôi sợ sẽ không còn cơ hội quay lại miền đất nơi tôi đã sinh ra.

Nắng bắt đầu gay gắt và cầu vòng đã nhạt dần. Chỗ tôi ngồi đã ngả màu sáng. Không bao lâu nữa nó sẽ biến mất, tôi lo, mẹ và mọi người không kịp về trước khi nó lặn. Thật ra, tôi đã quá lo xa, ít nhất khoảng nửa canh giờ nữa nó mới lặn hẳn.

Đoàn đua đang trên đường quay trở về. Con Mùa Xuân vẫn so kè với Mùa Thu từng bước một. Mẹ đã thấm mệt, gương mặt đỏ bừng nhễ nhãi mồ hôi. Con tuần mã cũng có vẻ mệt, lông nó ướt đầm.

- Mẹ ơi, cố lên, sắp thắng rồi!

Mẹ ngoáy cổ về phía tôi và đưa tay vẫy vẫy. Con Mùa Thu nhân đó mà vượt lên cách mẹ tôi hai khoảng thân ngựa. Chết thật, lỗi là tại tôi.

Tốp đua thứ ba bắt đầu nhập vào tốp hai và dồn lại thành một khối không ai bứt lên được. Tốp dẫn đầu vẫn là mẹ tôi với chị Hảo con lão Bồi. Chị Hảo tài thật, ngồi trên lưng ngựa chưa được bao lâu, mà đã ra dáng dân nài chuyên nghiệp. Đúng là hổ phụ sinh hổ tử. Nắng cao dần. Cầu bên tả nom như ổ bánh bị con quái vật không gian gặm dần từng mảng. Chúng tôi từ từ đứng lên, cùng vỗ tay reo vui. Đến khi, khoảng cách chỉ còn chừng vài bước chân cả bọn ù té chạy. Nếu cha có mặt, cho dù có uống mật gấu tôi cũng không dám. Cha ít khi đánh đòn nhưng roi nào ra roi ấy.

Chúng tôi chạy xuống chân cầu. Lúc này trên cầu chỉ còn lại vài người. Cầu vòng tan quá nhanh, khiến mấy người đàn ông đâm lo, liền phi ngựa lên hỗ trợ. Người cuối cùng là chị Tâm, cháu bà Mộ. Nhịp cầu cuối cùng bị nuốt chửng, chị Tâm và ngựa từ trên cao rơi xuống tự do. Nhưng không hề gì, bởi mọi người đã chuẩn bị sẵn

nhiều đồng rơm khô.

Ngựa về nhất lại là con Mùa Thu của lão Bồi, mẹ về nhì. Chị Tầm về chót và bị xây xước nhẹ. Lấy tay xoa xoa lên chỗ đau, chị cười cười:

- Vui thật đấy! Tôi sẽ ra sức tập cưỡi ngựa để thi tiếp lần sau.

Phần thưởng cho mẹ là một vòng hoa choàng qua cổ. Cha tôi cắt xong cỏ, ông không về nhà mà dong thẳng ra bãi. Trên tay ông có sẵn những cánh hoa rừng rất đẹp. Có lẽ, đây là phần thưởng cha dành cho mẹ.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

ĐÊM NAY TRỜI ĐỔ MƯA SAO

- Nội có chắc đêm nay sẽ có mưa sao?
- Có, nhất định là có. Cháu tranh thủ chớp mắt một chốc, khi nào bắt đầu mưa, ông lay dậy.
- Thôi, ông ạ, cháu sợ ông quỵên khuấy đi mất. Ông, dạo này hay quên lắm. Ông nhớ không, chiếc cào cỏ ông để quên ngoài ruộng mà cứ khăng khăng đã đem về, báo hại, mọi người tìm muốn chết. Vội lại nôn quá, cháu không ngủ được.
- Trẻ con là phải ngủ đầy giấc, nếu không, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, không chóng lớn. Nghe lời, ông thương.
- Cháu không muốn làm người lớn. Làm con nít sướng hơn.
- Làm con nít mãi cha mẹ lấy đâu cơm gạo để nuôi. Phải lớn nhanh để còn lấy vợ, sinh con, đền đáp ơn nghĩa sinh thành nữa chứ.
- Cháu không lấy vợ, cháu chỉ thích ở với cha mẹ, với ông thôi.
- Cháu nghĩ như thế là không đúng đâu. Giả sử, cha mẹ cháu không gặp nhau thì làm sao có cháu bây giờ.
- Ủi nhỉ, nhưng mà, cháu không ngủ được, ông cố ép cũng vậy thôi. Cháu hỏi ông một câu nhé, hồi còn bé, lần đầu được xem mưa sao, ông có ngủ được không?
- À, ông cũng không chớp mắt được. Đứa trẻ nào mà chẳng thích ngắm mưa sao.
- Đây, cháu cũng như ông đó thôi. Bây giờ ông lại bắt cháu phải ngủ. Như vậy là không công bằng.
- Ủi thì, ông là có bốn phận phải nhắc cháu cầm chừng. Không ngủ thì thức. Tiện tay cháu lấy cho ông cái gối.
- Tại sao xương người già cứng thế hả, ông?
- Cháu nghĩ thế à?
- Vâng, cháu gác lên chân ông chẳng thấy êm chút nào cả. Chân mẹ mới êm.

- Già rồi thì xương phải rắn cháu ạ. Cháu có thấy đôi không, trong bếp còn vài củ khoai nướng.
- Thôi, ông ạ, tự nhiên cháu thấy no ngang, chẳng muốn ăn thứ gì cả.
- Tại nôn xem mưa sao đó mà. Hồi nhỏ ông cũng vậy.
- Ông đã xem mưa sao bao nhiêu lần rồi?
- Tính luôn lần này là hai. Nay cháu nằm không ê đầu lắm. Nằm chung gối với ông nhé. Đây là chiếc gối đôi, đầu cháu lại nhỏ, đủ cho cả hai.
- Chỉ có hai lần thôi ư? Sao ít thế? Ông xít vào một chút. Đủ rồi. Chà, hôm nay nhiều sao quá, ông nhỉ. Ông ơi, chòm sao bảy chiếc nằm chéo góc với nhà mình gọi là sao gì, cháu nom nó như hình chiếc bánh lái thuyền cha cháu vẫn thường đi đánh cá.
- Cháu cũng tinh ý nhỉ. Đây, cũng gọi sao Bắc đẩu hay sao Đẩu, gồm chòm sao bảy chiếc ở hướng bắc mọc thành hình bánh lái thuyền, nên còn gọi là sao bánh lái. Cháu xem kia, phần nhỏ chòm sao gọi tiểu hùng, phần lớn gọi đại hùng, những người đi biển thường lấy nó mà giống hướng để khỏi bị lạc đó cháu.
- Hay nhỉ. Ông chưa trả lời câu hỏi của cháu lúc nãy.
- À, như thế ông thậm chí là người may mắn nhất đấy. Có nhiều người cả đời chưa từng được ngắm mưa sao bao giờ. Phải là người có cơ duyên mới nhìn thấy đấy, cháu à.
- Ồ, như thế, cháu cũng gặp may đấy, ông nhỉ.
- Đúng thế. Ồ muỗi ở đâu lắm thế. Cháu xem nhang đuôi muỗi còn cháy không?
- Còn, nhưng mà sắp tàn rồi, để cháu đốt thêm, ông nhé. Cháu cứ thắc mắc mãi, sau cơn mưa thì trên bầu trời làm gì còn sao nữa chứ để mọi người ngắm?
- Sao cũng như con người cứ luân hồi mãi mãi trong vòng xoay vũ trụ.
- Ông nói khó hiểu quá. Giảng giải kỹ cho cháu nghe với.
- Hừm... đại loại là như thế này. Cháu đang còn là con nít, sau đó cháu trưởng thành, sau trưởng thành là trung niên, rồi già, rồi chết. Sao trời cũng thế. Nhưng tuổi thọ của sao rất dài những hơn bảy mươi năm quá một đời người.

- À, cháu hiểu rồi, năm nay ông bảy mươi chín tuổi. Vậy ông nhìn thấy sao rơi bằng tuổi cháu bây giờ.
- Cháu đã hiểu ra vấn đề rồi đấy.
- Mưa sao là thế nào hả, ông?
- Chốc nữa cháu sẽ tận mắt nhìn thấy thôi, nôn nóng làm gì.
- Nhưng mà, cháu vẫn cứ nôn nôn là..Tính cháu là vậy, ông biết rồi còn gì.
- Sao trời thật ra là trái trên cây vũ trụ đến khi chín rụng sẽ rơi xuống. Người ta gọi đó là mưa sao.
- Hay nhỉ! Sao mà giống như trái cây ư? Cháu mới nghe lần đầu đấy. Nhưng cháu chẳng thấy thân cây đâu cả.
- Cây vũ trụ vô hình, rễ đâm sâu dưới lòng đất, cành nhánh vươn thẳng lên trời cao. Ông cháu ta đang nằm trên rễ cây vũ trụ đó, cháu.
- Ồ, thật là kỳ diệu! Sao cháu chẳng thấy cảm giác gì cả?
- Làm sao chúng ta có thể cảm nhận được huyền bí của vũ trụ. Ông cũng không thể giải thích tận tường được, bởi ông cũng chỉ biết có thế. Cháu buồn ngủ rồi đấy, nói chuyện với ông mà cứ ngáp vặt mãi.
- Không đâu, cháu vẫn vậy mà. Ngủ đây mắt vẫn cứ ngáp như thường. Chẳng phải ông đã từng trêu cháu về tật xấu này đó sao?
- Ừ, thỉnh thoảng, ông cũng thế. Chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?
- Ông lắm cảm thật rồi. Huyền bí gì đó mà.
- Cha mày, dám bảo ông lắm cảm à. Thằng cha mày còn không dám nói ông như thế. Hừm..Cháu phải hiểu rằng vũ trụ tạo nên vạn vật, trong đó có con người. Chúng ta dù sao cũng chỉ là những sinh linh nhỏ bé làm sao hiểu hết mầu nhiệm của vũ trụ. Tốt nhất không nên tìm hiểu những chuyện này thêm một óc, thay vào đó cháu nên chú tâm học hành để có cái chữ kiếm cơm.
- Thì cháu vẫn cắp sách đến trường mỗi ngày đấy thôi. Làm sao chúng ta biết mưa sao sẽ bắt đầu hả, ông?
- Biết chứ! Nom như những lúc sắp có mưa, bầu trời kéo mây đen vần vũ, có khi cả tuần liền không có nắng.
- Nhưng, những tháng mùa mưa thường xảy ra hiện tượng đó, làm sao ta phân biệt được hử, ông?

- Những ngôi sao sẽ sáng rực hơn mọi khi rất nhiều lần. Cháu thấy đây đã gần nửa đêm mà bầu trời sáng trưng như ban ngày, chúng ta có thể đọc sách mà không cần dùng đèn.
 - Cháu biết, nhưng tại sao có chuyện lạ như thế, hử ông?
 - Tại vì những trái cây ấy đã chín muồi, chúng sắp rụng.
 - Hay nhỉ! Bây giờ cháu hiểu rồi.
 - Ông à, tại sao người ta giăng màn khắp nơi để làm gì?
 - Để hứng sao. Chuyện đơn giản thế mà cháu cũng hỏi ư, chẳng thêm động não chút nào cả.
 - Cháu cứ thắc mắc, sao là trái của vũ trụ. Trái chín có thể ăn được không?
 - Không, người ta hứng sao đem về thắp sáng hoặc đun nấu thay củi lửa. Ánh sáng phát ra rất nóng và kéo dài trong nhiều ngày. Có khi cả mùa đông không cần đến que củi.
 - Nó nóng như thế làm sao mình chịu nổi, không cháy thành tro ấy à..
 - Có một điều rất lạ. Khi vừa rơi xuống, sao trời không nóng như ta tưởng, trái lại nó mát lạnh như mưa đá ấy. Phải vài giờ sau nó bắt đầu tăng nhiệt độ dần lên.
 - Thật tuyệt diệu! Vũ trụ tốt thật, ông nhỉ.
 - Tất nhiên, cháu nhìn xem, bầu trời bắt đầu rung chuyển rồi đây. Sắp xảy ra mưa, mưa sao.
- Bầu trời bỗng vặn mình rắc rắc như cơn động đất. Tiếp theo là cơn mưa xối xả. Mưa sao. Phút chốc cả mặt đất bỗng sáng bừng lên bởi vô số ánh sao rơi. Trong lúc ông nó đang đánh vật với mấy bức màn, nó lao nhanh ra phía trước, nhặt lấy ngôi sao rơi từ dòng sông Ngân cho vào mồm nhai ngấu nghiến. Vị lạnh tê đầu lưỡi. Nó reo lên thích thú..

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

THỰC TẾ ẢO

Anh:

Sinh ra trong một gia đình danh tiếng. Cha là doanh nghiệp thành đạt. Mẹ là giáo sư đang tham gia giảng dạy tại một trường đại học danh tiếng. Hai người yêu nhau từ thuở còn ngồi trên ghế giảng đường. Mỗi tình thật đẹp, trong sáng, đầy ắp những kỷ niệm. Sau khi tốt nghiệp, họ nhanh chóng tìm kiếm việc làm, thu nhập khá. Năm sau, hai người kết hôn. Họ hưởng tuần trăng mật tại Thụy Sĩ. Rồi trở về chung sống trong ngôi biệt thự, nơi tập trung những ngôi sao điện ảnh nổi tiếng màn bạc Hollywood. Hai năm sau, anh cất tiếng khóc chào đời tại bệnh viện phụ sản chỉ dành cho giới thượng lưu, các nhà chính khách.

Hắn:

Vào một đêm gió giật toai bời, bà lão mù nhặt hắn tại bờ rác công cộng. Hắn là người vì đói và rét. Trên cơ thể tím tái có nhiều vết răng chuột. Bức thư gửi lại, người mẹ tội lỗi kể rõ ngọn ngành; cô xuất thân từ tỉnh lẻ lên thành phố kiếm sống với công việc rửa bát tại quán phở bình dân. Một tên du thủ du thực đã lừa tình cô gái nhẹ dạ với những lời yêu đương say đắm bằng chót lưỡi đầu môi. Sau khi biết cô đã mang thai, hắn vội quất ngựa truy phong. Không người thân, không nơi nương tựa, không việc làm, không một xu dính túi, người mẹ trẻ đành vứt bỏ núm ruột của mình. Và ký thác tình thương vào lòng từ tâm của nhân loại.

Anh:

Tuổi thơ anh được bao bọc trong tình thương cha mẹ, trong quyền

thuộc họ hàng. Anh được nuôi dưỡng bằng những gì tốt nhất, đẹp nhất. Cha đã mua hẳn cả siêu thị đồ chơi cho đứa con đầu lòng. Mẹ thuê hẳn một bác sĩ theo dõi sức khỏe cho đứa con cưng. Anh lớn nhanh như thổi. Bụ bẫm, thông minh. Hàng tuần cha mẹ đưa anh về thăm ông bà. Bà nội thương đứa cháu đích tôn hết mực. Lúc nào cũng bế trên tay như báu vật:

- Cún con của bà, nhanh ăn chóng lớn nhé. Cún con thơm bà một cái nào! Ngoan lắm. Cháu của bà sau này phải làm bộ trưởng nhá!

Hắn:

Rúc mình trong căn lều tồi tàn, ẩm thấp, chuột bọ nhiều vô thiên lủng. Tuổi thơ của hắn là những cơn đói vàng mắt. Những cái rét cắt da. Bà lão mù lòa nuôi sống hắn bằng cơm thừa canh cặn, những đầu thừa đuôi theo bới tìm trong đồng rác. Những chiều đông lạnh giá, bà lão nhai giập mẩu khoai sùng đút vào cái mồm háo ăn của hắn. Bà lão xin nước cháo pha tí muối cho hắn uống thay sữa:

- Uống đi cún con. Sao lại không uống? Nước cháo ngon thế cơ mà. Bà còn không có để uống dành tất cả cho cháu đấy. Ngoan nào, uống đi, rồi bà thương. Sao đêm nay gió nhiều thế nhỉ? Cháu lạnh phải không? Bà chẳng có gì để đắp.

Hắn như cây cỏ hoang dại, thiếu nước, thiếu phân, thiếu người chăm sóc. Nuôi mãi mà chẳng thấy lớn được bao nhiêu.

Anh:

Ngày đầu tiên đi học, mẹ lái chiếc ô tô bốn cửa sang trọng bậc nhất đưa anh đến trường tư thục nổi tiếng nhất thành phố. Hai vợ chồng đã tranh luận cả buổi về việc học của cậu con trai. Người chồng muốn gửi con vào trường công lập như những đứa khác cùng trang lứa. Nhưng vợ không đồng ý, bà muốn con mình được hưởng thụ sự chăm sóc tốt nhất và phương pháp giáo dục tiên tiến nhất.

- Chúng ta đâu thiếu tiền mà anh đưa con vào những nơi ấy. Đây

không phải là trường học mà là nhà tù giam cầm những linh hồn trẻ thơ tội nghiệp. Con trai chúng ta là con vàng con ngọc không thể đặt ngang với những đứa thuộc tầng lớp hạ tiện. Anh đâu mang nặng đẻ đau mà thấy xót!

Cứ hai giờ một, mẹ gọi điện đến trường thăm hỏi về cậu quý tử, khiến cô chủ nhiệm cũng phải sốt ruột. Giữa giờ làm bà phóng ô tô đến thăm con và không quên mang theo vô số bánh trái, thuốc bổ đủ dùng cho cả tháng. Tất nhiên, chỉ có người khổng lồ trong thần thoại mới có thể giải quyết từng ấy quà trong một ngày. Cô bảo mẫu phải lén cho những học sinh khác, còn dư thì vất vào sọt rác.

Hắn:

Bà lão mù tốt bụng đột ngột qua đời vào đêm mưa gió toai bời. Hắn còn nhỏ quá chưa hiểu gì, cứ ngồi bên cạnh chờ bà thức dậy cho cái ăn. Mỗi ba ngày sau, những người sống gần đây không chịu được mùi thối mới lùng sục đi tìm. Xác bà lão đã chương lên như người chết đuối. Hắn đang nằm cạnh người chết, gặm từng mẩu bánh mỳ mốc bới được giỏ rác gần đấy và không quên nhường phần cho bà.

Kể từ hôm đó, hắn sống kiếp bụi đời. Nhà của hắn là sạp chợ, gặm cầu. Thức ăn của hắn là những thứ thiên hạ thải đi. Hắn đã vài lần thập thò bên lớp học. Hắn muốn được đăng hoàng ngồi trong lớp như những đứa trẻ khác nhưng không biết cách nào. Bọn trẻ nhìn hắn bằng ánh mắt nghi kỵ, xa lánh. Hắn tiu nghỉu bỏ đi. Nhưng những con chữ kỳ lạ cứ ám ảnh hắn suốt thời gian dài.

Anh:

Năm đầu tiên bước lên trung học, để tưởng thưởng vì công học hành vất vả, cha mua cho anh con robot có bộ phận điều khiển từ xa. Món đồ chơi thời thượng đáng giá cả nghìn đô. Anh chỉ chơi có nửa buổi thì chán, lại chỉ thích chơi với chiếc hộp. Anh lại đòi bộ vi tính đời mới nhất. Mẹ anh lập tức chiều ý chẳng cần suy nghĩ lâu lắc. Ngay buổi sáng hôm ấy, giàn computer có bộ vi xử lý

mạnh mẽ nhất, cùng những thiết bị hỗ trợ; máy in, máy quét, loa, máy khuếch đại âm thanh. Anh luôn cả thèm chóng chán. Chỉ hai tháng sau giàn vi tính đã bám đầy mạng nhện.

Anh có rất nhiều bạn bè, toàn là con cái gia đình danh giá. Ngoài giờ học, anh thường theo chúng bạn rong chơi khắp nơi cốt để tiêu pha bớt gia sản kếch xù của cha mẹ luôn tăng theo cấp số nhân.

Anh chỉ thích mặc y phục của các hãng thời trang danh tiếng, lỗi thời thì vất đi làm giẻ lau nhà. Các công ty thời trang xem anh là thượng khách. Trong ví họ lúc nào cũng có số điện thoại, địa chỉ email của anh, hễ có hàng mới lập tức phone liền:

- A lô! Công ty của chúng tôi vừa mới nhập loại giày thể thao một nhất của hãng Adidas, xin mời..

- Dạ, quần bò Montana chính hiệu, cậu lấy mấy chiếc?

Anh không thích ăn tại nhà mà chỉ thích ẩm thực ở các nhà hàng sang trọng. Món đặc biệt ưa thích là bánh pizza của Ý và vịt quay Bắc Kinh. Mỗi khi nhắc đến cha mẹ, thân thế gia đình, anh luôn thốt lên bằng niềm kiêu hãnh.

Hắn:

Mười hai tuổi, hắn gia nhập vào hội đánh giày. Ngày đầu ra quân, hắn bị bọn nhóc cùng trang lứa đánh một trận no đòn vì không biết phép tắc, luật lệ hè phố. Hắn nằm liệt trên ghế đá công viên đúng hai hôm, nếu không bị lũ kiến hành hạ cái dạ dày rỗng, hắn sẽ không nhắc người lên. Đói, đầu gối cũng phải bò.

Tên đại ca trấn lột tiền đánh giày của hắn và chỉ để lại vừa đủ mua một ổ bánh mì không người lái và ly trà đá. Vài lần hắn tìm đất khác làm ăn nhưng lại gặp tên đại ca khác. Rốt cuộc, hắn hiểu rằng dưới gầm trời này không nơi đâu là an toàn cả và dù muốn dù không hắn phải cúi đầu chấp nhận luật hè phố. Nhiều lần, hắn không đủ tiền cống nạp, hắn bị bọn chúng đánh cho ộc máu mồm rồi ném ra đường như xác con chó chết bị trúng bả chuột.

Ngày lễ, các bậc ông bà, cha mẹ nô nức đưa con cháu đến công viên văn hóa, các khu vui chơi giải trí chơi đùa thỏa chí, hắn nằm trong xó tối công viên mà tủi phận mình. Cha hắn là ai? Mẹ hắn là

ai? Họ ở đâu? Làm gì? Tại sao mọi người sinh ra hắn lại không cho hắn có quyền được làm người? Hắn nổi giận. Hắn căm thù. Hắn tuyệt vọng.

Anh:

Tốt nghiệp tú tài, anh vào đại học Havard, ngôi trường danh tiếng nhất nước Mỹ và cũng là của cả thế giới. Trước đó, cha đã mua cho anh chiếc Harley Davision trị giá ba trăm ngàn đô la. Anh học cùng con cháu các vị lãnh tụ, những nhà doanh nghiệp hàng đầu thế giới. Ngay từ đầu niên khóa, anh đã kịp làm quen với con gái vị Bộ trưởng Bộ quốc phòng Na uy, cháu gái của vua Hassan, em trai vua dầu hỏa ở Trung Đông. Họ cũng thật sự được làm quen với anh, con nhà tử phú lừng danh thế giới.

Trong thời gian học, anh đã trải qua vài mối tình với nàng Henny, cháu gái gọi nữ hoàng Tây Ban Nha là cô ruột, cô Natalia em ruột vua Nicôlai đệ nhị, nàng Linda Martin con gái hầu tước xứ Vương quốc Anh. Những cuộc tiếp tân, chiêu đãi choán hết thời gian học hành của anh. Tuy nhiên, anh dễ dàng vượt qua các cuộc thi gắt gao bởi anh biết cách làm vui lòng mọi người. Mùa xuân năm sau, anh đã tay trong tay với nàng Helen mắt xanh, tóc bạch kim, con gái rượu của vua bất động sản Nữ Ước. Hai người đã từng qua đêm tại khách sạn New Time, Majective, tại Biển Đen thuộc thành phố Sôchi. Anh hoàn toàn không nhớ đã quen bao nhiêu cô gái đẹp, lưu trú tại bao nhiêu khách sạn sang trọng chỉ dành cho bậc đế vương, vương tôn công tử, xài hết bao nhiêu tiền. Anh chỉ biết rằng sau những cuộc chơi bời trác táng anh cảm thấy chán tất cả.

Hắn:

Hắn xoay sang nghề lượm ve chai (đồng nát), bởi công việc này không bị kẻ khác bắt nạt và có thể làm chủ thời gian theo ý mình. Trong thời gian đánh giày, bán bong bóng, hắn đã ky cóp được ít vốn lặn lưng đủ mua chiếc xe đạp cà tàng. Hắn thức dậy sớm. Sau

khi lót dạ một gói mì tôm, hấn thót lên xe đạp khắp hang cùng ngõ hẻm, hể thấy chỗ nào có giấy vụn, bọc ny lon, mảnh thủy tinh vỡ.. thì cho vào bao. Cuối buổi, hấn mang tất cả những thứ nhặt nhạnh đem đến bán cho các vựa phế liệu tổng hợp. Nơi đây sẽ phân loại các thứ và bán lại lần thứ hai cho các cơ sở tái chế. Và cuối cùng là đến tay người tiêu dùng. Chính họ sử dụng lại thứ rác rưởi do mình thải ra.

Tiền kiếm được từ việc nhặt rác chỉ đủ nuôi sống bản thân trong điều kiện thắt lưng buộc bụng. Hấn chỉ dám ăn những món bình dân, mặc quần áo cũ, hút thuốc lá đen và ngủ ở vỉa hè. Đôi khi, đi ngang qua tiệm phở, ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt nổi nước dùng, lưỡi hấn tiết ra nước bọt không kịp nuốt. Một lần, có vị khách sang trọng, phóng khoáng có ý mời hấn bữa cơm gà Hải Nam, loại cơm nấu bằng gạo nàng thơm với nước luộc gà. Hấn thử một lần mà xuýt xoa nhớ mãi, không ngờ trên đời lại có những món ăn ngon đến dường ấy.

Trên bước đường mưu sinh, hấn gặp được cô gái cùng cảnh ngộ. Nàng quê ở tận Quảng Ngãi vì nợ áo cơm phải bôn ba nơi đất khách quê người. Nàng có hình thức dưới trung bình, lòng tốt dưới trung bình...Hấn và nàng tình cờ cùng trú mưa dưới mái hiên chợ Hòa Bình và nhanh chóng đi lại thân tình lúc nào không hay. Rồi nàng bị xe tông gãy chân, hấn phế hết công việc để chăm sóc nàng. Hấn đã phải lòng nàng ngay từ lần chạm mắt đầu tiên. Chẳng phải hấn không biết chiêm ngưỡng cái Đẹp, hấn đã bao phen mê mẩn trước vẻ đẹp mê hồn, quyến rũ của các cô gái chân dài, hấn đã vài lần xem qua tivi. Những người đẹp kiều sa ấy không phải là của hấn, thế giới phồn hoa rực rỡ không thuộc về hấn. Hấn sinh ra phận tôi đòi chỉ xứng với phận tôi đòi mà thôi. Nàng xuất viện. Hấn quyết định tung ván bài số phận:

- Em với tôi đều cùng cảnh ngộ. Em có bằng lòng làm bạn đời với tôi không?

Nàng lập tức đứng lên và nhìn hấn bằng đôi mắt lạ:

- Anh nghèo, tui cũng nghèo rách vô để cạp đất hả?

Đến người đàn bà hạng bét cũng không chấp nhận hấn, hấn buồn rúc mình trong ngôi nhà hoang cùng vùi lũ chuột, khóc như cha

chết.

Anh:

Tốt nghiệp đại học, anh được cha mẹ góp vốn làm ăn. Ban đầu, anh kinh doanh cổ phiếu, bất động sản. Công việc tiến triển như điều gặp gió. Gặp lúc cổ phiếu tăng giá vùn vụt, đất đai khan hiếm nên chỉ trong thời gian ngắn anh đã có đủ số vốn mở công ty kinh doanh hàng mỹ nghệ cao cấp. Bốn năm sau, số vốn ban đầu đã tăng lên gấp đôi, anh mở thêm chi nhánh. Rồi tuyển nhân viên. Rồi xây thêm nhà máy. Rồi anh chuyển sang kinh doanh thức ăn nhanh và mỹ phẩm.

Nhân dự buổi tiệc chiêu đãi của ngài đại sứ, anh tình cờ làm quen với nữ tiến sỹ trẻ có sắc đẹp mê hồn, lại là con gái vua dầu hỏa xứ Cô oét. Suốt buổi tiệc đôi trai tài gái sắc tỏ ra rất ý hợp tâm đầu. Trước khi ra về, nàng để lại danh thiếp. Một tuần sau, cả hai đã ung dung ăn tối tại nhà hàng sang trọng bậc nhất. Hai ngày sau họ cùng nhau đi xem phim. Nửa năm sau họ chính thức làm lễ đính hôn.

Hắn:

Công việc thu gom phế liệu của hắn mỗi lúc càng khó khăn bởi thành phố mỗi lúc càng xuất hiện nhiều người làm công việc như hắn. Mẹ kiếp! Hắn không ngót văng tục. Một bãi phân có đến cả bầy chó thì lấy gì mà ăn. Nhiều hôm hắn đạp xe rạc cả chân mà số rác thu được chỉ vừa đủ mua hai ly nước mía. Nản quá, hắn muốn tìm công việc khác. Nhưng đâu phải dễ, dân trí thức bằng xanh, bằng đỏ, còn thất nghiệp dài cổ ra nữa là một kẻ một chữ bẻ đôi không biết như hắn.

Trong cái khó, ló cái khôn, hắn vẫn tiếp tục công việc nhặt rác nhưng bắt đầu vào ban đêm. Thời điểm này, thành phố có rất nhiều rác, lại không có nhiều người đi nhặt. Nửa đêm, hắn đạp xe la cà khắp thành phố nhặt nhạnh các thứ. Hắn thích nhặt rác ở các quán nhậu, cửa hàng kinh doanh thực phẩm, thức ăn nhanh, tụ điểm vui

chơi giải trí...Khổ nổi, những nơi này bao giờ cũng đông người nên kiếm chác không được bao nhiêu. Hấn phải sục vào những bãi rác ruồi nhặng đen kín với chiếc móc sắt tự tạo.

Khi mấy chiếc bao tải đã căng phòng không còn chỗ chứa, hấn bèn đạp xe đi tìm chỗ ngủ. Ngủ bờ, ngủ bụi không thích bằng ngủ ở công viên, bởi công viên có ghế đá, có ánh sáng, không khí mát mẻ trong lành, vừa được nghe lỏm những lời tình tự của đôi lứa đang yêu.

- Em ơi, không lấy được em, anh chết mất.

- Em cũng thế! Nếu chồng của em không phải là anh mà là ai khác, em cũng chết mất.

- Mẹ kiếp! – Hấn rửa thầm:- Ông mày không nhặt được rác cũng chết nhăn răng.

Trong giấc mơ nghèo hèn của hấn luôn có dáng những người phụ nữ.

Anh:

Vợ anh sinh con trai. Thằng bé đẹp như thiên thần. Vợ anh tạm thời gác lại những ước mơ riêng, ở nhà chăm sóc chồng con và quán xuyến việc nội trợ. Mỗi sáng, anh thức dậy tập thể dục với chiếc máy đa năng. Thỉnh thoảng phải dừng tập trả lời điện thoại. Anh ăn sáng bằng món bò bít tết, trứng rán, pho mát Hà Lan, pa tê gan và sữa tươi tiệt trùng. Sau đó, vợ giúp anh thắt ca vát, cột dây giày. Khi tiếng còi “ bin..bin..” từ phía ngoài vọng vào, anh hôn vợ và bước ra xe. Sáng hôm nay anh có cuộc hẹn với ông Smith, chủ tịch tập đoàn dầu khí.

Từ lúc lập gia đình, anh bỗng thay đổi thói quen, thích ăn tại nhà, ngoài những lúc phải bận giao tiếp, đi ăn, tất cả những ngày còn lại ông đều ăn dùng cơm với vợ. Vợ ông tuy xuất thân từ Trung Đông nhưng rất thạo các món phương tây. Nàng nấu món bò hầm đậu thậm chí còn ngon hơn dân bản xứ. Món thịt xông khói ngon hết chỗ chê. Nàng là người vợ có đủ Công, Dung, Ngôn, Hạnh theo triết lý phương Đông. Anh bằng lòng với cuộc sống

hiện tại và thật sự hãnh diện với hạnh phúc của mình.

Buổi chiều sau giờ làm việc, anh thường đi chơi golf. Sân golf ba mươi hai lỗ do anh cùng hai người bạn góp vốn đầu tư đã bắt đầu sinh lợi. Qua những cuộc chơi golf, anh có dịp tiếp xúc với nhiều chính khách, các nhà tư sản tầm cỡ, chí đến những ca sỹ nổi tiếng, những người mẫu và cả nhà văn. Vợ khuyên anh nên theo đuổi sự nghiệp chính trị. Với mối quan hệ rộng rãi và nguồn tài chính dồi dào, cùng sự hậu thuẫn mạnh mẽ của gia đình, việc đắc cử ghế thống đốc bang California không phải là quá khó.

Hắn:

Chiếc cần câu com của hắn đã bị mấy thằng nghiện hút trộm mất khi hắn đang mơ màng trong giấc mộng uyên ương hồ điệp. Sáng ra, hắn ngơ ngác như người mộng du rồi bật khóc như con nít. Khi hiểu ra, công viên không phải là chốn an toàn thì đã muộn. Mãi gần sáu tháng sau, hắn mới đủ tiền mua chiếc khác. Cửa đáng tội. Con ngựa sắt già nua nặng như xe thồ, tróc sơn lỗ chỗ như bị lang ben. Mỗi khi đạp lấy đà phải nhón đít lên khỏi yên. Tiếng dây xích cọ vào bánh răng nghe như tiếng nghiền răng của bầy quỷ đói. Bài học xương máu đã giúp hắn đã khôn ra. Hắn chọn những nơi gần công ty, xí nghiệp, cửa hàng kinh doanh mà ngả lưng, bởi nơi đây luôn có bảo vệ túc trực, họ sẽ kịp thời can thiệp giúp hắn. Tuy nhiên, cần tắc vô áy náy, tự mình giữ gìn tài sản là trên hết. Hắn có kiểu ngủ rất lạ; nằm nghiêng người, hai chân quắp lấy thân xe đạp, mũi chân thọc vào nan hoa. Mấy chiếc bao tải chứa giấy vụn, bọc ny lon..buộc phía sau ba ga xe bằng dây cao su chòng lên người hắn. Chính cách ngủ đầy sáng tạo này, hắn chưa bị mất xe lần nào nữa.

- Dậy! Dậy đi cha nội, để tôi còn buôn bán nữa chứ! Ông ngủ ở đây cũng cả tháng rồi nhỉ!

Hắn dụi mắt, ngòm dậy. Lật đật đạp xe đến vừa phé liệu. Sau khi nhận tiền thanh toán, hắn đến một nơi hắn là vua!

Hắn và Anh:

Hắn dừng xe trước tiệm Net. Gã nhân viên bảo vệ đã nhắm mắt hắn nên chẳng buồn đưa thẻ gửi xe. Vẫn bộ đồ rách bươm như tổ đĩa, đôi dép nhựa sứt quai, hắn uốn ngực bước vào bên trong. Buổi sáng, hầu hết học sinh đã đến trường nên có nhiều máy trống. Rất tự nhiên, hắn bình thản ngồi xuống ghế. Đưa tay ấn công tắc khởi động computer. Chủ quán Net là cô gái có mái tóc nhuộm bạch kim, từ trong bước ra nhìn hắn cười vui vẻ như gặp người thân quen.

Hắn day mặt về phía gia chủ:

- Hôm qua tôi đi đến đâu rồi nhỉ?
- Đến chỗ ứng cử vào ghế thống đốc bang. Nếu chơi khéo nhất định anh sẽ đắc cử chức thống đốc bang California!
- Nhất định tôi sẽ thắng! Nhưng trước tiên, tôi phải về nhà gặp bà xã July để thưởng thức món bò hầm đậu cái đã.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

CÔ GÁI ĐI GIÀY THỂ THAO

Thú vui lớn nhất của tôi ngoài việc văn chương là sưu tầm sách cũ. Mỗi tuần vào những ngày thứ năm và chủ nhật, tôi đều ghé phố sách cũ ở góc đường Huỳnh Mẫn Đạt – Trần Phú truy tìm những tác phẩm yêu thích. Cả phố sách cũ đều nhẵn mặt. Tôi mua rất nhiều sách, hầu như tiền kiếm được từ việc viết lách tôi đều đổ vào đó cả. Có một nhà thơ đã từng so sánh sách với các cô gái đẹp. Và tôi thì luôn say mê cái đẹp, vì thế tôi phải yêu cả hai.

Căn gác gỗ lung lay như hàm răng bà lão đã phải gồng lưng gánh cả núi sách. Trên giá không còn chỗ chứa, tôi nhét xuống gầm bàn, gầm tủ, kệ tivi..Bây giờ thì cũng chẳng còn chỗ để nhét nữa. Mẹ tôi liên tục ca thán, ngoài ba mươi tuổi đầu mà vẫn cứ lông bông hết sách lại vỡ, trong khi bạn bè cùng trang lứa đã có con bé bỏng. Hôn nhân là chuyện một đời chứ không phải một ngày một buổi, chẳng qua tôi chưa tìm được một nửa còn lại của mình. Mẹ nhìn thôi rồi chép miệng thở dài, để chừng nhà này không có người nối dõi.

*

Sục sạo cả núi sách, cuối cùng, tôi tìm được báu vật mà bấy lâu tôi cất công tìm kiếm. Nó đây rồi! Tôi reo lên khe khẽ, rồi đưa tay vuốt ve lớp nhựa bọc bên ngoài quyển “ Tội ác và trừng phạt “ của đại văn hào Dotstoievski. Bộ trường thiên tiểu thuyết này, tôi đã đọc đi đọc lại nhiều lần, thậm chí, tôi còn học thuộc vài chương. Mỗi lần đọc, tôi lại khám phá thêm những thông điệp lớn lao mà đại văn hào người Nga muốn gửi gắm. Trên giá sách nhà tôi đã có sẵn một bộ, tuy nhiên, tôi vẫn thích thú với quyển sách cũ này, bởi

nó được dịch từ bản Pháp ngữ chứ không phải từ nguyên bản tiếng Slavơ. Và do nhà xuất bản Lá Bối phát hành năm 1973 chứ không phải của nhà xuất bản Văn Học phát hành vào những năm sau giải phóng. Việc đọc hai bản dịch của hai thế hệ, từ hai ngôn ngữ khác nhau sẽ giúp tôi hiểu thêm về Đốt, cũng như cái tài, cái tâm của người dịch.

Tôi nhanh chóng thanh toán tiền rồi gửi sách cho bà chủ quán luôn mồm phì phà thuốc lá đen để tiếp tục công việc đãi cát tìm vàng. Trong khi, tôi đang cân nhắc túi tiền với quyển “ Zarathustra đã nói như thế “ của ông tổ chủ nghĩa hiện sinh vô thần Friedrich Nietzsche, bỗng nghe những lời trao đổi giữa bà chủ quán sách với một cô gái trẻ.

- Bác bán cho tôi quyển này đi, tôi năn nỉ bác đấy.
- Đã nói là không được mà lại.
- Tôi sẵn sàng trả giá cao gấp đôi!
- Gấp mười cũng không, bởi nó đã có chủ. – Đoạn bà hát hàm về phía tôi, nói:- Của chàng thanh niên đó, cô thử thương lượng với anh ta xem sao.

Tôi giả bộ tảng lờ, chúi mũi vào mớ tạp chí Mode cũ. Cô gái nhẹ nhàng bước đến bên tôi. Nói vừa đủ nghe:

- Xin lỗi, anh có thể nhường lại quyển sách đó cho tôi?

Tôi lắc đầu, nói:

- Cô thông cảm, tôi đã mất nhiều công sức và thời gian để có nó. Cô có thể tìm mua ở các nhà sách rải rác trong thành phố, tất nhiên không phải là quyển này. Dù sao nhà xuất bản Văn Học là địa chỉ đáng tin cậy.
- Tôi chỉ thích đọc qua bản dịch từ Pháp ngữ. Bản tiếng Nga tôi đã có rồi.

Thì ra, nàng cũng cùng sở thích như mình đây, - tôi nghĩ thầm.

Đoạn ngược lên nhìn cô gái. Cô cũng bạo dạn nhìn tôi.

- Cô cũng say mê và am tường Đốt nhỉ?

Nàng khẽ gật đầu. Giọng nói trở nên sôi nổi pha chút tự hào:

- Tôi yêu Đốt. Tất cả sáng tác của ông, tôi đã đọc. Và càng đọc, tôi càng say mê Đốt. Anh đã xem “ Anh em nhà Kamarazốp “ chưa?
- Đã, đấy là tác phẩm vĩ đại. So sánh giữa “ Chiến tranh và hòa

bình “ của Lev Tostoi với “Anh em nhà Kamarazốp “ tôi thích Đốt hơn.

Nàng gật đầu cùng chia sẻ quan điểm với tôi:

- Tôi cũng có suy nghĩ như anh. Giữa triết học và lịch sử, tôi chọn triết.

Tôi nheo mắt nhìn nàng và không dấu vẻ ngạc nhiên. Nàng quá trẻ (chỉ trên dưới hai mươi), trang phục và dáng vẻ bên ngoài theo một thời thượng; đầu tóc uốn quăn, áo pull hiệu Cá sấu của Thái Lan bó sát thân hình cân đối, chân đi giày thể thao trắng hiệu Nike. Một cô gái trẻ đẹp với cách phục sức tân thời chỉ thích hợp với những bộ tiểu thuyết diễm tình lãng mạn của Quỳnh Dao, nghe nhạc pop rock, uống rượu Tây nhảy disco cuồng loạn ở vũ trường hơn là giành thời gian nghiền ngẫm những giá trị tinh thần hóc xương, bởi văn của Đốt không phải ai cũng có thể cảm thụ.

Dường như đọc được suy nghĩ của tôi, nàng nói:

- Em bắt đầu làm quen với Đốt năm mười tám tuổi, – nàng thay đổi cách xưng hô, có lẽ, vì thấy tôi lớn hơn nàng nhiều tuổi:- với tiểu thuyết “ Những kẻ tội nhục “. Văn của ông sâu xa, thâm trầm và đa nghĩa, em cứ ngỡ ngác như người lần đầu đi rừng đánh rơi mất la bàn. Sau nhờ thầy giáo tận tình hướng dẫn cách đọc, phân tích những giá trị nhân văn lớn lao ..em mới hiểu được phần nào. Và khi đã tỏ ngộ chân lý thì đam ra nghiện không sao rút ra được. Rồi nàng tự giới thiệu về mình:

- Em tên Nguyệt Hà. Mẹ em sinh em trên một con đò vào một đêm trăng sáng, nên bà đặt tên em là Nguyệt Hà để ghi nhớ một kỷ niệm.

- Cái tên thật đẹp và rất ấn tượng.

Nguyệt Hà cười chúm chím:

- Em cũng rất hạnh diện về cái tên của mình. Sông trăng nghe cũng lãng mạn, anh nhỉ! Cha em là chủ tịch Hội Doanh nghiệp thành phố. Đức Tân, chắc anh đã từng nghe qua?

Tôi lập tức có ngay ấn tượng tốt với nàng. Đức Tân là doanh nghiệp tư nhân không chỉ nổi tiếng trong lĩnh vực sản xuất kinh doanh đang ăn nên làm ra, mà còn là nhà hoạt động từ thiện rất tích cực. Tôi biết ông, bởi ông chứ không ai khác đã hỗ trợ học

bồng cho tôi suốt bốn năm trên ghế giảng đường đại học để ngày hôm nay tôi trở thành nhà văn chuyên viết truyện trinh thám.

- Tôi tặng cô quyển sách này.

Gương mặt nàng bừng sáng, cặp môi mỏng cong lên trông rất giống trẻ con. Đoạn nàng lắc đầu từ chối:

- Em không dám nhận. Em sẽ gửi lại tiền cho anh.

- Không. Tôi tặng cô. Nếu cô không nhận, tôi cũng không bán.

Nàng nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Vậy, em không có lý do gì từ chối. Cảm ơn anh nhiều lắm. Em mời anh một cốc cà phê đáp lễ nhé?

Chúng tôi vào quán cà phê nằm đầu lưng với Công ty Thuốc lá.

Nguyệt Hà là cô gái dễ gần, rất đáng yêu, tính cách có phần phức tạp, có lúc nàng trở nên điềm đạm chín chắn như người từng trải, lại có lúc hồn nhiên nghịch ngợm như như cô học trò nhí nhảnh cấp hai. Nguyệt Hà nói:

- Tất cả đều do cha em đấy, anh ạ. – Nàng ngưng nói, gương mặt đầy vẻ biểu cảm: - Sinh em được vài tháng thì mẹ em đột ngột qua đời do bệnh. Cha em quyết ở vậy nuôi con. Ông muốn biến em thành con trai, nên suốt một thời gian dài ông dạy dỗ em theo kiểu nhà binh. Ông buộc em cắt tóc ngắn, mặc y phục nam giới. Dạy em cười mô tô, thậm chí còn ra sức cổ vũ những lúc em phóng xe bạt mạng trên đường phố. Nhưng tất cả mọi nỗ lực của ông đều bất thành. Bây giờ em đã trở lại con người chính mình.

- Một cô gái đẹp như em mà phải làm nam giới thật uổng. Dù sao, đó cũng là một quyết định sai lầm.

Nguyệt Hà thoáng đỏ mặt. Đầu cúi thấp. Mùi nước hoa xộc vào mũi gây cho tôi cảm giác dễ chịu. Nàng nói:

- Cảm ơn anh đã có lời khen. Nhưng em không thích những lời tán dương thái quá, sai sự thật đâu nhé!

Tôi phì cười:

- Tôi nói thật mà. Cô rất đẹp. Những lúc cười trông cô càng đẹp hơn.

Nàng nói:

- Như thế, em sẽ cười suốt anh nhỉ.

Những câu bông phèng đưa qua đây lại giúp chúng tôi gần nhau

hơn. Chúng tôi nói chuyện rất thoải mái cứ như là đôi bạn thân từ muôn kiếp trước.

- Anh có thuốc lá cho em một điếu.

Tôi lấy thuốc mời nàng, rồi giúp nàng mời thuốc.

- Cô thường hút thuốc sao?

Nàng lắc đầu:

- Không. Em chỉ hút khi có tâm trạng. Nicotin không có lợi cho sức khỏe, điều đó ai cũng biết nhưng nó lại giúp ta rất nhiều về mặt tinh thần chẳng thể mà tin đồ đạo thuốc lá cứ tăng lên vùn vụt.

Tôi gật đầu:

- Tôi thường hút nhiều những lúc tìm cảm hứng sáng tác, có khi tôi đốt cả bao chỉ trong buổi sáng. Mẹ tôi cứ ca cẩm mãi. Tôi đã cai thuốc vài lần và bao giờ cũng thất bại.

Nàng ngược mắt nhìn tôi, nói như reo:

- Anh là nhà văn?

Tôi cười ngượng:

- Tôi chuyên viết truyện trinh thám.

- Mê Đốt mà viết trinh thám? Anh đã thử sức những thể loại khác chưa?

- Đã, và không mấy thành công. Giới văn nghệ xem những người như tôi là nhà văn hạng bét.

- Đây là những định kiến sai lầm! – Nàng tỏ vẻ phần nộ:- Muốn thành công ở thể loại này, người viết phải có tư duy logic, óc quan sát và tinh thần sáng tạo bền bỉ. – Đoạn nàng cười khẽ:- Em cũng đã từng tập tành văn chương. Đã có vài bài in trên Cầu Vồng. Và cuối cùng, em nhận ra mình chỉ có thể thụ hưởng chứ không thể là người sáng tạo.

- Cô đang theo đuổi công việc gì?

Nàng thở dài chán nản:

- Tốt nghiệp khoa ngữ văn, em muốn làm một công việc có dính dáng đến văn chương, biên tập viên chẳng hạn nhưng cha em không đồng ý. Ông muốn em về làm việc tại công ty. Cha em đã già, trong khi em hoàn toàn không có chút khái niệm về quản lý, sản xuất, kinh doanh, ký hợp đồng rồi rắc như đám rừng nguyên sinh.

Tôi nói:

- Ước muốn cha cô là hợp lý. Chẳng ai muốn tài sản tích góp cả đời rơi vào tay người lạ. Cô nên thông cảm cho cha mình.

- Em cũng biết vậy – Giọng nàng buồn bã:- Nhưng mọi việc với em khó quá. – Nàng cầm chiếc thìa ngoáy ngoáy cốc chanh dây:- Tại sao con người không thể được sống theo ý muốn của mình?

- Bởi vì chúng ta còn bị ràng buộc nhiều mối quan hệ khác. Đó chính là dãy núi đè nặng phận người. Dù muốn dù không, ta phải chấp nhận nó.

- Thật buồn! – Nàng ngao ngán:- Cả tuần nay em không đến công ty. Cha em giận lắm. Thậm chí, ông còn dọa sẽ đăng báo từ con nữa đấy. Em phải làm gì đây, anh?

*

Tôi cứ nghĩ, đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, bởi chúng tôi không có lý do gì để gặp nhau nữa, không ngờ, đúng sáu giờ chiều hôm sau, tôi nhận được điện thoại của nàng:

- Chào anh, em , Nguyệt Hà đây. Xin lỗi vì đã làm phiền. Anh đang sáng tác?

Tôi nói:

- Chào cô. Không, tôi đang đọc sách. Làm sao cô biết số phone của tôi?

Nàng cười rúc rích trong ống nghe:

- Em liên hệ với nhà xuất bản, họ cho em card visit của anh. Làm người nổi tiếng cũng thích anh nhỉ!

Đoạn nàng nói nghiêm chỉnh:

- Em tìm thấy bức thư kẹp trong “ Tội ác và trừng phạt “, có phải là của anh ?

Tôi ngạc nhiên:

- Không, không phải thư tôi. Có lẽ, chủ nhân quyển sách đã để quên trong ấy trước khi đem đi thanh lý cho quầy sách cũ. Tôi chỉ liên lạc bằng thư điện tử. Chứ tôi xấu lắm.

- Em đang ở gần nơi anh ở. Chúng ta có thể gặp nhau, uống cốc cà phê, tán gẫu đỡ buồn được không anh?

Tôi trả lời vui vẻ:

- Tất nhiên rồi, tôi sẽ ra ngay. Cô đang ở đâu?

Khoảng mười lăm phút sau, chúng tôi đã ngồi trong quán cà phê sân vườn. Trời trong gió mát, âm nhạc du dương, phong cảnh thật nên thơ hữu tình.

- Cô với cha cô đã ký hiệp ước hòa bình, chấm dứt chiến tranh chưa?

- Chưa, - nàng lắc đầu, - mỗi bên đều khẳng khăng bảo vệ lẽ phải của mình. Xem ra cuộc chiến còn lâu mới kết thúc.

- Có lẽ, cô nên chịu lùi một bước sẽ tốt hơn.

- Nhưng, em không thể sống khác với bản thân mình. Em cũng không chịu nổi sự áp đặt máy móc. Tối qua, giữa em và cha đã xảy ra cuộc đối đáp hết sức căng thẳng. Buồn quá, anh à.

Nguyệt Hà có tính cách khá dữ dội. Nàng đã quyết liệt với cha để đòi lại giới tính của mình. Và bây giờ nàng đang đấu tranh đòi quyền sống và làm việc theo sở thích riêng. Tôi thật sự tôn trọng và thích được làm quen với những người mạnh mẽ, nhưng chưa bao giờ có ý nghĩ chọn họ làm người bạn đời trăm năm.

Nàng ngồi lắc lư trên ghế. Đôi chân mang giày Nike liên tục cử động theo giai điệu âm nhạc.

- Em đã thắng thường với cha, nếu cha cứ ép em làm cô mà mình không ưa thích, em chẳng thiết sống làm gì nữa.

- Đây là những lời nói thiếu chín chắn trong lúc nóng giận. Theo tôi, cô nên biết kiềm chế đúng lúc. Dù sao cũng là cha của mình. Rồi cha cô đã phản ứng ra sao?

- Chẳng làm sao cả. Cha chỉ im lặng. Gương mặt tái xanh.

Chúng tôi chuyển sang đề tài âm nhạc, văn học. Chín giờ tối.

Trước khi chia tay, nàng chìa ra hai chiếc vé. Nói:

- Chẳng biết anh có hứng thú với nhạc giao hưởng không. Bảy giờ tối mai, tại nhà hát Lớn thành phố có buổi trình diễn của giàn nhạc giao hưởng Đức...

- Rất hân hạnh. Cô khiến tôi ngại quá. Lẽ ra tôi phải là người mời.

- Em không thích kiểu cách đâu. Cặp vé này, em không phải mất

tiền mua, một người bạn thân của cha tặng em đây. Đồng ý rồi nhé. Em sẽ chờ anh trước cổng nhà hát. Đừng đến muộn nghen.

Tôi gật đầu. Nàng chìa tay ra cho tôi bắt. Bàn tay nàng mềm và ấm. Tôi có cảm giác máu nóng từ người nàng truyền sang tôi. Ánh mắt nàng nhìn tôi vừa bạo dạn, vừa dăm dăm thiết tha. Tôi khẽ rùng mình, vội day mặt sang nơi khác.

- Chào tạm biệt.

Tôi xoay người dợm bước đi, nàng bỗng lao đến, vòng tay choàng qua vai tôi và đặt lên môi nụ hôn bỏng cháy. Trong khi tôi còn đang ngơ ngác, nàng đã chạy vượt lên phía trước. Cánh tay vẫy vẫy:

- Mai gặp lại nhé!

*

Nụ hôn đầu đời khiến tôi thao thức cả đêm. Mãi gần bốn giờ sáng mới chợp mắt được. Tôi thức dậy cũng là lúc mẹ tôi đang chuẩn bị bữa cơm trưa.

- Sao hôm nay dậy muộn vậy, con?

Tôi đành nói dối:

- Tối qua con lên mạng tải một số dữ liệu. Ban ngày liên tục bị rút mạng nên phải tranh thủ vào ban đêm. Người ta có mang báo sáng đến không, mẹ?

- Có, - mẹ tôi đặt cái chảo lên bếp rồi đổ vào ít dầu ăn:- Mẹ để chúng trên kệ tủ phòng khách.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân, tôi vào phòng khách tranh thủ lướt mắt qua mấy trang báo. Vì công việc, tôi đặt mua rất nhiều báo.

Sau khi đọc xong mục giải trí & thể thao, tôi gấp tờ Sài Gòn lại, ném lên mặt bàn. Mục Cảm Tạ đập vào mắt, khiến tôi cầm trở lên.

Gia đình chúng tôi và công ty trách nhiệm hữu hạn Đức Tân, vô cùng cảm tạ các vị cán bộ lãnh đạo thành phố, lãnh đạo quận cùng thân bằng quyến thuộc.. đã tiễn đưa con gái tôi là Lê Thị Nguyệt Hà về đến nơi yên nghỉ cuối cùng... Tôi rùng mình như có luồng

điện cực mạnh chạy dọc xương sống. Sao có chuyện lạ thế nhỉ, tôi nói lâu lâu, chẳng phải Nguyệt Hà và tôi đã gặp nhau rất vui vẻ vào tối hôm qua đó sao. Vô lý! Nhất định ở đây có sự nhầm lẫn. Làm gì có chuyện một người đã qua đời trước đó lại có thể sống lại rồi tôi uống cà phê vào những ngày sau?

Nghĩ vậy, tôi liền mở máy vi tính, kết nối internet. Tôi vào trang google.com.vn và gõ địa chỉ vào mục tìm kiếm. Trang web công ty Đức Tân kích hoạt. Và hiện ra mẫu thông tin như sau: *Tin buồn, gia đình và công ty trách nhiệm hữu hạn Đức Tân vô cùng thương tiếc thông báo con gái của tôi là Lê Thị Nguyệt Hà đã đột ngột từ trần vào lúc 16 giờ 30 phút, ngày 22, tháng 10, năm 2006. Hưởng dương 24 tuổi. Linh cửu quan tại tư gia số.. Lễ động quan tiến hành vào lúc 7 giờ sáng ngày 24 tháng 6, tại nghĩa trang Đa Phước...* Cạnh đó là bức chân dung bán thân của người chết. Chính là cô ấy!

Nếu chấp nhận những thông tin trên, như vậy, Nguyệt Hà đã tử vong trước khi chúng tôi gặp nhau đúng mười hôm. Mình có hoa mắt không nhỉ. Quái lạ! Để kiểm tra tính chính xác, tôi bèn bấm số điện thoại đến công ty Đức Tân. Trục máy là một cô gái có giọng nói ngọt và êm:

- Xin lỗi, tôi có thể giúp gì cho quý khách?

Tôi nói:

- Tôi là bạn học của Nguyệt Hà. Tôi..

- Chị Nguyệt Hà đã chết hơn mười ngày nay rồi. Sao đến bây giờ anh mới biết?

- Tôi biết được thông tin này qua báo chí và mạng internet. Bởi từ lâu chúng tôi không liên lạc với nhau. Cô làm ơn nói rõ hơn được không.

- Chị Nguyệt Hà mất đúng mười một ngày rồi, anh ạ, nguyên do là tai nạn giao thông. – Đoạn cô xuống giọng:- Thật ra, đây không thể gọi là tai nạn, bởi chính chị ấy tự lao mô tô vào xe tải chở bia. Bên công an kết luận; chị Nguyệt Hà tự tử.

- Tại sao Nguyệt Hà lại chọn cái chết? Cô ấy rất sôi nổi và yêu đời cơ mà.

Tiếng thở dài của cô trực điện thoại:

- Chẳng qua, đó là đóng kịch thôi. Chị Nguyệt Hà không chịu vào làm việc tại công ty của bố. Hai cha con đã vài lần xảy ra to tiếng. Và sau đó..thì anh biết rồi đấy, tôi chẳng cần nói thêm.

- Nhưng, có người bảo đã nhìn thấy cô ấy vào tối hôm qua tại quán cà phê Vọng Các! – Tôi tiếp tục đóng kịch để khai thác tin tức. Cô trực máy bỗng cười lên một tràng dài:

- Nếu vậy, cho tôi gửi đến người đó lời khuyên; nên đến trung tâm mắt kiểm tra lại thị lực. Rõ ràng mắt của anh ta có vấn đề rất nghiêm trọng.

- Ông Đức Tân có tất cả mấy người con?

Giọng cô gái có vẻ bức mình:

- Ô hay, là bạn thân mà anh không biết, chị Nguyệt Hà là con duy nhất à? Bạn thân gì kỳ thế? Thôi, tôi cúp máy đây.

Tôi gác máy. Và ngơ ngác như người mộng du. Chẳng lẽ những gì đã xảy ra với tôi trong mấy ngày qua chỉ là giấc mộng? Không! Tất cả đều là sự thật, một sự thật hiển nhiên trước mắt không thể phủ định hay chối cãi cho được. Thậm chí nụ hôn của nàng tôi qua còn phảng phất quanh đây.

Suy nghĩ một lúc, tôi bèn nổ máy xe hướng thẳng đến nghĩa trang. Từ chỗ tôi ở đến nghĩa trang Đa Phước mất khoảng bốn mươi phút. Quản trang là một người đàn ông đứng tuổi, gân guốc và có giọng nói ào ào rất khó nghe. Tôi gửi cho bác một ít tiền và đề nghị người quản trang đưa tôi đến mộ của nàng để thắp mấy nén hương.

Vòng vèo một lúc, bác quản trang đưa tôi đến mộ phần của Nguyệt Hà. Vừa nhìn thấy chân dung người chết in trên đá hoa cương, tôi lập tức nhận ra là nàng. Phía dưới chân dung bán thân có ghi mấy dòng: *Lê Thị Nguyệt Hà, sinh ngày 13, tháng 9, năm Quý Hợi. Mất ngày 22, tháng 10, năm Bính Tuất. Hưởng dương 24 tuổi.*

Người quản trang vừa cầm chổi khua khua đám lá cây, vừa nói chuyện:

- Kim tinh mới xây xong ngày hôm qua, hơn chục triệu đấy. Ông giám đốc gì gì đó giàu quá cỡ thợ mộc, tiêu tiền như nước!

Rời khỏi nghĩa trang, tôi phóng ngược về lối cũ. Những ý nghĩ mơ hồ hư hư thực thực chiếm hữu toàn phần tâm trí, tôi bị lạc tay lái

đâm sầm vào trụ điện cao thế, cũng may, người và xe chỉ bị xây xát nhẹ.

Chuyện gì đã xảy ra với tôi trong mấy ngày qua? Tôi đã gặp phải một hồn ma bóng quế hay bị chứng tâm thần phân liệt ám ảnh?

Câu hỏi ấy cứ ám ảnh suốt bữa cơm. Và rốt cuộc, tôi đành thở dài bất lực.

Cơm nước xong, tôi bèn xách xe đến hiệu sách cũ. Cũng may bà chủ quầy nghiện thuốc lá đen hầy còn ở đây (thường bà chỉ bán vào buổi sáng. Còn buổi chiều cháu gái bà ra thay). Vừa thấy tôi, bà ném mẩu thuốc lá xuống đất rồi toét miệng cười phô cả lợi:

- Chú không đi với cô gái hôm nọ sao?

Tôi làm bộ ngơ ngác:

- Cô gái nào ạ?

- Thôi, đừng có giả mù sa mưa nữa. Cô gái mang giày thể thao trắng nần nì chú để lại quyển sách gì gì, để tôi nhớ lại xem..a” Tôi ác và trừng phạt “ đó. Sau đó hai cô cậu vào quán nước bên kia đường coi bộ tình tứ lắm.

- À, - tôi giả vờ reo lên:- Chuyện xảy ra lâu rồi, tôi không nhớ.

Gần nửa tháng rồi bác nhỉ?

Bà chủ quầy sách kéo trề đôi mục kính nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Cái gì nửa tháng? Chú có lộn hồn không vậy? Hôm đó là thứ hai.

Bữa nay mới thứ tư. Ba ngày chớ mấy. Những kẻ đang yêu thương chỉ biết có mỗi người mình yêu, còn mọi chuyện thì quên sạch.

Này, tôi có bộ Thủy Hử chú có lấy không?

Mọi việc thế là đã rõ. Không phải chỉ mỗi mình tôi mà bà chủ tiệm sách cũ cũng tận mắt nhìn thấy. Như vậy, chẳng phải tôi đã tiếp xúc với hồn ma đó sao? Không thể như thế. Rõ ràng tôi đã tiếp xúc với một người bằng xương bằng thịt. Bàn tay nàng ấm áp. Nụ hôn nóng bỏng trên môi. Và những lời tâm tình rất đời, rất người. Nếu thật sự có tồn tại thế giới thứ ba, nhất định chúng phải mang gương mặt khác, một tâm tính khác.

Sự việc càng trở nên rắc rối, càng phức tạp và vô cùng khó hiểu.

Tôi trở về nhà và ở lì trong phòng riêng. Đến bữa cơm tối, mẹ tôi gọi cửa, giục tôi ra ăn cơm. Nhưng lúc này đây, tôi chẳng còn bụng dạ nào nghĩ đến chuyện ăn uống nữa, hình ảnh cô gái mang giày

thể thao trắng giàu cá tính và chịu nhiều bất hạnh cứ ám ảnh tâm trí tôi không sao rút ra được.

Trời tối rất nhanh. Tôi chẳng buồn bật đèn. Tôi nằm thẳng người trên giường, mắt hướng lên trần nhà. Tự nhiên tôi cảm thấy rã rời tứ chi. Đầu nặng như đeo đá. Tôi bỗng thấy nhớ Nguyệt Hà khủng khiếp. Phải chăng tôi đã yêu một hồn ma bóng quế? Kim đồng hồ treo tường thông thả gõ bảy nhịp. Tôi thấy khát nhưng không muốn uống. Bầy muỗi đói nhân bóng đêm tàn tạ lao vào người tôi thay nhau chèn chén. Kệ! Hôm nay tao khao chúng mày một bữa no say.

Chợt tiếng chuông điện thoại cầm tay reo lên. Tôi uể oải ngồi dậy. Lại là tay giám đốc nhà xuất bản gọi đến hối thúc giao bản thảo đây mà. Đã bảo thứ sáu mới xong. Vậy mà lão cứ gọi điện liên tục. Tôi xằng giọng

- A lô! Tôi nghe đây.

Bên kia đầu dây vang lên giọng nữ quen, giọng của Nguyệt Hà!

- Ô, anh đã hứa, sẽ có mặt tại nhà hát Lớn trước bảy giờ tối, bây giờ đã trễ gần mười phút. Anh đang ở đâu vậy? Đến nhanh lên kéo trễ. Quy định của nhà hát muộn quá mười lăm phút, nhân viên soát vé sẽ không cho vào cổng đấy. A lô!

Tôi lập tức gác ống nghe. Lao nhanh ra cửa.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

XE KHÁCH ĐẾN THIÊN ĐƯỜNG

Tôi là vị khách cuối cùng bước lên xe. Chuyến xe khách đầu tiên trong ngày khởi hành lúc bốn giờ sáng đi một mạch đến Thiên đường không dừng trạm dọc đường. Tôi ngồi ở hàng ghế đầu bên cạnh cửa sổ. Một chỗ thật tuyệt tha hồ ngắm cảnh. Để có được chỗ tốt như thế này, tôi phải nhờ anh bạn quen công tác tại Ban điều hành xe khách Trần gian – Thiên đường lo giúp. Thời nào cũng vậy, nhất thân nhì thế, thậm chí chuyện tàu xe cũng phải cậy nhờ mới xong việc. Khách đến Thiên đường mỗi lúc càng tăng, trong khi phương tiện cũng từng ấy chuyến. Ba tháng là thời gian xếp hàng chờ đến lượt mình quả là lâu lắc. Nhưng dù sau cũng bỏ công khi đặt chân lên cổng Thiên đường – một miền đất tuyệt vời. Đây là tôi chỉ nghe kể lại chứ chẳng biết gì bởi đây là chuyến đi đầu tiên của tôi. Tiền vé đắt khủng khiếp!

Ngồi cạnh tôi là người đàn ông có gương mặt lưỡi cày. Ông ta có vẻ mệt mỏi do phải thức đêm. Ban đầu, ông ta định hút thuốc để xua đi cơn buồn ngủ nhưng nhà xe không cho phép nên thôi. Thiên đường hay hạ giới đều có những quy tắc bất di bất dịch nơi công cộng.

Còn vài chục phút nữa mới đến giờ khởi hành. Nhân viên nhà xe là hai cô gái xinh xắn có vóc dáng và gương mặt hao hao như chị em, một cô mặt tròn, một cô mặt dài, các cô di chuyển trên sàn xe chật hẹp, liên tục nhắc nhở hành khách xếp đặt hành lý ngăn nắp có trật tự và nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. Đến chỗ tôi, cô mặt tròn đưa tay chỉ lên chiếc va li lớn tướng đặt trên giá:

- Xin lỗi, đây là hành lý của ai?

Tôi lắc đầu rồi day mặt về phía người đàn ông đang lim dim mắt:

- Có phải của bác không?

Người đàn ông gật đầu máy móc:

- Của tôi.

Cô gái nói:

- Đề nghị quý khách vui lòng đặt dưới khoang ghế. Đường lên Thiên đường có nhiều chỗ dốc, hành lý dễ rơi và gây ra tai nạn đáng tiếc.

Tôi đứng dậy để người đàn ông cho chiếc va ly dưới chỗ ngồi.

- Đề nghị anh cho xem vé.

Tấm vé đi Thiên đường có kích thước bằng quyển hộ chiếu công vụ, có hoa văn im chìm để chống làm giả. Tất nhiên trên mỗi vé đều có số sê ri, số ghế để tránh tranh giành lộn xộn. Ở phần giáp lai có dấu mộc nổi.

Việc soát vé rất kỹ lưỡng và mất khá nhiều thời gian. Đã có vài trường hợp đến Thiên đường bằng chiếc vé lậu. Xong người cuối cùng, nhân viên nhà xe đến từng người kiểm tra thắt dây an toàn. Người đàn bà ngoại quốc có thân hình quá khổ liên tục ca thán dây quá ngắn làm khó thở. Cuối cùng mọi việc cũng diễn ra êm xuôi. Bà ta đáng lẽ phải mua vé đôi, tôi nghĩ thầm.

Cô mặt dài sau khi nhắc nhở một số quy định, lộ trình, nói:

- Kính thưa quý khách! Chuyến xe đầu tiên đến Thiên đường bắt đầu khởi hành. Chúng tôi xin kính chúc quý khách thượng lộ bình an, có một kỳ nghỉ vui vẻ tại chốn bồng lai tiên cảnh!

Xe từ từ lăn bánh. Trời hãy còn tối không quan sát được gì. Nhiều người tranh thủ chớp mắt. Tôi cũng muốn ngủ nhưng mắt cứ mở thao láo, trước khi rời khỏi nhà tôi đã uống cốc cà phê đậm đặc.

- Chú không ngủ à? – Người đàn ông ngồi bên cạnh nói chuyện mà mắt vẫn nhắm:- Trời chưa sáng, hãy ngủ một tẹo, chốc nữa cần phải thức để ngắm cảnh, đường lên Thiên đường đẹp lắm, bỏ lỡ cơ hội uống lắm. Tôi nhắm mãi cũng chán rồi.

- Bác đã lên Thiên đường nhiều lần?

- Đúng vậy, - người đàn ông khẽ gật đầu, :- cứ mỗi nửa năm tôi lại đi một lần. Con gái tôi làm việc trên ấy, do bận rộn công việc nên không về thăm nhà được, nên tôi phải lặn lội thân già. Sức khỏe của tôi bắt đầu sa sút, có lẽ, đây là chuyến đi cùng.

- Chị ấy làm công việc gì trên thượng giới? Thu nhập có khá không?

- Cũng tạm tạm. Con gái tôi làm bếp trưởng trên trên. Hội hè, tiệc tùng liên miên, người cứ quay tít như chiếc đèn cù. Tôi đã vài lần khuyên con cái nên tìm công việc dưới này để được gần nhà nhưng nó cứ do dự mãi. Chú đi du lịch hay vì công việc?

- Cả hai, - tôi đáp:- mục đích chính là tham quan ngắm cảnh, nếu tìm được công việc thích hợp thì ở lại luôn. Chương trình là như thế.

- Chú có thể làm được những việc gì? Lần trước, con gái tôi nói trên ấy đang cần hai nhân viên phụ bếp. Chú có thạo việc nhặt rau, bổ củi không?

- Không. Tôi tốt nghiệp trường y.

- Vậy thì hỏng rồi! Trên Thiên đình không có sanh, bệnh, lão, tử, thì cần gì thầy thuốc. Công việc của chú chỉ thích hợp dưới trần gian thôi.

Gặp đoạn đường xấu xe xóc mạnh, tôi bị hất tung lên, đầu chạm vào mũi xe. Cô mặt tròn bảo tại tôi mắc dây an toàn không chắc chắn. Người đàn ông tiếp tục câu chuyện:

- Con gái tôi sắp lập gia đình. Chồng nó chỉ là một thiên binh tầm thường. Tôi muốn nó lấy một kỹ sư cầu đường dưới này nhưng nó không đồng ý. Không hiểu gã lính trơn suốt ngày cầm kích đứng sau lưng Ngọc đế có gì hấp dẫn mà nó cứ yêu trời chết không biết. Bọn trẻ bây giờ tâm tính lạ lùng, người lớn không sao hiểu nổi.

- Dù sao, chị ấy đã có sự lựa chọn cho mình, bác nên tôn trọng. Người đàn bà ngồi trước chúng tôi bỗng ngoảnh mặt về phía sau, xen vào:

- Thiên binh vẫn còn hơn gấp vạn người trần mắt thịt, phải tu bao nhiêu kiếp mới được đặt chân lên cung thiên đình. Bác nên mừng mới phải.

- Mừng gì, chị ơi! – Người đàn ông thở dài chán nản:- Đứa con gái lớn của tôi lấy chồng ngoài Bắc, cũng cùng một nước đấy mà cả chục năm không vác mặt về nhà. Chấp nhận cuộc hôn nhân treo ngoe này coi như mất một đứa con.

- Cái chính là chúng được hạnh phúc là mừng rồi. Nghe đồn, sắp tới người ta sẽ đưa vào sử dụng tuyến đường cao tốc Trần gian – Thiên đường, việc đi lại lúc ấy sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

- Đến ngày ấy chắc gì tôi còn sống? Chuyện này, tôi nghe lâu lắm rồi mà có thấy động tĩnh gì đâu.

Trời đã sáng hẳn. Tất cả hành khách trên xe đều tỉnh giấc. Tất cả ánh mắt đều hướng ra bên ngoài. Vẫn chưa đi hết đường trần. Thấy tôi có vẻ nôn nóng, người đàn ông nói:

- Cũng sắp đến rồi, chừng hai mươi phút nữa sẽ đến trạm trung chuyển. Qua khỏi chặng này, coi như, đã đặt một chân lên chốn Thiên đường.

- Thích nhỉ! Từ bé đến bây giờ, đây là lần đầu tiên tôi được đi xa như thế này, – người đàn bà nói:- Cảnh tiên giới nhất định đẹp phải biết!

- Cũng thường thôi, - người đàn ông đáp:- Lần đầu nhìn thấy thì thích lắm nhưng mãi cũng nhàm. Hóa ra Thiên đường cũng chẳng có gì quá hấp dẫn.

- Bác nói thế chứ ai mà không mong được sống trên cõi thiên bồng. Đây là một miền đất hứa, tất cả mọi người đều mong trở thành công dân trên đất đó thôi.

Người đàn ông nói lâu bầu trong cổ họng rồi nghiêng đầu nhìn ra cửa kính. Xe lướt êm như ru trên con đường trải nhựa.

Tôi nhắm mắt, hồn thả theo những ý nghĩ vu vơ và ngủ quên lúc nào không hay.

- Dậy đi! Dậy! Chúng ta đang đặt chân lên Thiên đường! – Người đàn ông khẽ vỗ nhẹ vào vai tôi.

Tôi mở choàng mắt, nhìn ra bên ngoài. Chiếc xe bay trên không trung như vật thể phi trọng lượng. Tôi chẳng thấy gì ngoài những đám mây trắng xốp như bông. Người đàn ông giải thích:

- Đây chỉ mới là tầng mây thứ nhất, còn những tám tầng nữa mới đến cổng Thiên đường.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

ĐÔI GUỐC GỖ

Chuyện xảy ra đã lâu nhưng nỗi ám ảnh khủng khiếp cứ đeo đẳng bám theo tôi mãi. Đã gần bốn mươi năm trôi qua, từ lúc tôi còn là thằng bé đầu đề chỏm ở đợ nhà bá hộ họ Lê để trừ nợ, đến nay tôi đã đến ngũ tuần, con cháu đầy đàn nhưng ký ức năm nào vẫn còn tươi rả rói cứ như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua.

Hôm nay trong lúc trà dư tửu hậu. Chủ xị đề nghị mỗi người kể một câu chuyện đáng nhớ nhất trong đời. Đến phiên mình, tôi xin kể chuyện kỳ lạ này. Tôi cam đoan không phóng đại, không thêm mắm muối gia vị để tăng thêm kịch tính. Các bạn tin cũng được mà không tin cũng chẳng sao, điều quan trọng là tôi đã nói lên sự thật, một sự thật kinh hoàng mà tôi nguyên sống để bụng, chết mang theo. Tôi có một thỉnh cầu, trong lúc tôi kể, mọi người phải tuyệt đối im lặng, mọi thắc mắc xin gác lại hồi sau phân giải. Này, anh bạn rót cho tôi một cốc. Đầy vào. Chà, rượu ngon gặp bạn hiền uống bao giờ mới say. Bây giờ, tôi xin bắt đầu vào chuyện..

..Năm ấy, tôi mười một tuổi. Do hạn hán mất mùa không đủ lúa nộp tô, cha tôi bắt buộc phải để tôi ở đợ nhà bá hộ Lê trong hai năm trừ nợ. Gia đình bá hộ Lê xuất thân từ dòng dõi khoa bảng. Ông nội từng làm quan hưởng hàm tứ phẩm triều đình nhà Nguyễn. Cha từng làm tri huyện Kim Sơn. Đến đời ông tuy lụn bại chữ nghĩa thánh hiền, song tài sản, đất đai thì nhiều vô kể, hầu hết người làng Đông Xuân đều canh tác trên ruộng đất nhà bá hộ Lê.

Bá hộ Lê lập gia đình năm mười sáu tuổi. Vợ ông tên Ngoan, cũng xuất thân trong gia đình danh giá chẳng kém, nhan sắc tuyệt trần, đoan trang hiền thực. Cuộc hôn nhân xem như môn đăng hộ đối. Đôi vợ chồng trẻ chung sống với nhau rất tâm đầu ý hợp, hương lửa mặn nồng, tuy nhiên có một điều đáng buồn, mãi sau gần mười năm ăn ở họ vẫn chưa có con.

Trong tứ đại bất hiếu, không sinh con nối dõi tông đường là tội nặng nhất. Nàng Ngoan vừa buồn vừa lo, ngày quên ăn, đêm quên ngủ, lúc nào cũng mặt ủ mày chau, rồi thì thở ngắn than dài.

Không khí trong gia trang nặng nề u ám. Đám gia nhân nô bộc sợ vạ lây, chỉ biết cắm cúi vào công việc, chẳng dám trao đổi với nhau dù chỉ một lời, thậm chí ngựa cỏ cũng chẳng dám ho. Luật lệ ngày trước rất vốn hà khắc; phụ nữ lấy chồng sau ba năm mà không sinh con sẽ bị xuất. Đàng này đã gần mười năm dài đằng đẳng còn gì.

Mẹ bá hộ Lê đã nhiều lần có ý định đuổi con dâu ra khỏi nhà vì tội không biết đẻ. Nhưng ông bá hộ vốn rất yêu vợ, hết lời van xin. Nể tình con trai, và cũng vì tiếc một nàng con dâu tài sắc vẹn toàn, người mẹ thôi ý định nhưng buộc con trai phải lấy vợ hai. Có vẻ, đây là lối thoát duy nhất vẹn vẻ đôi bên.

Tất nhiên chẳng người phụ nữ nào muốn chồng mình có thêm người đàn bà khác, nàng Ngoan cũng không ngoại lệ. Từ lúc hay tin dữ, nàng chỉ biết khóc và khóc. Tiếng khóc không bật thành tiếng. Nước mắt chảy ngược vào bên trong.

- Tôi thật sự không muốn lấy vợ lẽ. Nhưng lời mẹ dạy tôi không dám cãi. Với lại nhà họ Lê cần một đứa con nối dõi tông đường. Tôi không muốn là kẻ đại nghịch bất hiếu. Hãy thông cảm cho tôi. Đoạn người chồng nắm chặt tay vợ:

- Cho dù có thể nào đi nữa, tình yêu của tôi đối với em không bao giờ phai nhạt. Tôi chỉ yêu một người duy nhất mà thôi.

Mẹ bá hộ Lê gọi con dâu đến, bảo:

- Mẹ thương con dâu như con đẻ. Vạn bất đắc dĩ, mẹ phải làm cái việc chẳng đáng dừng này. Con hãy gắng làm tròn phận sự, đừng để mẹ phải thất vọng. Dù sao con cũng là chính thất.

- Thừa mẹ, lỗi là ở do con. Con còn được ở lại đây để sớm hôm phụng dưỡng mẹ, chăm sóc chồng, quán xuyến việc nhà đã là phúc phận. Chuyện lấy vợ lẽ cho chồng, con sẽ tự lo liệu.

Đích thân nàng Ngoan đi hỏi vợ lẽ cho chồng. Vợ hai là con một tá điền canh tác trên đất nhà bá hộ Lê, nhan sắc mặn mòi, thất đầy lưng ong nhìn thoáng qua rõ là mấn đẻ. Mẹ bá hộ Lê, nhìn con dâu mới mà ưng tắc dạ.

Nàng dâu thứ tên Phi. Phi có tính hay lam hay làm, siêng năng chịu khó, lại biết kính trên nhường dưới nên nhà chồng càng yêu. Thời gian đầu bá hộ Lê còn năng lui tới với vợ cả nhưng từ khi hay tin Phi cần thai thì hầu như quên bẵng. Nhiều đêm, nàng Ngoan ngồi thẩn thờ bên bậu cửa vò vố chờ chồng. Nước mắt giọt ngắn giọt dài.

Ốt nào mà ót chẳng cay, nàng Ngoan cũng không ngoại lệ. Cái ghen của nàng nén vào bên trong. Băng tuyết từ những dãy núi cao tan chảy thành dòng, thành suối, thành sông cuộn cuộn như con thủy quái húc thẳng vào con đê lý trí và con đê mỏng mảnh ấy sắp vỡ ra rồi.

Sự việc có lẽ sẽ không trở nên tồi tệ vì dù sao nàng Ngoan cũng là người xuất thân từ truyền thống Nho gia, từng đọc sách thánh hiền, biết phân biệt điều hay lẽ phải. Hiểu rõ phận mình, từ đầu nàng đã chịu, dốc lòng quán xuyến công việc nhà chồng, xem đó, là niềm vui còn lại. Nhưng khổ nổi, nàng Phi được chồng cưng yêu ngày càng trở nên quá quắt, thậm chí còn tỏ thái độ khinh thường vợ cả ra mặt. Nhân bữa cơm họp mặt, Phi còn nói bóng gió nếu sinh được con trai, nàng không chấp nhận vị trí hèn mọn. Vị trí chính thất phải thuộc về nàng.

Vì ghen, vì sợ mất vị trí mong manh danh gia vọng tộc, nàng Ngoan ngày đêm đau buồn, lo nghĩ quần mà đổ bệnh. Chứng tâm bệnh không thầy thuốc nào chữa khỏi. Nàng nằm liệt giường cả tháng mà chồng đến thăm hỏi chỉ có một lần. Lời hứa ngày xưa bay đi theo gió. Lúc ấy, nàng lại nghe tin dữ, vợ lẽ mang thai quý tử.

Vợ lẽ sinh con đích tử, dù muốn dù không, nàng phải sớm thăm tới viếng, tỏ thái độ ân cần giả tạo với tình địch, kẻ đã cướp mất chồng mình. Nhìn thấy đứa trẻ trai nói dối tông đường khóc loe ngoe trong tã lót, ruột gan nàng đau quặn thắt. Đêm ấy, nàng khóc như mưa. Dấu chân giẫm nát mảnh vườn đầm sương.

Sau một đêm thức trắng, nàng, người đàn bà đức hạnh vẹn toàn, đã nghĩ ra cách trả thù tàn bạo nhất, độc ác nhất trong lịch sử tội ác loài người.

Đứa trẻ được hai mươi ngày tuổi đáng yêu như Thiên thần. Như

thường lệ, sáng hôm ấy nàng đến thăm hai mẹ con vợ lẽ. Đứa trẻ đang ngủ say trong tấm chăn mỏng.

- Em có đủ sữa cho con bú không?

Người vợ lẽ gật đầu.

Nàng Ngoan nói:

- Để chị mua giò lợn hầm đu đủ mang đến cho em. Đây là thức ăn giàu sữa.

Hai người trò chuyện nhát gừng. Thừa lúc vợ lẽ không để ý, nàng Ngoan lấy chiếc kim khâu thủ sẵn trong tay áo đâm xuyên qua cái thóp phập phồng. Đứa trẻ chết ngay sau đó, các thầy thuốc không sao tìm được nguyên nhân. Tất nhiên mọi tội lỗi đều trút xuống đầu người vợ lẽ.

Tuy nhiên tội ác của nàng Ngoan đã bị con hầu phát hiện. Lẽ ra, mọi việc mãi mãi vùi lấp trong nấm mồ quá khứ nếu như không xảy ra chuyện; con hầu này phạm tội ăn cắp bị người vợ lẽ bắt quả tang. Để đoái công chuộc tội, nó phun ra tất tật. Tin dữ lan nhanh như cơn đại hồng thủy. Mẹ bá hộ Lê sai người quật mộ và chẳng khó khăn tìm thấy trong hộp sọ đứa con nôi dôi một chiếc kim khâu.

Bà mẹ chồng sai người trói nàng vào thân cây và đánh cho đến chết, bỏ ngoài tai lời can gián của mọi người. Sau khi vợ cả mất, bá hộ Lê cảm thấy ân hận. Đau đớn khôn nguôi. Nghĩa tử là nghĩa tận, chung sống với nhau một ngày cũng là đạo tào khang, vả lại, xảy ra chuyện đau chuyện này, ông cũng có phần trách nhiệm.

- Bọn bây hãy đem xác nó vất vào rừng làm mồi cho muôn thú!

Bá hộ Lê quỳ sụp xuống chân mẹ. Nước mắt lã chã:

- Dù sao con với Ngoan đã hơn mười năm chung sống. Cô ấy đã dốc lòng phụng sự nhà ta. Xin mẹ hãy cho nàng ấy được mồ yên mả đẹp.

Ngại tiếng đời thị phi và cũng nể lời con trai, bà mẹ khất khe miễn cưỡng đồng ý. Bá hộ Lê sai người lấy loại gỗ tốt nhất đóng quan tài. Thân thể nàng Ngoan nát như. Máu đỏ bầm thò gổ.

Vài tháng sau mẹ bá hộ Lê từ trần do tuổi già sức yếu. Nàng Phi nghiêm nhiên trở thành chính thất. Bá hộ Lê bị ám ảnh bởi các chết vợ cả, buồn rầu, chênh mảng việc chiếu chăn, chính vì thế, mãi sau

nhiều năm vẫn chưa có con nối dõi tông đường.

Sau ba năm, đến kỳ bốc mộ. Khi lật nắp quan tài, mọi người bỗng ồ lên kinh ngạc; thi thể nàng Ngoan hầu như còn nguyên vẹn. Bá hộ Lê càng chạnh thấy đau lòng. Ông cho hỏa táng rồi xây mộ phần trên ngọn đồi cao, sớm thăm tối viếng.

Nói về nàng Phi. Thấy gổ quan tài còn tốt, nàng sai thợ đẽo thành đôi guốc gổ vừa vặn chân mình. Quai guốc được làm bằng loại da quý tốt nhuộm hoa sắc sỡ. Nàng rất vừa ý. Nhân buổi dạo chơi, nàng bèn đi thử. Nhưng lạ chưa, vừa xỏ chân vào đôi quai đã thít chặt lấy bàn chân như cánh tay của quỷ, đau đớn không sao kể siết.

Nàng Phi quỳnh quáng, gào khóc thê thảm nhưng không cách nào cởi ra được. Những miếng da bỗng trở nên cứng như thép nghiền nát đầu các ngón chân. Trong khi đám gia nhân đang nháo nhác như đàn ong vỡ tổ, tìm cách giải thoát nàng Phi, bỗng từ đâu phát ra chuỗi cười rùng rợn, kèm theo là vô số lời khóc than kể lể về thân phận người đàn bà bị cướp mất chồng. Giọng nói của nàng Ngoan!

Kể từ lúc ấy, đôi guốc ma ám bám chặt vào người nàng Phi như một bộ phận trên cơ thể không cách chi cởi bỏ ra được. Nàng Phi nhiều lần mời thầy pháp đến yểm bùa trừ ma nhưng đều thất bại. Đám gia nô sợ quá bỏ đi gần hết. Bình thường đôi guốc có vẻ vô hại nhưng mỗi khi bá hộ Lê chạm đến người vợ, lập tức nàng Phi cảm thấy đau buốt dưới gan bàn chân như có hàng vạn mũi kim đâm vào. Rồi thì những âm thanh ma quái rùng rợn lại trỗi lên rợn cả người.

Kết thúc thời gian ở đợ nhà bà hộ Lê, tôi theo gia đình đến nơi khác tìm kế sinh nhai. Thời gian thấm thoát thoi đưa. Cha mẹ tôi lần lượt qua đời. Tôi đã có gia đình riêng. Và bằng lòng với hạnh phúc đang có. Tôi đem chuyện này kể lại cho vợ nhưng cô ấy không tin bảo tôi khéo vẽ vời bịa đặt.

Một lần, tôi mang lợn ra chợ bán, tình cờ gặp lại nàng Phi. Nàng thay đổi nhiều quá, suýt nữa tôi không nhận ra. Qua trò chuyện, tôi mới biết, nàng Phi đã rời nhà bá hộ Lê về sống với cha mẹ ruột sau khi tôi rời nhà khoảng một tháng. Bá hộ Lê vẫn sống một mình trong gia trang lạnh lẽo ghê người. Chẳng người phụ nữ nào dám

lấy ông làm chồng.

- Còn đôi guốc? – Tôi vừa nói, vừa nhìn xuống đôi guốc gỗ xinh xắn dưới chân.

Nàng Phi thở dài, mỗi ngày ba lượt đôi guốc gỗ lại hóa thành hàng vạn mũi kim đâm xuyên da thịt, kèm theo là những lời khóc than kể lể không thôi.

- Có lẽ, tôi sẽ lánh thân nơi cửa Phật mới hy vọng thoát khỏi nạn tai này.

Chúng tôi chia tay nhau. Và bất tin luôn từ đó.

Tôi đã kể xong toàn bộ câu chuyện kỳ lạ này. Bây giờ đến lượt người khác.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

TÌNH YÊU

Có một đôi tình nhân trẻ, họ yêu nhau tha thiết. Chàng trai xuất thân là thợ kim hoàn, nhờ có đôi tay tài hoa và óc kinh doanh thiên phú nên mới ngoài hai mươi tuổi đã có trong tay tài sản khá lớn. Hiệu kim hoàn ở ngay trung tâm thành phố do chàng làm chủ lúc nào cũng tấp nập khách ra vào. Khách du lịch nước ngoài cũng thường xuyên đến đây mua quà lưu niệm hay đặt nhẫn cưới..

Sắp đến sinh nhật của người yêu, người yêu của chàng vốn là hoa hậu, tài sắc vẹn toàn, chàng trai muốn tặng một món quà thật bất ngờ, thật ý nghĩa nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, những đồ trang sức tại cửa hiệu quá tầm thường, quá nhỏ nhoi trước cái Đẹp chân phương, thánh thiện. Cũng vì chuyện này, chàng buồn hết mấy ngày..

Một hôm có người mang đến bán viên kim cương khá đẹp, chàng trai mừng rỡ mua ngay mà không cần trả giá. Sau gần nửa tháng hì hục trong xưởng, cuối cùng, chàng đã biến viên kim cương thô ráp thành tác phẩm vô cùng tinh xảo, chàng ngắm mãi mà không chán mắt. Trái tim yêu bằng kim cương sẽ thay lời cầu hôn. Chàng đặt tên là Tình Yêu.

Chàng cẩn thận đặt Tình Yêu vào bên trong chiếc hộp bọc nhung và để một nơi trang trọng nhất, dễ nhìn thấy nhất. Tình Yêu không thể đặt ở những nơi thấp hèn, bẩn thỉu. Dĩ nhiên rồi.

Đêm đến, Tình Yêu phát ra thứ ánh sáng sang trọng, rạng ngời.

Sinh nhật người yêu, được tổ chức tại nhà hàng sang trọng bậc nhất. Chàng trình trọng cảm Tình Yêu dâng cho nàng. Nàng, mắt long lanh, ngời hạnh phúc:

- Anh tặng em món quà gì thế?
- Tình Yêu!
- Tình Yêu? – Nàng reo lên thích thú:- Tình Yêu được làm bằng gì?
- Kim cương! – Chàng hãnh diện đáp.
- Em mở ra xem nhé?

Chàng gật đầu. Tất cả những ánh mắt đều đổ dồn về một hướng. Hòì hộp. Thích thú. Khi bàn tay búp măng của nàng nhấc chiếc nắp hộp bọc nhung lên, tất cả cùng ồ lên kinh ngạc lẫn thất vọng . Chẳng có kim cương hay đá quý nào cả. Một giọt nước mắt. Phải, chỉ là một giọt nước mắt trong suốt như pha lê.

Tập Truyện Ngắn của Khúc Thụy Du

MÓN GỎI CÁ

Chiếc thuyền tám mươi mã lực bắt đầu chuyển đi câu cá ngư đại dương dài ngày trên biển. Khi cách đất liền khoảng hai trăm hải lý chẳng may gặp bão, chủ thuyền cùng mười người đi bạn vội điều khiển con thuyền vào vịnh để tránh cơn cuồng nộ của thiên nhiên. Bão đi quá nhanh. Khi con thuyền cách vịnh chừng vài hải lý, bất ngờ, những đợt sóng khủng khiếp như ngọn núi liên tiếp đổ xuống. Những sinh linh nhỏ nhoi gào thét, cầm cự trong tuyệt vọng. Mưa rơi. Gió giật. Sóng thần. Bầu trời tối tăm như địa ngục. Chiếc thuyền xoay tít như chiếc lá. Rách nát. Tả tơi. Mười một sinh linh ngược mắt nhìn về đất liền lần cuối, lầm rầm đọc điều vãn cho mình, trước khi gửi thân vĩnh viễn dưới đáy đại dương..

Bão tan. Trời quang. Mây tạnh. Những đoàn thuyền đánh cá lại tiếp tục ra khơi. Sau cơn động kinh, biển mệt mỏi thở dốc. Tóc bạc đi nhiều. Những xác người chết chong trôi dạt dờ theo thủy triều lên xuống, tự nguyện hiến thân làm mồi cho lũ chim trời, cá nước. Ăn của biển phải trả về cho biển. Đàn cá ngư đại dương đôi ăn thi nhau lao vào những thi thể chết sinh ngoạm từng mảng lớn. Thịt người bao giờ cũng là đặc sản.. Và chẳng bao lâu sau đó, chúng lại bị mắc vào những lưới câu của con người giăng kín mặt biển xanh..

*

Kính thưa quý khách! Hôm nay nhà hàng chúng tôi có món cá ngư tươi rói mới mua từ những thuyền câu vừa cập bến. Quý khách đều biết ngư đại dương là đặc sản mà thiên nhiên ban tặng cho con người chúng ta. Chế biến cá ngư có nhiều cách; hấp, luộc, rán đều

ngon. Tuy nhiên, đúng điệu nhất vẫn là ăn tươi. Dạ phải, ăn tươi, nuốt sống ạ. Ta lấy phần phi lê cá ngừ ướp với gia vị chừng nửa giờ đồng hồ, nếu có thời gian, có thể ướp lâu hơn càng tốt. Thịt cá ngừ chấm với mù tạt ăn kèm với rau sống thì không món nào sánh bằng. Đây là món vua Nhật dùng để chiêu đãi khách quý ạ. Tất nhiên những ai mới thử lần đầu đều có cảm giác ghê miệng nhưng khi đã quen rồi thì không thể nào bỏ qua. Món ngon nhớ lâu. Chúng tôi hi vọng quý khách sẽ hài lòng với đặc sản phong phú của nhà hàng chúng tôi. Tôi có một lời khuyên, quý khách nên dùng rượu mạnh mới là sành điệu. Chúc quý khách ngon miệng!

- Nào, xin mời quý vị cầm đũa! Quả thật, cá ngừ đại dương ngon tuyệt!
- Chắc, tôi chưa bao giờ thưởng thức món gỏi cá nào độc đáo đến thế.
- Xin mời cạn ly vì món gỏi cá tuyệt hảo!
- Xin mời! Trăm phần trăm nhé!

[1] Huýt sáo, người Nam Bộ thường dùng “ Hút gió “ thay “ Huýt sáo “. “ Huýt sáo “ hầu như chỉ xuất hiện trong văn bản.

[2] Truyền thuyết: Thử cháo dưới âm phủ cho hồn ma sắp đi đầu thai ăn để quên hết việc kiếp trước và việc dưới âm phủ

HẾT